

ŞEHADET YOLUNDA CİHAD ERLERİ

Harun İlhan

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

kubbe313.com

**ŞEHADET YOLUNDA
CİHAD ERLERİ
(ANILAR)**

HARUN İLHAN

HUTBETÜ'L-HÂCE

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O, birdir ve ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulüdür.

“Ey iman edenler! Allah'tan hakkıyla korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin.” (Al-i İmran, 102)

“Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkekler ve kadınlar çoğaltıp yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.” (Nisa, 1)

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve doğru söz söyleyin. Ki Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah’a ve Rasulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur. (Ahzab, 70-71)

Bundan sonra;

Muhakkak ki sözlerin en doğrusu Allah’ın kelamı, yolların en hayırlısı Muhammed (aleyhisselâm)’ın yoludur. Amellerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bid’at, her bid’at sapıklık ve her sapıklık ateştedir.” (Tirmizi)

ÖNSÖZ

Allah'a hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayete erdirdiğini kimse saptıramaz. Ve Allah'ın saptırdığını da kimse hidayete erdiremez.

Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına ve Muhammed (salallahu aleyhi ve sellem)'in O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şahadet ederim.

Hayat içerisinde karşılaştığım ve belirli dönemler kendileriyle beraber olduğum kardeşlerin hayat hikayelerinden yola çıkarak, sizlerin de istifade edeceğini, faydalar umacağını düşündüğüm bu çalışmayı ortaya koydum.

Onlar bir rüzgar gibi gelip geçtiler. Sevdaları uğruna gösterdikleri fedakarlıklarla yüceldiler. Rabbimizin dinine yardım için cephelere koştular. Adım adım şahadete yürüdüler. Rabbimizin vaadi üzerine alışverişi gerçekleştirdiler. Rabbim şahadetlerini kabul etsin.

“Allah, müminlerden mallarını ve canlarını cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah'ın üzerine hak bir vaattir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır? O halde O'nunla yapmış olduğunuz alışveristen dolayı sevinin. İşte bu büyük kurtuluştur. (Tevbe, 1 1 1)

Bu güzel kardeşlerle yaşadığım anıları ve onların bende bıraktığı izleri yorum ve değerlendirmeler katarak sizlerle paylaşmak istedim. Cihad amelinin farklı yönlerine değine- rek bu yolun yolcusu Cihad Erleri'ne yaşanmış olaylardan tecrübeler aktarmak, önlerini aydınlatıcı açıklamada bulun- mak gerekliliğini duydum.

Zaman zaman da cihatla ilgili olarak Müslüman kardeşle- rime yönelik sorumluluklarını hatırlatıcı, uyarı ve ikaz edici, teşvik edici... İzahatlarda bulundum. Yerine göre sitemli ve eleştirel, yerine göre de gayretlendirici, duyguları harekete geçirici üslup kullandım.

Şayet kastımızı aşan şeyler söylemiş, üslubumuzda taşkınlık yapmış... En önemlisi mü'min bir kalbi incitmiş isek hakkı- nızı helal etmenizi ister, Rabbinden af ve mağfiret dilerim.

Hata ve eksiklikler tarafıma aittir. Başarı ise Rabbindendir.

Allah'tan amellerimizi kabul buyurmasını, ayaklarımızı dini üzere sabit kılarak iman üzere bir hayat ve güzel bir akıbet (şahadet) vermesini temenni ve niyaz ederim.

“Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler vardır. İşte onlardan kimi sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir. Kimi de beklemektedir. On- lar hiçbir şekilde sözlerini değiştirmemişlerdir. (Ah- zab, 23)

ANILARIM

BERAT ÇOKGEZER

Onu ilk defa bir öğrenci evinde gördüm. Üniversiteye kayıt yaptırmak için gelmişti. Öğrenci arkadaşlar kendisine yardımcı olduktan sonra evlerine misafir etmişlerdi.

Kendisine gösterilen sıcak ilgiden memnun kalan, sohbeti koyulaştırmayı, gördüğü bu insanlarla muhabbeti artırmayı amaçlayan bir hali vardı.

Onunla beraber, üniversiteyi yeni kazanmanın heyecanını yaşayan, kayıt işlemlerini öğrenci arkadaşların yardımıyla halleden ve evlerine misafir olan başka gençler de vardı.

Diğer gençler de, tanımadıkları, haklarında bilgi sahibi olmadıkları aynı okul ve bölümlerden olduklarını söyleyen bir takım insanların kendilerine gösterdiği ilginin şaşkınlığını, yerine göre endişe ve tereddütler varken o böyle bir manzara ile karşılaşmanın sevincini yaşar gibiydi.

Doğal olarak Anadolu'dan gelen bir öğrenci ailesi ve çevresi tarafından dersleriyle ilgilenmesi, öğrenci olaylarına karışmaması, sağ-sol gibi gruplara dahil olmaması için uyarılıyor, ülkenin geçmişinden, 12 Eylül öncesi kaos ve kargaşa ortamından örnekler verilerek dikkatli olmaları tembihleniyordu. Bu açıdan üniversitelere ilk adım atan öğrencilerde bu tür endişeli hali görmek çok normaldi.

Berat ise üniversiteye ilk gelişinde buralarda mücadele veren müslüman öğrencilerle tanışmanın, onların yakın ilgisine mazhar olmanın sevincini yaşıyordu. Memleketinde “üniversiteli ağabeyler” olarak duyduğu, tanıştığı kimselerin hatıralarını anlatıyor, samimiyet ve muhabbetin derinleşmesini sağlıyordu.

Müslüman öğrencilerin üniversitelerde verdikleri mücadele, başörtüsü eylemleri, zaman zaman sol gruplarla yaptıkları çatışmalar o dönemlerde medyada büyük bir yer buluyor, Anadolu’dan ilgiyle izleniyordu. Bu ilgi ülke ve dünya gündemleriyle gelen “Beyazıt Gösterileri” ile daha da artıyor, İstanbul bir cazibe merkezi haline geliyordu.

Bu atmosferi uzaktan izleyen Berat, merkeze yakınlaşmanın heyecanı ile geçmişte ekranlardan hafızasına takılan görüntüleri, duyduklarını soruyor, her soru sohbete yeni açılımlar kazandırıyor.

Ben ise o evin sakinlerinden olmadığım gibi üniversite hayatını noktalayalı da yıllar olmuştu. Evli ve kendime yönelik bir hayatım vardı. Şu an hatırlayamadığım bir nedenle öğrenci evine uğramış, üniversiteyi yeni kazanmış gençleri görünce konuşmalara ortak olmuşum.

Belki hayatımın öğrencilik dönemlerinin yeniden canlanması, o dönemlerde çektiğim sıkıntılar belki de genç arkadaşların psikolojik olarak kendilerini daha rahat ve doğal hissedebilmelerine yardımcı olmak için bir süreliğine onlarla beraber olmayı uygun görmüştüm.

Tanışırken adının “Berat” olduğunu söyledi. Sarı kıvrıkcık saçlarının mavimsi gözlerinin yanında “r” söylemesi-söy-

leyememesiyle de fark ediliyordu. Öyle ki karşısındakinin anlayamadığını düşünerek ismini birkaç kez tekrarlıyordu.

Birden aklıma Anadolu insanının çocuğuna isim koymadaki geleneği geldi. Çocuk, Ramazan ayında dünyaya gelmişse Ramazan, mübarek gün ve geceler olarak bilinen günlerde doğmuşsa o gecenin adı verilirdi. Berat, Regaip, Mevlit, Kadir, Miraç gibi.

İsminin Berat olduğunu söylemesi bana kendisinin de böyle bir gecede dünyaya gelmiş olabileceği izlenimini verdi. Çünkü ismi, toplumumuzda sık kullanılan, çokça duyulan isimlerden değildi.

“Berat gecesinde mi doğdun?” diye sordum. Yüzüne düşen tebessümle “Evet hocam” dedi.

Kendisini düşünce olarak tanımak, tanışıklığı artırmak için;

“İsminden memnun musun?” dedim. Sorudaki kastımı anladı ve şöyle devam etti:

“Hocam! İsmimin kelime manası olarak herhangi bir olumsuzluğu yok. Rabbimize günah ve hatalarımızdan af ve mağfiret dilemek maksadıyla beraatımızı istememizde bir mümin olarak yapmamız gereken bir şeydir.

Ama ben ismim hususunda iki sıkıntı çekiyorum. Birincisi: Sizin de belki fark ettiğiniz gibi ben “r” harfini söyleyemiyorum. İsmimi telaffuzda zorlanıyorum. İkincisi: İsmimin halk arasında mübarek geceler olarak bilinen, özelde bir takım ibadet ve ikramlarla kutlanmaya çalışılan, hakikatte ise Peygamber (aleyhisselâm) ve ashabının hayatların-

da rastlayamadığımız sonradan çıkma bid'atleri hatırlatması sebebiyle rahatsızım.

İsmim olmasından dolayı özellikle bu geceler hakkında araştırmalar yaptım. Neticede Kur'an'da zikredilen "Kadir Gecesi" ve "Miraç" hadisesi dışında diğer gecelere dair sağlam hiçbir bilgiye ulaşamadım. Ramazan'da Kadir gecesini aramanın dışında bu gecelere ait Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabından bize aktarılan bir uygulamaya rastlamadım.

Önceleri ismimin insanlara böyle yaygın-yanlış bir inancı hatırlattığı için çok rahatsızlık duyuyordum. Fakat zamanla bu durumu -size- anlattığım gibi yanlış bir kanaatin düzeltilmesi noktasında değerlendirmeye başladım..."

Daha yeni tanıştığım bu gencin akıcı ve tatlı konuşması, İslami konulardaki duyarlılığı beni sevindirdi. Mezun olduğum üniversiteye, müslüman öğrencilerin inançlarını gereği gibi yaşaması ve sorunlarının halledilmesinde bu nitelikte yeni öğrencilerin gelmesi beni memnun etmişti.

Üniversitelere kendisini belirli alanlarda yetiştirmiş, amacı-hedefi belli, inandığı değerler uğrunda mücadeleye hazır öğrencilerin gelmesi üniversite içerisindeki siyasi mücadele açısından önemliydi. Bu özellikteki insanların gayretleriyle üniversiteye yönelik faaliyetler keyfiyet ve kemiyet açısından büyüyor, daha kuşatıcı hale geliyordu.

Evet... Biz müminleri Allah'a yaklaştıracak, O'nun rızasını kazandıracak ameller Kur'an-ı Kerim ve Peygamber (aleyhisselâm)'ın sünnetinde bellidir. Bunun dışında hiçbir gücün veya kimsenin İslam'da yeni bir amel ihdas etmeye,

İslam'danmış gibi göstermeye yetkisi yoktur.

Ne yazık ki müslümanlar, küfür tohumlarının, fitne odaklarının, içlerindeki gafillerin... etkisiyle dinden uzaklaştırılmışlardır. Sonradan ortaya çıkan batıl inanç ve hurafeler zamanla halkın dini anlayışında önemli bir yekûn oluşturmaya başlamıştır.

Bir ağaca bağlanan çaputun, bir mezar başında “şefaât” diye yalvarmanın, bir dergaha dahil olmanın, telepati rüya ve hayallerle irtibat kurmanın önemi Allah'ın kitabını zikretmenin, Peygamber (aleyhisselâm)'ın sünnetine tabi olmanın önüne geçmiştir.

İnsanlarımız Allah'ı zikir (hamd, tesbih, dua vs.) ve kitabını okuyarak Peygamber (aleyhisselâm)'a tabi olarak iman üzere bir hayat sürmek yerine, günahlarla dolu hayatları bir gecede veya bir zatın vaftizinde kutsanarak temizlenmeyi düşünmüşlerdir.

Bir ayeti okuyarak tefekkür etmek, bir hadisle amel etmek, Allah'ı her türlü isim ve sıfatlarıyla tesbih etmek, ibadet ve taatle Allah'ın rızasını kazanmak varken, şekil ve hurafelerle dolu bir anlayışı dinin asılları haline getirdiler. Bunlarla muhatap olan insanlarımız da hiçbir tahkike ve araştırmaya gerek duymadan yüzyıllarca bu yanılırları devam ettirdiler, gelecek nesillere taşıdılar.

Berat'ın da araştırıp neticelendirdiği gibi bu gecelere has ibadet ve kutlamalara dair sahih bir rivayet yoktur. Kadir gecesini hariç. Çünkü o, Kur'an'da bin aydan daha hayırlı olduğu zikredilen, Allah'ın af ve mağfiretinin, rahmet ve bereketinin indiği bir gecedir. Yine Peygamber (aleyhisselâm)

ın Kadir gecesini aramamıza yönelik telkinleri, kendisinin ve ashabının Ramazan'ın son günlerinde itikafa girmeleri, bu geceyi ibadet ve taatle geçirmemiz gerektiğinin işaretidir.

İbn Abbas (radıyallahu anh)'dan Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “O Kadir gecesini Ramazan'ın sonlarındaki on gecede, geriye kalan dokuzuncu gecesinde, yedinci gecesinde, beşinci gecesinde arıyoruz.” (Buhari, 975 nolu hadis, Hüner Yayın)

Hz. Peygamber (aleyhisselâm)'ın hanımı Aişe (radıyallahu anha)'dan “Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edene kadar Ramazan'ın son on gününde itikafa girdiği, kendisinin vefatından sonra da hanımlarının itikafa girdiği rivayet olunmuştur. (Buhari, 978 nolu hadis, Hüner yayın)

Bugün kitaplara geçmiş, din bilgini olarak bilinen insanlara sorulan o kadar hurafe ve yanlış inanışlar vardır ki bunları halkımızın cehaleti olarak açıklamak mümkün değildir. Bilakis bunlar, İslam düşmanlarının bilinçli çalışmaları, müslüman halkları dinlerinden uzaklaştırmaları, asıllarından koparmaları için ortaya koydukları bir çabanın ürünüdür.

Bizler müslümanlar olarak asıl gündemimize dönmek, inancımızı kaynaklarından öğrenerek yaşamak zorundayız. İnancımıza dahil edilmeye çalışılan bid'atlere karşı duyarlı olmak, dini Allah'a ve Rasulüne has kılmak durumundayız.

“Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a ve Rasulüne götürün. Bu hem hayırlı hem de netice bakımından daha iyidir.” (Nisa, 59)

“İhtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah’a mahsustur.” (Şura, 10)

“Rasul size neyi getirdiyse alın, sizi neyden nehyetti ise ondan kaçın. Allah’tan korkun. Şüphesiz Allah’ın cezası şiddetlidir.” (Haşır, 7)

“Sizden birinizin hevası (arzusu) benim getirdiğime tabi olmadıkça o kişi iman etmiş olmaz.” (Nevevi, Kırk Hadis, 41 no’lu hadis)

Kim bizim emrimize (dinimizde olmayan) dayalı olmayan bir şeyi ortaya koyarsa bu koyduğu şey reddolunur.” (Buhari, 2209 nolu hadis, Hüner yayın)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hutbe verdi ve hutbesinde buyurdu ki: “Bundan sonra sözlerin en hayırlısı Allah’ın kitabıdır. Hidayetin en hayırlısı Muhammed’in hidayetidir. İşlerin en kötüsü sonradan icad edilmiş olanlardır. Sonradan icad edilmiş her şey bid’attir. Her bid’at ise sapıklıktır.” (İbn Mace)

Memleketini sordum: “Konya, Akşehir” dedi. Bu aramızda zaman zaman esprili takılmalarla geçen sohbetimizi daha da kolaylaştırdı. Nerdeyse evdeki diğer arkadaşlardan soyutlanarak memleket havalalarına takılmıştık.

İkimizin de Konya’lı olması, konuştuğumuz konuların artmasına, samimiyetin ilerlemesine yarıyor, aramızda adı konulmamış bir güvenin de doğmasını sağlıyordu.

Burada bunu zikretmekteki amacım, toprağa dayalı bir farklılaşmayı anlatmak değildir. İki kişi arasındaki ortak me-

kanların, şahısların, anıların, tanışmalarda önem arz ettiği-
dir. Bu durum farklı bölge ve coğrafyalardan olan kimseler
için de geçerlidir.

Bazen hayat içerisinde öyle insanlarla karşılaşıyorsunuz ki
birkaç kelam etmek için konu bulmakta zorlanıyor, zan ve
şüphe duvarlarını yıkarak sağlıklı bir iletişim kurmak müm-
kün olmuyor. O zaman ya sessizliğe ya da nezaketin sınır-
larına kendinizi hapsediyorsunuz.

Berat'la bu tanışmamızdan sonra okuldaki gençlerin düzen-
ledikleri iftar yemeği ve mezunlar programlarında da kar-
şılaştık. Buralarda aramızda oluşan pozitif enerji karşılıklı
birebir görüşmelerimizin de temelini attı.

Bu görüşmelerimizde üniversitelerin dünü-bugünü, Tür-
kiye'deki müslümanların konumu-durumu... vs.den devlet
kurup-yıkmaya kadar her türlü konuyu konuşuyorduk. Or-
tak yönlerimiz tekrar bir araya gelmemizi sağlıyor, muhab-
betle geçen zamanımız dostluğumuzu pekiştiriyordu.

Uzun bir zaman kendisinden haber alamadım. Merak ettim
ve okuldan arkadaşlarına sordum. Kendileri de uzun zaman
Berat'ı görmediklerini fakat Afganistan'a gittiğine dair ha-
ber aldıklarını söylediler.

Afganistan sözcüğü zihnime birçok şeyin izdüşümünü ge-
tirirken içimde "ah" sözüyle geçen temenni dolu cümleler
ardı arkasına gidiyordu. Afganistan...

O zamanlar bile içimdeki birçok duygunun yeşermesine,
cihad ve şehadet özlemine neden olan, güllerin sevdasını
bulup veda ettikleri bu diyarın hayatımın sonraki dönemle-
rinde anlamı ve zihnime bıraktığı izler daha da yoğunlaşarak

devam edecek, hasret ve özlemini anılarla sürekli yaşatacaktım.

Rus kafirlerine karşı verilen izzetli bir mücadele... Dünyanın farklı bölgelerinden gelen gençlerinde bulunduğu binlerce şehit... Allah'ın yardımıyla gelen zafer... Enaniyet ve ihtirasların tezahürü iç çatışmalar...

Dünya müslümanlarının meydanlarda kutladığı zafer coşkusuna düşen belirsizlik ve burukluk... Medyaya düşen her olumsuz haberle gelen ilgisizlik ve sessizlik... Afganistan...

Berat'ın bu gidişi karşısında: “Allah mübarek etsin. Hakkinda hayırlı olanı versin...” tarzı temennilerimle cihada yönelen bu cesur yüreğe Allah'ın yardım ve inayetinin ulaşması için dua ve niyaz eyledim.

“Ey iman edenler! Sizi çok acı bir azaptan kurtaracak olan ticareti göstereyim mi? Allah’a ve Rasulüne iman edersiniz, malınızla ve canınızla Allah yolunda savaşacaksınız. İşte bu, bilerseniz sizin için daha hayırlıdır. (Allah) sizin günahlarınızı bağışlar, sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerindeki hoş gidecek meskenlere sokar. İşte bu, büyük bir kurtuluştur.” (Saf, 10-12)

Sabahın erken saatlerinde, hiç alışık olmadığımız bir zamanda zil çaldı. “Hayırdır inşallah” diyerek kapıyı açtım. Berat!

Hasret ve özlem dolu duygularla kucaklaştık. “Allahu Ekber” sesiyle hayretimi dile getirmeye çalıştım. Gerçekten sevinç dolu bir andı.

Dağınıklığın ve yorgunluğun verdiği hal konuşmalarına yansıyor. Bitkin bir hali vardı.

“Hocam! Hakkını helal et. Bu saatte en uygun seni buldum ve buraya geldim” dedi. Küçük çaplı hasbihal ve konuşmamızdan sonra dinlenmek için odasına çekildi.

Ben ise, Berat’la bir daha karşılaşacağımızı düşünmemiş, büyük bir ihtimalle bu kardeş şehit olur diyerek içimden geçirmiştım. Geçmişten tanıdığım birkaç kardeşin şehadet haberi bende böyle bir his uyandırmıştı.

Bu duygular içerisinde Berat’ı karşımda görmek, beni farklı bir heyecana sevk etmiş, kavuşma anıyla anlatılmaz duygular yaşamama neden olmuştu. Allahu Ekber!

Hasret ve özlem sonrası kavuşmanın sevenlerin duygularında neler meydana getirdiğini yaşayanlar bilir. Bazen bu mutluluk ve sevinç anları gözyaşı pınarlarıyla süslenir, insanda gönülden bir boşalma meydana getirir. İki sevgilinin buluşması, bir annenin evladına kavuşması... Sabırla geçen günleri şükürle mükafatlandırırken gözlerden süzülen damalarda bu sevince ortak olurlar.

Sahip olduğunuz şeylerin değerini bilin. Günlük meşgalelerin getirdiği hoyratça yaklaşım tarzı bu değerleri yıpratır da onların yokluğunda hissedeceğimiz duygular daha farklı olacaktır. Ailenizin, zamanınızın, sevdiklerinizin, sağlığınızın, dostlarınızın kıymetini bilin. Onların hayatınıza kattığı değerlerin farkına vararak muamele edin. Onları hissedin!

Bir ara, size ellerini açarak gelen çocuğunuzun ulaşamadığını, size kavuşmak için yola çıkan eşinizin trafik kazası geçirip gelemediğine, onların yanında bedavadan harcadığınızı

zamanın sizi onlara kavuşturmaya engel olduğunu, yaşadığımız mekanların size duvarlar ördüğünü, dostlardan ayrı ve gayrı yalnız başına kaldığınızı düşünün!

Veya evladını kaybeden, yıllarca kavuşma özlemiyle yaşayan anneye, özlemine kavuşsa neler hisseder bir sorun. Zamanın ve mekanın ördüğü duvarları yıkarak, sevdiklerinden gelen haberlerle, bir rüya ile mesut olan bu kimselerin kavuşma anlarını tasavvur edin.

Bu size sahip olduğunuz değerleri hatırlattığı gibi onlarla ilişki ve tutumunuzda da olumlu gelişmeler meydana getirecektir. Acı ve sevinç bizimle beraberdir.

Yokluğunda acı duyduğumuz, ızdırabını, hasretini çektiğimiz şeylerden neden birlikte sahip olduğumuz zamanlarda mutluluğunu ve sevincini doyasıya yaşayamıyoruz. Düşünün. Neden?

“İnsana bir zarar dokunduğu zaman bize dua eder. Sonra kendisine tarafımızdan bir nimet verdiğimiz zaman “bu bana ancak bilgimden dolayı verilmiştir” der. Hayır, o bir imtihandır, fakat çokları bilmezler.” (Zümer, 49)

“Bilmediler mi ki Allah rızkı dilediğine bol bol verir, dilediğinden de kısar. Şüphesiz bunda inanan bir kavim için ibretler vardır.” (Zümer, 52)

Sabah kahvaltısına kalktığımızda evde farklı bir kokunun olduğunu fark ettim. Nereden geldiğini anlayamadım. Dış kapıyı açarak merdiven boşluğuna baktım. Aynı koku orada da vardı.

Bir ara Berat'dan şüphelenir gibi olsam da elbiseleri temiz ve yeniydi. Ayaklarında da çorapları yoktu. Daha çok ev sahibimin mesleği gereği boya-cila vb. şeyler yapmasına yorumlayarak üzerinde fazla durmadım.

Berat ile beraber mahalleden bir arkadaşın yanına gittik. O da girer girmez bir kokudan bahsetti. Bunun üzerine Berat:

“Hakkınızı helal edin. Bu koku benim ayaklarımdan geliyor. Ayakkabıları yıkamama, çorapları sürekli değiştirmeme rağmen ayaklarıma sinen bu koku bir türlü çıkmıyor. Yolculuk esnasında da peşimi bırakmadı, buraya kadar geldi” dedi. Esprili bir şekilde ekledi:

“Bakalım daha ne zamana kadar peşimden gelecek”

Berat'a o gün yeni elbise ve ayakkabı verdim. Güzel kokular ikram ettim. O da elbise ve ayakkabı için alışverişe çıktı. Geldiğinde yaşadıklarını anlatırken gülmekten kendimizi alamıyorduk. O durumu şöyle özetliyordu:

“Hocam! Her elbise ve ayakkabı denememde işyerine bu nahoş koku yayılıyor, içerdekiler rahatsızlığı hissedince anlaşılmasın diyerek oradan uzaklaşıyorum.”

Bir müslümandan kot pantolon aldım. Paçaları uzun geldi. İsrarla “çıkart kısaltalım” diyor, ben ise olacakları bildiğim için “gerek yok” diyordum. Çaresiz çıkarmak zorunda kalınca küçücük mekan kokuyla doluyordu.

Bende bu kokunun oluşumuna yönelik yakini bilgije Afganistan'a gidince şahit olacaktım. Toz-toprak, yağmur-çamur demeden yapılan eğitimler, sel sularında ve dere

akıntılarında sürünmeler, soğuktan uzun süre çıkarılamayan ayakkabılar... Öyle bir koku yapıyordu ki defalarca yıkayıp kurutmamıza ve açık havada olmamıza rağmen kokunun sinmişliği bir türlü gitmiyordu. Ayakkabı ve çorapları değiş-tirsek de sinen koku belirli bir dönem devam ediyordu.

Bize bir fıkra gibi gelen ve karşılıklı olarak hatırladığımızda bizi güldüren bu olayı tatlı bir anı ve cihadi bölgelerdeki müslümanların nasıl şartlarda yaşadıklarının bilinmesi için anlatıyorum.

Bir de dağlarda olumsuz şartlarda düşmandan korunmak amacıyla uzun süre mağara ve sığınaklarda kalmak zorunda bulunan, banyo yapamayan, traş olamayan, suya ulaşamayan... Mücahitleri düşündüğümüzde, bizlerin komik olarak görüp geçtiği şeyler başkalarının hayatlarının bir parçası oluyor.

Rabbim! Bütün zorlukları göğüsleyerek mücadele eden müminleri korusun ve onları zafere ulaştırсын. (Amin)

Çeçenistan'da Ruslara karşı savaşıyan bir kardeş aynen şunları söylüyordu:

“Günlerce yer altına kazdığımız sığınaklarda, dışarı çıkmadan bekliyorduk. Saç-baş dağınık ve banyo da yapamıyorduk. Bazen “bitlendik mi” diyerek birbirimizi kontrol ediyor, namazları teyemmümle kılıyorduk.”

Cihad aşkıyla çatışma bölgelerine yönelen fakat yolun meşakkat ve zorluğu karşısında geri dönenler, dağdan dağa aşılın yolculuklarda nefsine yenik düşenler, titizliği ve şahsına münhasır davranışlarına boyun eğenler, sabır ve sebat

gösteremeyip cihad hazırlığını bırakanlar... Mücadeleyi gereği gibi algılayamayanlardır.

Kaldı ki cihatla alakası olmayan, yanından bile geçmeyen hatta karşı olanlar için bu anlattıklarımız bir ayrıntı veya tiksinti verici bir şey gibi görülebilir. Fakat bunların; mücahidin yaşantısı, sabır ve sebatının mihenk taşı olduğu düşünülürse, küçük bir ayrıntıdan ziyade nefis ve iradeleri etkileyen önemli faktörler olduğu anlaşılır.

Şu an bile bizleri zorluk ve meşakkate düşüren şartları hatırlarken bu dünyanın lüks ve konforu, rahatlığı, teknik imkanları... O diyarların toz-toprağı, yağmur ve çamurundan daha sevimli gelmiyor.

Oralarda gönüllerimize bahşedilen mutluluk ve huzur, mücadele aşkı ve azmi, Allah'a taatimizdeki ihlas ve samimiyet, buralarda bulamayacağımız, özlem ve hasretini duyacağımız günler olarak kalacaktır.

Rabbimden tekrar o günleri nasip etmesini dua ve niyaz ederim (Amin).

“Küçük büyük infak ettikleri her nafaka, (Allah yolunda) aştikları her vadi, mutlaka Allah’ın yaptıklarını daha güzeliyle onlara karşılığını vermesi için onlar adına yazılmıştır.” (Tevbe, 121)

“Allah yolunda bir sabah ve akşam yürüyüşü dünyadan ve içindekilerden daha hayırlıdır.” (Buhari, 1207. Hüner Yayın)

Benim evim müsait olduğu için Berat çoğu zaman bende

kalıyordu. Konuşmalarımızda gündemi daha çok o belirliyordu. Afganistan’da yaşadıkları, halkın durumu, hiziplerin çatışmaları, Taliban yönetimi vs.

Öyle şeyler anlatıyordu ki çoğuna itiraz ediyordum, tek taraflı bilgilendirildiğini, yanlış anlama ve gözleme sahip olabileceğini belirtiyordum. Fakat o, ısrarla Taliban yönetiminden, İslam’ı uygulamadaki samimiyetinden, ülkedeki güven ve huzur ortamından, yaşadıklarından örnekler vererek anlatıyordu. Onun bu söylemleri, Afganistan’daki gelişmeleri basından takip eden, konferans ve açık oturumlarla yetinen biri olarak beni tatmin etmiyor ve itiraz ediyordum.

Bu esnada Çeçenistan’da yeni hareketlenmeler başlamıştı. Birinci savaşta Rusların yaşadığı hezimet ve savaştan edindikleri tecrübeler ufuktaki savaşın müslümanlar için çetin geçeceğini gösteriyordu. Bu açıdan mevzileri doldurmak, düşmanı hazır vaziyette beklemek gerekiyordu.

Berat da bu amaçla tanıdığı kimselere Çeçenistan’a gitmeleri için telkinlerde bulunuyor, kendisi de hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyordu. Gitme hazırlığının uzaması Berat’ı Çeçenistan yolundan ayrı bırakacak, Ruslar büyük bir orduyla Çeçenistan’ı ablukaya alarak tüm yolları kapatacağı.

O zamana kadar cihada gidecek olmanın heyecanını, göğüs göğüse çarpışmaya girecek olmanın hazzını, şehadet mertebesine adım atacak olmanın coşkusunu yaşayan Berat’ı, gidememenin, geride kalmanın üzüntüsü kapladı. Çeçenistan’a gidebilmek için çok çabaladı, farklı yollar bulmayı denedi fakat gitmek nasip olmadı.

“Hocam! Gelişmeleri buradan izleyerek hareketsiz yapa-

mam. Çeçenistan'a gidemesem de cihad hazırlığı için tekrar Afganistan'a gideceğim" diyerek çalışmalarını Afganistan'a yöneltti. Bana da:

"Sen de gel hocam! Oraları görürsün, mücahitlerle tanışsın. Oralardaki gelişmelerle bilgilenmiş ve sağlıklı bir değerlendirme yapmış olursun. Afganistan'ı beğenirsen belki hicret edersin... İstedığın zaman da dönersin" diyerek kendisiyle gelmem için teklifte bulunuyordu.

Ben kendi açımdan bütün değerlendirmelerimi yaptıktan sonra geleceğimi açıkladım. Berat, bundan büyük bir mutluluk ve sevinç duydu.

"Hocam! Gel sana Allah için bir sarılayım" diyerek musafaha etmeye, yüzüne yansıyan sevinci davranışlarıyla yansıtmaya başladı. Bir yaşına girecek oğluma işaretle;

"Belki Hüseyin'den ayrı kalmak sana ağır gelecek ama Allah'ın izniyle bu kararın sana birçok şey de kazandıracaktır..." dedi.

Berat yakaladığı bu noktayı Afganistan'da bana karşı kullanacak, muhabbet konusu yapacaktı. Yalnız ve düşünceli olduğum zamanlarda yanıma gelerek "Ah Hüseyin ah" diyerek sözü alır: "Arkadaşlar, Harun abiye bakın geldi geledi hala Hüseyin'i düşünüyor, bu kadar da olmaz ki..." şeklinde sözleriyle espriyi patlatır, koro halindeki teselli! girişimleriyle; "bu da geçer" nakaratı benim için söylenirdi.

Afganistan'a gitme kararında en önemli etken Berat'ın samimiyetiydi. Bu gencin Allah'ın dinine kendisini adanmışlığı, bu yolda gösterdiği gayret ve fedakarlık beni etkiliyor, ken-

dimi sorgulamama neden oluyordu.

O, Çeçenistan'a gidememenin hüznünü yüreğinde acı varcasına yaşarken, cihada ve şehit olmaya coşkulu bir özlem duyarken ihlas ve samimiyetini görüyor, ben de cihadi bir düşünceye sahip olmama rağmen "bunlar bende neden yok" diyordum.

O, bildiği ile amel ediyor, yeni öğrendikleri de hayatına farklı bir anlam katıyordu. Ben ise ondan daha çok şey bilmeme, yaşça tecrübe ve birikim sahibi olmama rağmen inandığım değerler uğruna ihlas ve samimiyetimin coşkunluk kazandırdığı durumları yaşayamıyordum.

Çoğu zaman düşünmüştümdür: İlim bizim için nedir?

İlim, bizleri Allah'a yaklaştıran, takva sahibi yapan, samimiyet ve ihlasımızı artıran, çaba ve gayretlerimizi anlamlandıran bir ameliye olması gerekirken neden bizler bildiklerimizin gerektirdiği hassasiyet ve duyarlılığa sahip olamıyoruz.

Bu genç, bildikleriyle hareket etmenin gayreti içerisindeyken bizim hafızamıza yüklediğimiz bilgiler, yaşanmayı bekleyen ilim, neden bizleri harekete geçirmiyor? Neden? Neden?

Bu sorgulamamda şöyle bir tehlikeyi gördüm (Allah korusun);

Yaşanmayan bilginin, ilmin zamanla hayatımızda kaçamak yapmak, bazı durumları meşrulaştırmak için kullanıldığını sezdim. Farklı görüş ve içtihatları bilmek, Allah'ın af ve mağfiretine sığınmak (hiçbir şey yapmaksızın) "bu da caizdir", "şöyle de olabilir" gibi yaklaşımların hassasiyetlerimizi

yok ettiği, sorumluluklarımızı küçük gösterip bizi avuntular içerisine bıraktığını gördüm.

Teori ve düşünce olarak sahip olduğumuzun çokluğu, ameli-pratik noktalarda yokluğumuza bir kılıf olarak çıkıyordu.

Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) “faydasız ilimden Allah’a sığınırken” işaret ettiği hikmetlerden biri de belki amele dönüşmemiş, sahibine yük olan bilgiler olsa gerektir.

İlim ehli olarak bilinen (doç., prof., hoca, vs.) insanlarımızın dünya müslümanlarının yaşadığı sıkıntılara, mazlumiyetlere karşı sergiledikleri veya sergileyemedikleri halleri düşününce, ilmin neden bizleri Allah’a yaklaştıran, takvayı kuşanan bireyler yapmadığı anlaşılacaktır.

Duyarsızlığımıza, hissizliğimize, hareketsizliğimize, müslümanların dertlerine uzak oluşumuza dayanak olarak sunulan ilimden! bizi saptıracak olan bilgiden Allah’a sığınırız.

Rabbim, bildiğiyle amel eden ve amel etmek için ilmi talep eden kullarından eylesin. (Amin)

“Ancak içlerinde ilimde derinleşenler ve müminler, sana indirilene ve senden önce indirilene iman edenler, namazı kılanlar, zekatı verenler, Allah’a ve ahiret gününe inananlar... İşte onlara pek yakında büyük mükafat vereceğiz.” (Nisa, 162)

Allah’ın beni peygamber gönderdiği ilim ve hidayet yolu toprağa inen yağmur gibidir. İndiği toprağın bir kısmı suyu emerek bol bol ot ve çayır bitiren verimli bir topraktır. Bir

kısmı da suyu içine çekmeyip dışarı tutar. Allah bu sudan insanları faydalandırır. İnsanlar suyu içerler, hayvanlarını sularlar, ekin ekerler. Diğer bir kısmı ne suyu tutar ne de ot bitirir. İşte Allah'ın dinini iyi öğrenen, Allah'ın beni peygamber olarak gönderdiği şeyleri öğrenip öğreterek faydalı olan kimse ile Allah'ın yolunu kabul etmeyip başını bile kaldırmayan kimsenin durumu da budur.” (Sahihi Buhari, 70, Hüner Yayın)

Berat'la yolculuğumuzda Afganistan'ın sarp dağlarını aşarken;

“Hocam! Bu topraklar var ya! İnan Türkiye’de iken buraları çok özledim. Hep Afganistan’a gitmek bir daha nasip olursa toprağını öpeceğim diye kendime söz verdim” dedi. Ben:

“Ne var bu topraklarda Berat! Her tarafı dağlık, bir ağaç ve yeşillik bulmak zor. Bizim dağlarımız daha yeşil ve daha güzel...” diyerek nazire yaptım.

“Hocam! Öyle deme. Bu toprakların her karışında şehit kanı vardır. Afgan-Rus savaşında yüz binlerce müslüman bu dağlarda şehit olmuştur. Birçoğunun mezarı, evi, yaşadığı yerler bu dağlardır. Buralara paha biçilmez. Düşünsene Abdülhamid'in Filistin için söylediklerini...” diyerek karşılık verdi.

Irak'ta yaşanan rehine olaylarıyla ilgili olarak; esir olan, ölüm korkusu yaşayan, kurtuluş ümidini kaybeden insanların bir vesileyle memleketlerine dönünce toprak öptüklerine şahit olduk. Yaşadığı duyguların yoğunluğu veya kurtuluşun dayanılmaz sevinci kişileri bu davranışlara sevk etmiştir.

Yıllarca yurt dışında kalan, vatan özlemiyle yıllarını gurbette geçiren ve büyüdüğü topraklara kavuşmayı bir ümit olarak içlerinde büyüten Avrupalı insanımızda, Türkiye'ye adım atar atmaz alınlarını kendilerince vatan topraklarına sürmüşlerdir.

Berat, uzun süreli gurbetlikler yaşasa da özlemini toprağa değil sevdiklerine yöneltmiş, mektup, selam vb. şeylerle sevdiklerine ulaşmaya çalışmıştır. Türkiye onun için yaşaması zor bir ülke olmuştur.

Afganistan'ı bir İslam toprağı olarak görüyor, canını, malını, her şeyini feda edebileceği vatani biliyordu. Orada İslam'ın izzeti küfür ehline karşı azameti vardı. Orası müslümanın gönlünün huzurla dolduğu, Allah'ın ahkâmının yürürlükte olduğu bir cihad toprağıydı.

“Hocam! Burası düz bir toprak değil, vatandır. Binlerce şehidin kanıyla sulanmış şehitler yurdudur...” sözüyle bu değeri kaybetmememiz gerektiği üzerine bana işaretler gönderiyordu. Afganistan'a gidişimi, oralar hakkında tahlilimi yaparken bu gerçekleri iyi görmem için göndermeler yapıyordu.

Mehmet Akif, Kurtuluş savaşında verilen mücadelenin çetinliğini ve sonuçlarını anlattığı İstiklal Marşı'nda sonraki nesillere şu mısralarla seslenir:

“Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani”

Düşmanın teknik ve imkan açısından kuvvetliliğine, dört bir taraftan işgaline karşı bu millet, Kurtuluş Savaşı'nda ortaya koyduğu mücadeleye yüz binlerce şehit vererek işgalcileri püskürtmesini bilmiştir. Yurdun büyük bir bölümü şehitlik haline gelmiştir.

Ne yazık ki sonradan gelenler, uğruna canlar feda edilen değerleri bir kenara iterek şehitlerin kanlarıyla sulanmış bu topraklar üzerine ahlaksızlık ve fuhuş merkezleri olan genelevler, gazinolar, barlar yaptılar. Turizm adı altında ahlaksızlığa açık bir pazar haline getirdiler. Bu milletin çocuklarını zorla yurdumuzdan çıkardığımız keferelerin çocuklarına sermaye yaptılar.

Sanki savaşı kazanan biz değil, onlardı. Ülkenin kanunlarını, yasalarını, kurumlarını hep onlar yaptı. Müslümanlar zillet içinde ikinci sınıf vatandaş oldular. Şehitlerin savunduğu, uğruna bedeller verdiği değerler sakıncalı fikirler haline geldi.

İslam şeriatı en büyük tehlike ilan edildi. Başörtüsü dayanılmaz bir simge oldu. Resmi bayram ve törenlerde din düşmanlığı geçer akçe haline geldi. Düşman bildiklerimiz müttefik, Siyonist İsrail dostumuz oldu. Vatan bildiğimiz güzel yurdumuz toprak oldu. Alınır, satılır hale geldi.

Berat, geçmişte sahip olduğumuz kıymetlerin kaybını hatırlatarak bir daha tekrarlanmaması için sanki;

“Hocam! Buralara sahip çıkalım, aynı akıbeti buralarda yaşamayalım. İzzet ve onurun olduğu bu vatani koruyalım. Can verelim, kan verelim...” diyordu.

Ne yazık ki 11 Eylül'den sonra bu güzel diyar, müslümanların sessizliği ve duyarsızlığı, içteki hainlerin fütursuzluğu, yeşil dolarların cazibeciliğiyle... Amerikan istilasına uğramış, yerli uşaklarla uzaktan kumandalı bir yönetim haline getirilmiştir.

Bizleri affet şehidim... Düşmanın istilası karşısında yerimizde çakılı kaldık. Dünya peşinde koşmaktan yorgun düştük. Ölüm korkusu bizde ne verecek can ne de verecek kan bıraktı. Ekranlarda, uçaktan atılan bombalarla yıkılan şehirler gördük, çocuk, yaşlı, kadın, toprağa düşmüş bedenler gördük. Namusları kirletilen kadınlar, işkencelerde inleyerek ruhlarını teslim eden erler gördük. Toplu katliamlar ve kıyımlar gördük...

İçimiz sızladı, yüreğimiz ağladı, hüzünlendik. İçimizden bunları yapanlara beddualar, lanetler okuduk. Öfkemizden bildiri okur gibi konuştuk. Ertesi gün yine işimize, kaldığımız yerden hayata devam ettik. Kardeşlerle rutin sohbetleri yaparak Allah'ın dinini öğrenmeyi, yaşananları kendi aramızda değerlendirmeyi bırakmadık. Zikir meclislerinde nefislerimizle cihadi, siyasi arenada kutsal dava için bir gedik açma mücadelemizi terk etmedik. Kendi çapımızda müslümanlığı yaşamaya devam ediyoruz... Hamdolsun!

Söylesene yiğidim,

Cihada gitmemekte direnen ayaklarımızı, özgür ve hür bırakmak için neler gerekli?

Kirletilen namus bizim, ölen yavrular, dağılan ocaklar, kaybolan umutlar bizim olsa böyle sessiz davranabilir miydik?

Cevabımız “hayır” ise,

Peki! Afganistan’da Amerikan kafirlerinin işgal ve zulmüne uğrayan yürekler acısı durumu yaşayanlar kim?

Berat’ım,

Söylesene! İslam toprağını korumaya yönelmeyen ellerimizle Rabbimize yalvarsak bizi affeder mi?

Kadınların, kızların ırzlarına geçilirken, çocukların, yaşlıların bedenleri toprağa düşerken sessizliğimizi bağışlar mı?

İzlerken bile yüreklerimizin ağladığı olaylar karşısında, bunları bir fiil yaşayan müslümanların yardımına koşmamamızı, hareketsiz duruşumuzu Rabbimiz güzel karşılar mı?

Neden? Neden? Neden? diye sormaz mı?

“Ey iman edenler! Ne oldu ki size ‘Allah yolunda savaşı kuşanın’ denildiği zaman yerinizde ağırlaşıp kaldınız? Ahirete dünyayı tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır.

Eğer savaşa çıkmazsanız, Allah sizi pek acı bir azapla cezalandıracak ve yerinize bir topluluk getirecektir. Siz ona hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Çünkü Allah her şeye kadirdir.” (Tevbe, 38-39)

Arap kardeşlerle bulunduğumuz zamanlarda Berat, zaman zaman bizlerden ayrılır, bir yerlere gider, sonra aramıza tekrar katılırdı. Önceden gelmenin ve mücahitleri geçmişten tanımanın verdiği avantajla bize göre özgürdü.

Yine böyle bir yolculuğun hazırlığı içerisinde iken bana:

“Hocam! Ben Usame b. Laden ile görüşmeye gidiyorum. Kendisiyle tanışacağım inşallah. İstersen seni de izin alarak götürebilirim” dedi. Ben kendisine gelmeyeceğimi belirttim.

Ben, Usame b. Laden hakkında bilgi sahibi değildim. Medyadan duyduğum birkaç eylemden dolayı Amerika tarafından sorumlu tutulması, mücahitlerle ilgilenmesi, zenginliği, Afganistan’a yaptığı yatırımlar vs. dışında fazlaca bir bilgim olmadığı gibi öğrenmek, tanımak, tanışmak gibi bir ilgimde olmadı.

Arap kardeşlerden duyduğum hizmetleri karşısında kendisine Allah’ın güç ve kuvvet vermesi, yardım ve inayetini ek-sik etmemesi hususunda dua ediyordum. Bu şekilde duam, sadece ona has değil, bulunduğu konum itibariyle kendisini davasına adanmış her mümin kimseye yönelikti.

Berat’ta ise Usame’ye karşı bir sevgi ve muhabbet vardı. Onun hakkında Arap kardeşlerden duyduklarını heyecanla anlatır, cihatçı kişiliği ve hizmetleri hakkında gıptayla bah-sederdi. Onu tanımasa da bir hayranlığı, tanışma arzusu sürekli kendini hissettirirdi.

Ben, Berat’taki bu durumu bildiğimden, arzularının onu yanlış bir şeye meylettirmemesi için şöyle uyarıştım:

“Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiği zaman Hz. Ömer (radiyallahu anh), Allah Rasülü’nün aralarından ayrılmasına dayanamaz ve sevdanın verdiği yürek acısıyla:

“Kim Muhammed öldü derse, onu kılıcımla öldürürüm” der.

Hız. Ömer (Radyallahu anh), kendinden geçen, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yokluğuna dayanamamaktan gelen sözleri karşısında Hız. Ebubekir (radyallahu anh) ıkararak: “Dinleyin! Kim Muhammed’e tapıyorsa bilsin ki o ölmüştür. Kim Allah’a tapıyorsa bilsin ki Allah diridir, asla ölmez” diyerek:

“Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür veya öldürülürse gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim (böyle) geri dönerse, Allah’a hiçbir şekilde zarar veremez. Allah şükredenleri mükafatlandıracaktır.” (Ali İmran, 144)

“Sen elbette öleceksin, onlar da elbette öleceklerdir” (Zümer, 30) ayetlerini okumuştur.

Hız. Ebubekir (radyallahu anh)'ın bu konuşması karşısında Hız. Ömer (radyallahu anh) sanki o ayetleri yeni duymuşçasına sakinleşir.

İslam tarihinden bu olayı naklettikten sonra ekledim:

“Usame bin Laden bütün zenginliğine ve varlığına rağmen Allah'ın dinine hizmet için buralara gelmiştir. Allah razı olsun. Duyduklarımıza göre de bu çabasını cihadi faaliyetlerden sosyal yardımlara, Taliban'a desteğe kadar birçok alanda yürütüyor. Allah mükafatını versin.

Ama biliyorsun ki Usame'nin adını duymadan önce müslüman olduk. Belirli bir düşünceye ulaştık. Allah bize hidayet lütfetti ve bugün buralardayız. Yarın Usame ölür veya öldürülürse Allah'ın izniyle biz yine yolumuza devam edeceğiz.

O sapar veya saptırırsa (Allah muhafaza) biz yine Rabbimizin doğru yolunda yürüyeceğiz inşallah.”

Benim bunları söylemekteki amacım, şahıslara bağlı bir hareket tarzından ziyade İslami temellere dayalı bir anlayışla hareket etmemiz gerektiğini Berat’a hatırlatmaktır.

Bugün İslami camialarda, cemaat, lider, mezheb vb. taassupla gelen, din kardeşliğini yok eden, kaynaklardan uzaklaştıran, dünyevi hesaplar peşinde koşturan cahillikleri gördükçe bu uyarıyı yapmak zorunda hissetmişim.

Müslümanlar olarak en büyük sorunlarımızdan biri dinimizi asli kaynaklarımızdan öğrenmememizdir. Allah’ın kitabı aramızda, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in sünneti elimizde olmasına rağmen bir takım araçlar vasıtasıyla dini öğretimimizin şekillenmesidir.

Allah’ın kitabı ve Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in sözü bizleri dinde kardeş ilan edip birbirimize yönelik hukukumuzu belirlerken mensubu olduğumuz mezheb, cemaat ve lidere taassup ve aşırı bağlarımız müslümanlar arasında fitne ve fesadın çıkmasına, güven duygularının zedelenmesine, karşılıklı gönüllerin kırılmasına neden olmuştur.

Cemaat taassubuyla yaptığı çalışmaları İslami hizmet telakki eden nice kardeşimiz bugünlerde şart ve ortamın değişmesiyle çalışmalardan soğumuş, İslami kimliklerini koruyamaz olmuşlardır. (Allah muhafaza)

Sol kesimin “eski tüfekler” tabir ettiği insan tipleri bizim camiamızda da türer olmuştur.

Davadan dönenler, dökülenler, umudunu yitirenler... Ne yazık ki mensubu olduğu hareket merkezli yaklaşım bu özellikteki insanlarımızın sayısını artırmıştır. Bireylerin üzerinden cemaatlerin kuşatıcılığı, motive ediciliği, yönlendiriciliği kaybolunca hassasiyet ve hareketlilikler de sıfır noktasına yaklaşır olmuştur.

Geçmişte bunlar yaşansa da yeniden muhasebemizi yaparak dirilişe geçmek, yeniden acı tecrübeler yaşamamak için asli kaynaklarımıza yönelmeliyiz. Birine bağlılığımızı, cemaatsel üyeliğimizi, verdiğimiz sözü, tüm ilişkilerimizi bu ölçü içerisinde değerlendirmeli, hukukumuzu bu ölçülere göre şekillendirmeliyiz.

Beraber yürüdüğümüz, davamızın mücadelesini verdiğimiz kimseler yanımızda olmasa da biz Rabbimize verdiğimiz söz ve Rasulüne itaatimizde hak yolda yürümeye devam edecek, sert esen rüzgarlar belimizi bükse de buğday başağı gibi kırılmadan doğrulmasını bileceğiz.

Yine bileceğiz ki yaptıklarımız Allah katındadır. Ecir O'ndandır. Amellerimize Allah'ın kitabı ve Rasulünün sünnetiyle yön verdiğimiz zaman mezhep, cemaat, lider... vb. teşkilatlanmalar bizi Allah yolunda motive eden vesileler olacaktır.

Dinimizi asli kaynaklardan öğrenmek bizi yaşananlara, gelişmelere duyarlı kıldığı gibi baştaki birkaç insanın yapacağı hataların komple bir yapıya yayılmaması, hatta önlenmesi için de bir uyarıcı rolü görecektir.

Berat'a bu düşüncelerle şahıs ve hareket merkezli olmadan Kur'an ve Sünnet merkezli bir yaklaşıma sahip olması için

böyle bir uyarıyı gerekli görmüştüm. Bu yaklaşım bizi sevdi-ğimiz, hayranlık duyduğumuz şahıs ve hareketlere yaklaştır- sa hatta hareket içerisine dahil etse de ölçü, Allah'ın kitabı ve Rasulünün sünneti olacaktı.

Berat, Şeyh Usame ile görüşmesinden büyük bir moral- le döndü. Şeyhin kendisine gösterdiği ilgiden, yakınlıktan bahsetti. Alçak gönüllülüğü ve tevazusundan örnekler verdi. "Senin de görüşmeni isterim" temennisinde bulundu.

Afganistan'dan Türkiye'ye dönerken "Kandahar" şehrinde Arap kardeşler, Usame bin Laden'in oraya yakın bir yerde (10 km. kadar) sohbet yapacağını, gelmek istersem gö- türebileceklerini söylediler. Ben yine gelmeyeceğimi ifade ettim.

O günlerden bu zamana kadar 5-6 yılda çok büyük de-ğişiklikler oldu. Bu benim şahsımda olduğu gibi, dünyanın siyasi sürecinde de kendisini hissettirdi. Dünya dengelerinde herkesi etkileyecek gelişmeler yaşandı. Bu sürecin başlama- sında Usame'nin payı büyüktür.

Şu anki düşünce yapımla Berat'ın:

"Hocam! Ben Usame bin Laden'in yanına gidiyorum, is- tersen sen de gelebilirsin" teklifiyle karşılaşsam ne yapar- dım? Veya cevabım ne olurdu?

Şu an bu teklifi kaçırılmaması gereken bir fırsat olarak gö- rüyorum.

Bugün, Amerika liderliğindeki küfür cephesine karşı duru- şuyla sembolleşen Usame'yi tanıma, kendi dilinden fikirleri-

ne, mücadele yöntemini, hakkındaki spekülasyonları, kişilik özelliklerini elbette bilmeyi isterdim.

Burada benim bazı şeyleri öne çıkararak göz ardı ettiğim şu doğruların da altını çizmek isterim.

Bir harekette liderin durumu önemlidir. Mensuplarının hareketine bağlanması, yönlendirilmesi, hedeflere ulaştırılması, ortak bir heyecan oluşturularak yeni hamlelerin atılması gibi durumlarda, önem arz ettiği gibi hareketin dışındaki güçlere ve insanlara verdiği imaj ve duruş açısından da ehemmiyet arz eder.

Liderle üyeler arasında mutlaka sıkı bağlar olmalıdır. Karşılıklı sevgi, saygı, güven... bu bağlar neticesi kuvvetlenecek, çalışmaların devamlılığı emin adımlarla yürütülecektir.

Usame ile tanışan, muhabbet eden, onun bazı özelliklerine şahit olan biri olsaydım en azından içimdeki duygularda farklılaşma olurdu, diye düşünüyorum.

Tanışma fırsatını kaçırdığımdan dolayı “keşke” diye hayıflanmasam da “Allah benim hayrımı versin” gibi içsel bir sitemi de taşıdığımı itiraf ediyorum.

“Kim bana itaat ederse, Allah’a itaat etmiştir. Kim bana isyan ederse, Allah’a isyan etmiştir. Kim emire itaat ederse, bana itaat etmiştir. Kim de emire isyan ederse, bana isyan etmiştir.” (Muttefekun aleyh 1254, Hüner Yayın)

“Allah’ın kullarına ters düşme emredilmedikçe hoşuna gitse de gitmese de müslüman bir kimsenin (yöneticinin sözü ve dinlenmesi) sözü dinlenip uyulması gerekir. Allah’a masi-

yette emire itaat yoktur.” (Muttefekun aleyh, 1255. Hüner yayın)

Kamp bölgesi olarak taşındığımız yerlerde bazı düzenlemeler yapıyor, ihtiyaç olarak gördüğümüz icraatlar ortaya koyuyorduk.

Bunlardan biri de arkadaşlarla beraber taşlardan öreceğimiz duvarlardı. Kendi aramızda iş bölümü yapıyor, ona göre bir çalışma düzeni getiriyorduk.

Yine böyle beraber çalıştığımız bir gündü. Ben, Berat ve bir kardeş duvar örme işiyle uğraşırken diğer kardeşler de taş getiriyorlar, bize malzeme taşıyorlardı.

Yanımızdaki arkadaş, diğer kardeşlerden bir kaçının gevşek davrandığını, görevlerini ihmal ettiklerini düşünerek, onları biraz uyarı belki biraz da azarlama tarzında bir şey söyleyecekti ki Berat kendisine:

“Bu şekilde yapma! Şimdi söyleyeceğin sözlerden alınan, belki üslubuna göre kalbi kırılanlar olabilir. Buna gerek yok. Onlar otursa, çalışmasa dahi sen çalışmanla, gayretinle örnek ol. Kendi işini en güzel şekilde yap. Şayet onlar seni aksatıyorsa, onların yaptığı işi yapmaya yönel. İnan o zaman kardeşler seni o halde görünce hatalarını anlayacaklardır. Eğer bir hatayı, birilerini örnek olarak, amellerimizle düzeltebiliyorsak uyarı ve ikaza gerek yoktur” dedi.

Bu konuşma üzerine arkadaş, söylemlerinden vazgeçmiş diğer kardeşlerde öyle bir örneklığe gerek kalmadan kalkmışlardı.

Müslümanlar arasında incir çekirdeği bile sayılmayacak kadar basit meseleler vardır ki bunlar küskünlüklere, dar-gınlıklara, yıllarca süren husumete, fitne ve fesada neden olmaktadır.

Allah'ın “müminler ancak kardeşler” emri, Peygamber (sal-lallahu aleyhi ve sellem)'in “müslüman, elinden, dilinden, diğer kardeşlerinin emin olduğu kimsedir” düsturu apaçık ortada iken pratikte yaşananlar içler acısıdır.

Bizler nefislerimizde olanı, hırs ve ihtiraslarımızı, indî görüş-lerimizi Allah ve Rasulü'nün getirdiklerine tabi kılmazsak bu halimiz devam edecektir.

“Allah ve Rasulü bir hususta hüküm verdiği zaman, mümin erkek ve kadın için bir muhayyerlik yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne isyan ederse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab, 36)

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) “yaşayan bir Kur'an” olarak bize nasıl örneklik göstermişse bizler de O'nun üm-meti olarak çevremize, yakınlarımıza aynı örneği göster-meli, hal ve davranışlarımızla Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i örnek almalıyız.

Bu bizlerin birçok sorununun çözümünü kolaylaştırdığı gibi, kaş yapayım derken göz çıkaran üslubumuzu da hizaya ge-tirecektir. Bildiğimizi değil, daha güzel olanı yapma fırsatı verecektir.

Davranış ve sözlerimizle bir müminin yüreğinde yer edine-biliyor, sevgi ve muhabbetini kazanabiliyorsak, problemlerimizin çözümünü de asgari seviyelere indirmişiz demektir.

Çünkü bu muhabbet bizleri hata ve yanlışların düzeltilmesini, doğması muhtemel tehlikelerin önlenmesini sağlayacaktır. Hatta küçük ferdi hataların örtülmesine, af ve bağışlanma dileyerek geçiştirilmesine yardımcı olacaktır.

Bunun yolu da söz ve davranışlarımızda güzel örnek olmakla, Rabbimizin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağırarak, kendimiz için istediğimizi kardeşimiz için de istemekle, başkalarının ayıp ve kusurlarını gizlemekle... Allah için kardeşlerimize hayır dualar etmekle mümkündür.

Bir müslüman kardeşimiz doğru olanı yaparak kardeşlerine örnek olmaya çalışıyor ve birileri bu durumu istismar ediyorsa kendisini enayi yerine konulmuş hissetmemelidir.

Yapılan şey Allah'ın rızası için ve karşılığını da Rabbimizden bekliyorsak biz bu davranışımızı terk etmemeli, sabırla ısrarcı olmalıyız.

İstismar olduğunu hissettiğimiz durumlarda amelimizin yanına, uyarıcı, ıslah etmeyi amaçlayan düzeltici açıklamalarımızı koymalı, hak ve hukuka riayetleri gündeme getirmeliyiz.

Berat'ın kalbi kafirlere karşı kin ve nefret dolu, olabildiğince şiddetli, müminlere karşı ise yumuşaktı. Kimsenin kalbini kırmaz, konuşmalarının sonuna da “yanlış anlama ve hatam varsa hakkınızı helal edin” diyerek bitirirdi.

Kendisine konuşmak için ayırdığım zamandan, beraberce Kur'an ve ezber çalışmasından sonra bile “seni meşgul ettim, hakkını helal et” diyerek gönül alırdı.

Onun bu ahlaki güzelliği ve kardeşlere yaklaşım biçimi kalplerde yer etmiş, Rabbimiz bir nevi Berat'ın amellerinin karşılığını onun sevgisini yüreklerimize taşıyarak vermişti.

Rabbim bize güzel ahlakı tamamlamakla görevli Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in izinden gitmeyi ve O'nun gereği gibi temsil eden ümmet olmayı nasip etsin. (Amin)

“O takva sahipleri ki, bollukta ve darlıkta da Allah için harcarlar, öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever.”
(Ali İmran, 134)

“Andolsun ki, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Rasulünde güzel bir örnek vardır.” (Ahzab, 21)

“Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğunda imanlarını artıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir.” (Enfal, 2)

Günlük kamp programına düzenli bir şekilde devam ederken radyodan da Türkiye'deki gelişmeleri takip ediyorduk. Haberlerde Çeçenistan'da sıcak çatışmaların yaşandığı, Rus güçlerinin Grozni'yi kuşatma altına aldığı bilgisi o günlerde sıkça tekrarlanıyordu.

Yine Çeçenistan'a yönelik bize ulaşan haberlerden biri de cihada giden Türkiyeli müslümanlardan dört, beşinin şehit olduğu oldu. Bu kardeşler savaşın ilk dönemlerinde ve Grozni kuşatmasında şehit olmuşlardı.

Bu haber Berat'ı çok etkiledi. Kendisi de Çeçenistan'a gitmek istemiş fakat yol bulamamıştı. Tanıdığı bildiği arkadaşlarının şehadet haberleri onun iç dünyasında farklı gelişmelere neden oldu.

O dönemde herkesle ilgilenen, yaptığı esprilerle kardeşlerin hal ve hatırlarını soran, bir nevi kaynaşmayı sağlayan Berat, içine kapanmaya başladı. Daha fazla Kur'an okuyor, sessizce bir kenara çekilerek ibadetle meşgul oluyordu.

Berber cemaatle namaz kıldığımız zamanlarda kendisini tutamıyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Özellikle Buruc Suresi okunduğu zaman kendinden geçiyor, gözyaşlarının ve içli halinin durumu bizlere de yansiyordu.

Berat'ın bu hali o kadar devam etti ki sanki bizimle yaşamıyor gibiydi. Küçük su akıntısının bulunduğu çimene gider, namazını kılar, tesbihatını yapar, eline Kur'an'ı alarak kendi halinde köşeye çekilirdi. Zikir, ibadet ve tefekkürle geçen günler birbirini izliyordu.

Ben bu atmosfere Arap kardeşlerle beraber olduğumuz dönemlerde de şahit olmuştum. Cemaatle kıldığımız namazlarda okunan kunut duaları mücahit kardeşlerin duygularını coşturuyor, gözyaşları ister istemez, dökülmeye başlıyordu.

Allahu Ekber! İlk defa böyle bir namaza şahit oluyordum. Cihad ve şehadet arzularıyla hazırlığa gelen dünyanın farklı bölgelerinden mücahitler, namaz ibadeti içerisinde Rablerine kavuşma özlemlerini ağlayarak dışa vuruyor, gözyaşları ihlas ve samimiyyetin işareti olarak sunuluyordu.

O günlerde kıldığım namazları unutmam mümkün değil.

Fert ve cemaatle hayatımda Allah'ın namaz emrini ikame ederken o atmosferi bir daha yaşamadım.

Cihadi ortamlar yaptığımız ibadetlere huşu veriyor, nefsi körükleyen şeytani vesveselerin olmamasından dolayı da kalbi huzurlu kılıyordu.

Rabbimizle baş başa kalmanın heyecanı amellere de yansırıyordu. Fedakarlığın, kardeşliğin, sabrın, cesaretin, taat ve ibadetin en güzel yönleri işlev görüyordu.

Normal hayatta iş meşgalesinden, çevrenin bizlere etkisinden, kafamızda dolaşan bin bir türlü düşünceden, nefsi vesveselerden... kıldığımız namazın, yaptığımız ibadetin huzurunu yaşayamıyoruz. Hatta öyle oluyor ki namazdan bir an önce çıkmanın telaşı içerisinde oluyor, vaktin sonlarında hatırladığımız namaz bizlere zor geliyordu. Yaşadığımız bu olumsuz halin değerlendirmesini yapsak da her seferinde şartlara teslim oluyoruz.

Fakat cihadi ortamlar öyle değildi. İbadetle huzur bulduğunuz gibi Allah'a yaklaşmak, salih bir kul olmak için bu özelliğınızı artırmak zorunda hissediyordunuz. Bir kardeşin ibadet ve taatle geçen güzel hasletleri sizi derinden etkiliyor, amellerinize derinlik getiriyor.

Nöbet beklerken, Allah'ın kitabını okurken, hayırda yarışan müslümanları izlerken hep: "Ben bugün ne yaptım?" sorusu geliyor ve o ortamların bizlere sunulan bir lütuf olduğunu görüyorsunuz.

Bu halleri cephelerde göğüs göğüse çarpışan mücahitlerin daha yoğun yaşadığı kanaatindeyim. Ölümle karşı karşı-

ya kalınan bir ortamda ameller riya ve benzeri unsurlardan arındırılmış, sadece Allah'a has kılınmıştır. Fedakarlığın, sabrın zirvesi oralardadır. Rabbe uğurlanan dostlar, hafızalarda kalan anılar, samimiyetle yapılan taatler...

“İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerin Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte kurtuluşa erenler de bunlardır. Rableri onlara, katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, sürekli nimet bulunan cennetleri müjdeler. Onlar orada ebedi kalacaklardır. Şüphesiz ki Allah katında büyük mükafat vardır.” (Tevbe, 20-22)

“Allah yolundaki mücahidin misali -ki Allah kendi yolunda cihad edeni en iyi bilir- sürekli oruç tutup namaz kılan kimse gibidir. Allah kendi yolundaki mücahidi vefat ettirip cennete koymayı yahut sağ-salim sevap veya ganimetlerle döndürmeyi üzerine almıştır.” (Buhari, 1205, Hüner yayın.)

Bir öğlen paydosunda bir kaya parçasının gölgesinde dinlerken Berat yanıma gelerek; “Hocam! Konuşabilir miyiz? Müsait misin?” dedi. Ben kendimi toplayarak “tabi” cevabını verdim. Berat:

“Beraber Çeçenistan’a gitmek istediğim arkadaşların hepsi şehit oldular. Ben de onlarla birlikte gidebilseydim belki ben de şehit olacaktım. Şu an onların içinde hayatta kalan bir ben varım ve kendimi yalnız kalmış hissediyorum. Hocam! Rabbim bana niye şehadet nasip etmedi? Kendimden şüpheleniyorum” derken konuşamama ve ardından ağlama-

ya başladı.

Kendinden geçmiş, onun bu hali beni de etkilemişti. Kendisine teselli mahiyetinde bir şeyler söylesem benim de sesim titreyecek, ben de konuşamayacaktım.

Berat'ı o haliyle bırakarak suyun kenarına geldim. Onun sözlerinin içindeki yankılarını dinledikten sonra hayatın rutin işleyişine geri döndüm. Kendisiyle sonra konuşacaktım.

Dünyanın biz insanlar için süslü ve çekici kılındığı muhakkak. Bugün zengin, fakir, kadın, erkek hangi insanı alırsanız alın peşinde koştuğu hedefi vardır. Elde ettiği kazanımlarla sevinmekte, mutlu olmaktadırlar.

Kimse ailesini, çocuklarını, işini bırakmayı, sevdiklerini, uğrunda hayatını vererek kazandıklarını ölümle terk etmeyi düşünmemektedir. Bunun içindir ki çağdaş insan, sürekli ömrü uzatabilmenin, genç kalabilmenin, ölüme çare bulabilmenin peşindedir.

Hayatın içerisinde bunalan, yaşama arzusunu kaybetmiş, yaşadığı acılara dayanamayan, aklının ve iradesinin kontrolünü yitiren kimselerin intihar girişimlerini saymazsak hayat, insanoğlunun sıkıca tutunduğu, bırakmak istemediği bir olgudur. Acısı ve tatlısıyla...

Şehitler ise tüm bu albenisi yüksek şeyleri terk ederek Rabbine kavuşmanın amaç ve gayreti içerisindedirler. Allah'ı razı etmek, vaat ettiği nimetlere mazhar olmak, canı bu uğurda feda etmek onların en büyük gayeleridir. Amelleriyle bunu gösterdikleri gibi dua, niyaz ve gözyaşlarıyla bu arzularını süslerler.

Sürekli bu gaye peşinde koşarlar, ülkeler gezerler, cepheden cepheye yürürler. “Burada bulmayan şehadet belki...” denilerek kendilerini cihadın yeni topraklarına yöneltirler.

Berberliklerinden kopan bir can, toprağa verilen bir dost, şehadet haberi alınan bir savaşçı yüreklerinde yalnızlık hissinin yakıcılığını ve “ey şehadet sen bana küsülü müsün?” sorusunu kazır zihinlere.

Yalnızlık ve geride kalmak ağır gelir yüreklere. Özlem ve hasret çığ gibi büyütülür gönüllerde. Ama yine de vazgeçmez: Eller, diller, haller hep onu çağırır. “Ey şehadet!... ne zaman?”

Büyük sahabe Halid b. Velid (radiyallahu anh)’ın o kadar savaş ve fetihten, vücudundaki yüzlerce yaradan sonra ölüm döşeğinde şehadeti arzulaması ve şehit olarak Rabbine kavuşmayı dilemesini iyi hissetmek ve anlamak gerekir.

Berat’ın o anki şehadet özlemini ve diğer kardeşlerin şehit olup kendisinin yalnız kaldığını o günlerde tam olarak hissedemesem de yaşadığım hayat onun halini bana bugün daha hissettirir olmuştur.

Dostlarla giriştiğimiz bir eylem sonrası kardeşlerin bazısının vedası, bazılarının sevdaları uğruna Irak’ta cihada katılmaları ve bana ulaşan şehadet haberleri benim de duygularımda, iç alemimde yalnızlık ve geride kalma duygusunu sevk etmiş, onlardan kalan anılar yalnızlığın dehlizlerini büyütmüştür.

Cezaevi şartlarında atılan kısa mesafeler ve zihne düşen kareler bir slayt gibi duvarlara yansırken, her yapılan muhasebe içten bir “ah” getiriyor, duygularımı yumuşatıyor, bazen de iradem onları kontrolde zorlanıyor. Değişime uğradığımı hissediyorum.

Ebu Gureyb hapisanesinde Amerikan alçaklarının müs-lüman esirlere yaptığı haysiyetsizlik ve adilikler, oralardan feryat olarak yükselen ve bizlere ulaşan mektuplar bir bomba gibi yüreğime düşüyor, yalnızlığıma, buralarda kaldığıma, beni çevreleyen duvarlara feryadım yükseliyordu.

İçimde yaşanan bu savaşı sürekli hapsediyor, dışarı yansıtmıyordum. Fakat mahkeme sürecinde izahatını gerekli gördüğümünden dolayı zikrettiğim “İraklı Fatıma’nın Mektubu” istemeyerek de olsa duygularımı taşımıştır.

Buradaki “yalnızlığın” insan türüyle ilgisinin olmadığını belirtelim. O günlerde de Berat’ın yanında bizler vardık. Bugün dışarı çıksam (cezaevinden) büyük kalabalıklarla veya birçok eş-dost tanıdıkla karşılaşmak mümkündür. Daha çok iç alemimizde yeşerttiğimiz, büyük bir kavuşma özlemiyle büyüttüğümüz sevdanın yanına eklediğimiz kor ateşidir yalnızlık. Sevdayı alevlendiren, ateşini artıran...

Berat’la aramızda geçen bu anıyı hatırladıkça sanki benim için gelmiş diye düşünüyorum. İçinde yaşadıklarını, sevdasını, yalnızlığını hissetmem için söylemiş veya bir gün hissedersen diyerek ikaz yapmış gibi.

Ağlamakla erkeklige toz kondurmak istemediğimizden, sabır ve gece vakitlerinde Rabbimize yönelerek gözyaşı dökemediğimizden olsa gerek duyguların sağanak yağmur gibi yağıp taşkınlığa meydan vermesi durumunda zapturapt altına alma girişimi yetersiz kalmaktadır. Buna setler kurmak yerine doğal ortamında akış kazandırmak daha isabetli olacaktır.

Bir annenin ağlaması kadar, namazlarda dökülen gözyaşlarının, şehadet özlemi karşısında çağılayan gibi boşalmanın,

ibadet ve taatleri yanaklardan süzülen damlalarla süslemenin, zulüm ve işkencenin boyutunu hissederek çaresizliğe ağlamanın, yüreklerimizdeki hissiyatı ve gereklerini yerine getirmede ehemmiyetli olduğunu düşünüyorum.

Gözyaşı; yüreklerden özümленerek sunulan sevdiklerimize, özlemlerimize, kavuştuklarımıza, ayrılıklarımıza... Allah için.

“Öyle kullar ki: ‘Ey Rabbimiz! İman ettik; öyleyse bizim günahlarımızı bağışla, bizi ateş azabından koru!’ derler.

Sabrederler, dürüst olurlar, huzurda boyun büklerler, hayra harcarlar ve seher vaktinde Allah’tan başış dilerler.” (Ali İmran, 16-17)

“Yedi sınıf insan vardır ki Allah bunları kendi gölgesinden başka bir gölgenin bulunmadığı bir zamanda gölgelendirir. Adil imam, Rabbine ibadetle yetişmiş genç, kalbi mescitlere bağlı kimse, Allah için birbirini seven ve ayrılan kimse, güzel ve mevki sahibi bir kadının davetine (zinaya) ‘Ben Allah’tan korkarım’ diyen kimse, sağ elinin verdiğini sol elinin bilemeyeceği şekilde gizlice sadaka veren kimse, yalnız başına tenhada Allah’ı zikredip hatırlayan ve bu nedenle ağlayan kimse” (Buhari, 396, Hüner yayın)

Berat’la yarım kalan konuşmamızı yine bir öğlen paydosunda tamamladık. Ben kendisine:

“Bak Berat! Cihat etme ve şehit olma arzunu anlayabiliyorum. İnşallah Rabbim bir gün bunu da nasip eder. Bulduğumuz yerin konumu belli, burada cephe de yok, savaşta. Burada o arzularla kendini yıpratmaktan ziyade, savaş or-

taamları için hazırlanmalısın.

Ayrıca şunu da bilmelisin ki, müslümanlar olarak bir savaşa giriyorsak, yaptığımız savaşı zafer üzerine bina etmeliyiz. Bir avuç veya çok sayıda olmamız önemli değil. Verdiğimiz savaşın nesillere ulaşması, ümmete kazanımlar sağlaması, nihayetinde de zafere ulaşması için her türlü gayreti göstermeli, bunun için gerekli donanımı sağlamalıyız” dedim. Berat:

“Hocam! Senin söylediklerini anlıyorum. Elbette ki bugün müslümanlar Çeçenistan’da bir avuç mücahitlerle dağlarda cihadta çıkmışlarsa bu mücadelelerinin sonunda zafer umudu vardır. Dün Afganistan, Rusya için ne ise, bugünkü cihad bölgeleri için de aynıdır. Zaferi nasip eder ya da etmez bu Rabbimizin takdirindedir.

Ama benim söylemek istediğim şudur: Madem ki cihatta şehitler veriyoruz veya savaş ortamında kayıplar verilmesi kaçınılmaz oluyor, ben diyorum ki şehit olanlardan biri de ben olayım.

Müslümanlara doğru atılan bir bomba, havan mermisi benim yanıma düşsün. Hedefine doğru yönelen merminin ucunda ben olayım. Parçalanacak beden, havada uçuşan uzuvlar olcaksa o benim olsun. Önden gidenleri düşününce şehadet benden uzak mı diye düşünüyorum. Bu da ağır geliyor ve kendimden şüphe etmeye götürüyor” diyerek karşılık verdi.

Allahu Ekber!

Bu konuşmalarımız bana Uhud Savaşı’nda Sad b. Ebi Vak-

kas (radiyallahu anh) ile Abdullah b. Cahş (radiyallahu anh) arasında geçen karşılıklı konuşmaları hatırlattı.

Uhud'da savaşın kızıştığı bir ortamda bu iki sahabe bir araya gelerek karşılıklı dualarını "amin" diyerek Allah'ın yardım ve inayetini talep etmek isterler.

Sad b. Ebi Vakkas (radiyallahu anh) duaya başlar:

"Ya Rabbi! Düşmanla karşılaştığımızda güçlü ve kızgınlığı şiddetli biriyle beni karşılaştır. Senin için onunla savaşıyorum. O da benimle savaşsın. Sonra zafer nasip et ki onu öldüreyim" der.

Abdullah b. Cahş (radiyallahu anh) bu duaya "amin" der ve kendi duasına başlar:

"Allah'ım! Bana güçlü ve öfkesi şiddetli birini nasip et. Senin için savaşıyorum, sonra beni öldürsün. Burnumu, kulaklarımı, uzuvlarımı kessin. Yarın seninle karşılaştığımda Sen: 'Ey Abdullah, niçin kulak ve burnun kesildi' diye sorduğun zaman: 'Senin ve Rasulün için' diye cevap vereyim ve Sen: "doğru söyledin" diyesin.

Sad'ın gözleri yaşarmıştır. Duanın anlamının ayrılık olduğunu bildiğinden bir türlü amin demek istemez. Bunun üzerine Abdullah ısrarcı olur, karşılıklı verdikleri sözü hatırlatır ve Sad "amin" demek zorunda kalır.

Rabbim her ikisinin de duasını kabul etmiştir. Sad b. Ebi Vakkas (radiyallahu anh) savaştan gazi olarak çıkarken, Abdullah b. Cahş (radiyallahu anh) burnu, kulağı kesilmiş vaziyette şehit olmuştur.

Sad b. Ebi Vakkas (radiyallahu anh) bu vakiayı oğluna anlatırken şöyle der:

“Ey oğlum! Abdullah’ın duası benden daha hayırlıydı. Günün sonunda onu gördüğümde burnu ve kulakları kesik, bir ipte asılı duruyordu.” (Hakim)

Berat’ın tek bir derdi vardı: Şehit olmak.

Dökülen gözyaşları, yürekte sızan yalnızlık, kendisine yönelik sitemli hal, ibadet ve taatındaki değişiklik, arkadaşlarla diyalogundaki olgunluklar, hepsi bunun içindi.

Benim şahit olduğum şeyleri kelimelere dökmem, bunlardan sizlerin anlamasını sağlamam gördüklerimin çok uzağında olacaktır. Ben bile yaşadıklarımın anlamını bugünlerde daha iyi idrak ediyorum, algılayabiliyorum.

Bugünleri yaşamış birisi olarak Berat’ın karşısında olsaydım aynı şeyleri söyler miydim?

Kendimi hesaplı, akıllıca hareket etme ukalalığına koyar mıydım? Veya hangi tarafta yer alırdım?

Sadece şunu söyleyebilirim ki; o zamanki durduğum eksenle bugünkünün aynı olmadığıdır. Berat’a yakınlaştığım, Rabbim fırsat verirse bunu kaçırmayacağım üzerinedir. (inşallah)

“Ölüp de Allah katında hayır elde eden hiç kimseyi ne tekrar dünyaya dönme ne de dünya ve dünyadakilerin kendisinin olması sevindirebilir. Ancak şehit bunun dışındadır. Çünkü şehit, şehitliğin üstünlüğünü gördüğünden dolayı tekrar dünyaya dönüp şehit olmayı arzu eder.” (Muttefekun aleyh, 1283, Hüner Yayın)

Burada şunu da belirtmekte yarar olduğunu düşünüyorum.

Bizler yaşadığımız bir takım olaylar karşısında duygu, düşünce, yöneliş vb. durumlarda farklılaşabiliyor, gelişim ve değişime uğrayabiliyoruz. Sorumluluk alanlarından özlemini duyduğumuz şehadete vesileler peşinde koşuyoruz.

Bir de cihadın yükünü, sorumluluğunu omuzlarında hisseden cihad önderleri vardır ki onları burada takdir etmek, mücahedelelerinde Allah'ın yardımını talep etmek gerekmektedir.

Savaş sırasında birçok mücahidi şehit vermiş, en yakın dava arkadaşlarını uğurlamış, acılara, zulümlere şahit olmuş, ihanet çemberlerinden geçmiş... ama yine dimdik ayakta, izzetli ve onurlu duruşları, yılmaz mücadeleleri ile sembolleşen önderler.

Savaşı bir stratejiysen gibi okuyarak taktiksel manevralarla nesillere taşıyan, düşmanlarına korku ve yılgınlık veren, inanmış az bir topluluğun neler yapabileceğini gösteren önderler.

Önderlik gerçekten büyük nefislerin işidir. Olayların, gelişmelerin etkisinden sıyrılarak zamana damgasını vuracak olanların misyonudur. Onlar fedakarlığın, sabrın, merhame-tin, cesaretin doruğunda olan insanlardır.

Olayların getirdiği yılgınlık, “ne yapacağız” çaresizliği, “yeter artık” demenin teslimiyeti olmadığı gibi Rabbine tevekkül etme, veli olma, ancak O’ndan yardım dileme ve O’na güvenmenin huzuruyla yürekler, yeni gelişmelerin yükünü taşıyacak şekilde genişlemiş, her şeyin Rabbimizin elinde olmasından dolayı da ferahlamıştır.

Onlar sadece cihadi ortamların sorumluluklarını, yaşadıkları yerlerde kendilerini ilgilendiren hususları yüklenmiş değillerdir. Onların omuzlarında, yaşananlar karşısında sessiz kalan müslümanların, gaflet ve dalalet içinde hayat sürenlerin, din kardeşleri küfür ehli tarafından zulme uğratılırken hareketsiz bekleyenlerin... Müslümanım dediği halde gereğini yapmayan yığınlarda yükü vardır.

Eliyle, diliyle, kalbiyle küfürle mücadelede olması gerekip de olmayanların, ihmalkarların, vurdumduymazların, uzaktan izleyenlerin, kulak tıkayanların bıraktığı sorumlulukta ümmet adına onların omuzları üzerindedir.

Allah'a hamdolsun! Rabbimiz kulları arasından seçtiği bu tip insanlarla İslam'ın mesajını sürekli canlı ve diri tutmuş, onların örnekliği ile geleceğe taşımıştır.

Çağın getirdiği şartlar, imkanlar, teknolojik gelişmeler ne olursa olsun imanlı yüreklerin, Allah'a teslim olmuş yiğitlerin neler yapabileceğini, kafirlerin kalplerine korku ve endişe, müminlerin yüreğine müjde vererek göstermiştir.

Yine Allah'a hamdolsun ki, bu önderlerden birini katına alırken yerine ikamesi için yenilerinin yetişmesini sağlamış, bu vesileyle cihadi kıyamete kadar baki kılmıştır.

Allah'ın izniyle ümmetin seçilmişleri tarafından sürdürülen cihad hareketleri müslüman halklarla buluşacak, aralardaki duvarlar yıkılacak ve insanlar fevç fevç Allah'ın dinine yeniden akın edeceklerdir. Zafer İslam'ın olacaktır.

Rabbimiz, kendisinin dinine hizmette durum, konum, kişilik, karakter, yetenek... vb. özelliklerimize göre hangi alanı

seçmişsek, ümmete örneklik teşkil edecek bireyler olma yolunda yüreğimizin kapasitesini genişletsin, her türlü özelliikle de teçhizatlanmayı nasip etsin. (amin)

“O, sizi yeryüzünün halifeleri kıldı ve size verdikle-riyle sizi denemek için kiminizi kiminize göre üstün derecelerle yükseltti. Şüphesiz Rabbin, sonuçlandır-ması pek çabuk olandır ve şüphesiz O, bağışlayandır, esirgeyendir.” (En’am, 165)

“Ey iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, yerine kendisinin onları sevdiği, on-ların da kendisini sevdiği, müminlere karşı alçakgö-nüllü (şefkatli), kafirlere karşı ise izzetli, Allah yo-lunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından kork-mayan bir topluluk gönderir. Bu, Allah’ın bir lütfu-dur, onu dilediğine verir. Allah’ın (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir.” (Maide, 54)

En son taşındığımız kamp yeri, Taliban ve Kuzey ittifakı arasındaki savaştan dolayı terk edilmiş küçük, şirin bir köy-dü. Büyük dut ağaçları, üzüm bağları ile yeşil bir yerleşim yeri görüntüsü veriyordu.

Cephe ise bulunduğumuz yerden 10-20 km uzaklıktaydı. Bulunduğumuz yere patlama ve bombalamaların sesi ge-liyordu. Biz de her akşam kaldığımız evin damına çıkar, gökyüzünde hedefine doğru yönelen izli mermileri, patlama yerinden yükselen ateş alevlerini izlerdik.

Karşı taraftan Taliban’a doğru atılan füze ve havan topları bazen 250-500 metre yakınıımıza isabet eder, şarapnel parçaları rüzgar hızıyla yanımızdan geçerci.

Kaldığımız yerin koordinatları verilmiş olacak ki atışlar hedefine doğru yaklaşıyordu. Biz de savaşın hedefleri arasına girmiştik.

Kamp yeri için gerekli bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra ben, cepheye yakın bir yerde eğitim almayacağımı, her an bize bir bombanın isabet edebileceğini belirterek arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldım. Kandahar'a gittim.

Orada Türkiye'ye dönüş işlemlerini beklerken Arap kardeşlerden "Ebu Cendel Türki"nin şehit olduğuna dair haberler aldım. Bu haberin doğruluğunu ve bu ismin Berat olup olmadığını farklı kaynaklardan teyit ettirdim. Ben kendilerinden ayrıldıktan iki gün sonra Berat şehit olmuştu.

Dönüşümü erteleyerek Kabil'e arkadaşlarının yanına geri döndüm. Fakat onlar kamp yerinde yoktu. Berat'ın şehadetinden hemen sonra başka bir yere nakledilmişler, kaldığımız yeri boşaltmışlardı. O gece orada yaşadığımız günlerin anılarıyla geçmiş savruldu.

Gece nöbetleri, gezdiğimiz, dolaştığımız yerler, yerleşmek için yaptığımız çalışmalar, koşu parkuru, yattığımız odada sırayla dizilişimiz, muhabbetle geçen konuşmalarımız hep gözlerimin önünde canlandılar.

Aramızda geçen konuşmalar, espriler, birbirimize takılmalar film karesi gibi geçiyor, dolaştığım her mekan, ondan işaretler taşıyordu.

O gece, vedanın hüznü, anıların yoğunluğu ile yanaklarım ıslanıyor ve ağzımdan dualar dökülüyordu.

“Allah şehadetini mübarek etsin ey güzel çocuk!”

“Allah seni cennetine koysun, vaat ettiği nimetlerle mükafatlandırısın...”

“Ahirette mesut ve bahtiyar kılsın... Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sancağı altında toplanan müminlerden eylesin...”

“Sen iştiyakla istedin, Rabbim verdi şehadetin kutlu olsun...”

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber şehit olduğu yere gidip inceleme yapmaya başladım.

Bahçede her zaman,, ezber yapmak, kitap okumak veya özel muhabbetler için gittiğimiz ve oturduğumuz bir yerdi. Üzüm bağları (asmalar) olunca sohbetler için orasını seçiyorduk. Ön tarafı cepheye doğru bakıyordu.

Berat da o gün elinde kitaplarla oraya gelmiş ve bir mindere oturmuştu. Tam namaz için kalkıp birkaç adım atınca şehit olmuş. Çünkü bomba tam minderin bulunduğu yere düşmüş ve kitaplardan bir iz kalmamış ve yanmıştır.

Berat'a etki eden bombanın düştüğü yerde yaptığı tahripkar gücü değildir. Bomba oraya büyük bir çukur açmıştı. Daha çok patlama sonucu dağılan şarapnellerin tesiriyle şehit olmuştur.

Ellerinin bilekler tarafından yaralanması, hastanenin birkaç saat uzakta olması kan kaybının artmasını sağlamış, Rabbimizin verdiği can, şehidimizin arzu ettiği şekilde teslim edilmiştir.

Uzun süre orada bekledim. Olayın tazeliği ve işaretleri zih-nime vuruyor, duygularımı alabora ediyordu. Üzüntüm ken-dimeydi. Aksi halde Berat için seviniyordum. Çünkü o, ken-disini tanıdığımdan beri şehit olmayı arzulamış, bunu sürekli duygu ve düşünceleriyle hissettirmiştir. Ne mutlu ona ki arzu ettiği bir sonla Rabbine kavuştu.

Ya bizim sonumuz ne olacak?

Rabbim bize de aynı akıbeti bahşedecek mi? Bizi de mükafatlandırıp lütufda bulunacak mı?

Bir kutlu eylemde, göğüs göğüse savaş meydanlarında yanı-mıza düşen bir bomba veya kahpe bir mermi bizi de bulacak mı?

Rabbim bizleri de şehitler kervanına dahil eylesin... (amin)

“Müslümanın Allah yolunda aldığı her bir yarasının kıyamet günündeki durumu, yaralandığındaki kan akar halde olup rengi kan renginde, kokusu da misk kokusu şeklindedir.” (Muttefekun aleyh, 1282, Hüner yayın.)

“Gidiyorum” sesiyle yerimden kalktım ve arkadaşların bu-lunduğu mekana geldim. Berat’ın şehadetine şahit olan kardeşlerden nasıl olduğuna dair bilgiler aldım.

Özetle kardeşlerden birinin anlattığı şu şekildeydi:

“Bir gün önce Şah Mesut güçleri bulunduğumuz yere yo-ğun bir saldırı düzenlemişler, kaldığımız evlerin duvarlarına, bahçesine kadar isabetli atışlar yapmışlardı.

Patlama sesleri, toz-duman, şarapneller, ortalığı savaş ala-

nına çevirmiş, bazı kardeşlerde korkunun endişesi yaşanır olmuştur.”

Ertesi gün Berat, her an için isabet alınarak içimizden birinin şehit olabileceğini düşünerek, akşama korkuların izale edilmesi ve şehadet içerikli bir konu hazırlamayı düşünür.

Bu esnada biraz durgun ve düşüncelidir. Bu halini gören bir kardeş:

“Hayırdır. Bugün biraz durgunsun. Gemilerin mi battı?” diyerek takılır. Berat:

“Düşünüyorum da buradaki eğitim de yakın bir zamanda bitecek. Çeçenistan’a da gidemedim. Yollar hala kapalı. Şehit de olamadım. Şu an derin derin ne yapacağımı düşünüyorum. Türkiye’ye de dönmek istemiyorum...” cevabını verir.

Akşama ders hazırlığı için Kur’an-ı Kerim ve Hadis kitabını alarak arka bahçeye gider. Orada kendi başına çalışmasını sürdürür.

Akşam karanlığının çökmeye başlamasıyla cepheden savaş sesleri duyulmaya, karşılıklı bombalamalar devam etmeye başlar. Kamp yerinin yakınlarına da birkaç top mermisi düşer.

Herkes akşam namazı hazırlığıyla meşguldür. Habib (Gören) akşam ezanını okuyarak çağrı yapar. Berat hariç herkes evin içinde veya iç avlusunda namaz için beklemektedir.

“Bu esnada çok yakınımızda bir patlama sesi duyduk. Her

tarafı toz toprak kapladı. Herkes kendine bir siper aldı. Fakat ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu.

Kısa bir bekleyişten sonra “Berat!” diyerek bahçeye yö-neldik. Berat bahçede duvara doğru düşmüş, üstü başı toz olmuş bir vaziyetteydi.

Sakalının ve saçlarının uçları yanmış, vücudunun birkaç ye-rinden şarapnel parçaları almış bir şekilde; ‘La ilahe illal-lah... La ilahe illallah...’ diyordu. “

Hemen ona doğru koşarak durumu hakkında daha faz-la bilgi sahibi olmaya, toz toprağı temizlemeye başlayarak hastane için arabayı hazırlarlar.

Berat, gözlerinin üst kısımlarından, bacaklarının arasından “şaziye” yaraları almış, kolunun biri bileklerinden sadece deri tutacak şekilde kopmuş, diğer bileği de derinlemesine yaralanmıştı.

Fakat şuurunu kaybetmemişti. Sürekli “la ilahe illallah” di-yordu. Bir kardeşin:

“Hadi! İyisin. Sürekli şehit olmayı istiyordun. Bak Allah se-nin isteğini karşılıksız bırakmadı” tarzı yaklaşımına sesini yükselterek:

“La ilahe illallah. İnşallah cennet. Elhamdulillah” gibi zikir-lerle karşılık vermiştir.

Arabayla hastaneye doğru giderken:

“Kardeşler hakkınızı helal edin. Benden yana hakkım helal olsun. La ilahe illallah” diyerek son nefesini vermiştir.

Allah şehadetini mübarek eylesin.

Berat'ın toprağa defnedilmesinden önceki son halini ise şöyle anlattılar:

“Şehitler için söylenen her şey Berat'ta vardı. Yüzünün gülümsemesi, nur gibi aydınlık olması, mis kokusu... vs.

Alt dudağını ısırır bir hali vardı ve bu yüzüne tatlı bir gülümseme veriyordu. Yaralı kesik bileğine rağmen işaret parmağı tevhide işaret eder tarzda duruyordu. Allahu Ekber! Gözlerini bizzat kapamama rağmen tekrar tekrar açılıyordu.”

Kardeşler, Berat'ın son halinin fotoğrafını çekmek istemişlerse de Berat'ın buna rızasının olmadığını düşünerek vazgeçmişlerdir.

Ertesi gün Kabil'de “Şehitler Mezarlığı”na defnedilmiştir. Amerika'nın terör bahanesiyle Sudan'daki ilaç fabrikasını ve Afganistan'daki kampı vurması esnasında şehit olan 17 mücahidin yanına toprağa verilmiştir.

Berat'ı toprağa veren (mezarın içine koyan) Arap kardeş de kısa bir süre sonra “Kuzey İttifakı”na karşı yapılan bir operasyonda şehit düşmüştür. (Rabbim şehadetini kabul etsin) Berat'ın cenaze namazını Libyalı bir mücahit kıldırmıştır. (Cephe gerisinde yaralanarak şehid olan müslümanların cenaze namazı kılınıyor.)

Şehitler...

Rabbimizin kulları arasından seçtiği, nimetlendirmek istediği, çağrısının cevabının karşılık bulduğu kimselerdir.

Yüreklerindeki volkan onların dillerine, amellerine işaretler bırakır. Rableriyle alışveriş için diyar diyar dolaşmaya yönlendirir.

Kimini bir cami avlusunda, kimini sinsi bir pusuda, kimini cephede er meydanlarında bulur.

Al kanlarıyla toprağa uzanmak, damarlardan kanları fışkırtmak, bir mermiyi, bir şarapneli vücuda dahil etmek, kol, ayak, bacak, etrafa dağılmak.

Kalanlara tebessüm eden güzel bir yüz, nurlu bir çehre... Bilinç halinde “La ilahe illallah” olan son söz... Ne mutlu onlara!

Onlar alışverişlerinde en karlı olanlardır. Dünyanın tüm cazibesine aldirmeden saadeti ahirette gören ve bunun yolu olarak şehadeti seçenlerdir.

Onlar, sevdanın kalbe düşmesiyle özlemleri yolunda adım atmışlar, içlerindeki sevdayı sürekli büyülterek veda yolculuğunun hazırlığını yapmışlardır kavuşma günlerine.

Onlar, dua ve yalvarmaları, af ve bağışlanma arzuları, tevbe ve istiğfarları ve ahirete yönelik temennileriyle hep istemişlerdir.

“Ya Rabbi! Şehadet!”

Rabbim de, belki onlar bilmese de işaretlerini (şahid olacaklarını) ruh hallerine, amellerine bırakarak çevresini de şahit tutmuştur.

İstemekle yürekler kavrulmuş, yanardağ lavlarını gözyaşla-

ıyla dışarıya vurmuş, dil olmayacak mekanlarda onu terennüm etmiştir. Bir hastanın sayıklaması gibi günlük konuşmalar o arzularla süslenmiş, Rabbe tevekkülle zamanı beklenmiştir.

Ben şahadet ederim ki;

Bu genç ve güzel çocuk, kendisini Allah yoluna adanmış, genç yaşına rağmen hayatın tat ve lezzetlerini terk etmiş, Allah'a salih bir kul olmanın mücadelesini vermiştir.

İsrarla Rabbinden şehit olmayı istemiş, namazlarında gece ve seher vakitlerinde gözyaşları dökmüş, dua ve niyazlarıyla şehitler kervanına dahil etmesi için Rabbine yalvarmıştır.

Rabbim de kendisine iştiyakla yönelen, coşkuyla isteyen, ihlas ve samimiyeti ile perçinleyen bu yüreğe lütfetmiş, cephenin çok çok gerisinde huzuruna çağırmıştır.

“Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayınız. Bilakis onlar diridirler. Allah'ın lütf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde rızıklanmaktadırlar. Arkalarından gelecek ve kendilerine katılacak kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müjdesinin sevincini duymaktadırlar. Onlar, Allah'ın nimet ve lütfuyla müjdeleşiyorlar. Şüphesiz Allah, müminlerin ecrini zayi etmez.” (Ali İmran, 169-171)

“Kim Allah'a ve Resul'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, sıddıklar, şehitler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel arkadaşlırlar.” (Nisa, 69)

“Kim doğrulukla Allah’tan şehadeti isterse Allah onu şehitlerin mertebesine ulaştırır. İsterse yatağında ölsün.” (Müslim, 1909, 6. cilt, irfan yayınları)

Bombalar kamp yakınlarına düştüğü zaman arkadaşlar kendi aralarında içlerinden birisi şehit olursa Türkiye’deki yakınlarına;

“Tacikistan’da Ruslara karşı savaşırken şehit oldu” şeklinde söylensin kararı alıyorlar.

Berat’ın şehadet haberi de Türkiye’deki sevenlerine, ailesine, “Tacikistan’da şehit oldu” şeklinde ulaştırılmıştır. O dönemde Rus güçleri Tacikistan’a müdahale ediyorlar, zaman zaman çatışma haberleri Türk medyasına yansıyor. Yani bir cihadi hareketliliğin olduğu kamuoyunun bilgisi dahilindeydi.

Afganistan ise Rusların ülkeden çıkarılmasından sonra hiziplerin kendi aralarındaki çatışmalardan dolayı unutulmuş, kulaklar oradan gelen haberlere tıkanmıştı. Bütün çatışma haberleri kardeş kavgası veya koltuk sevdası olarak görülüyor, Taliban da Amerika’nın bir uzantısı olarak algılanıyordu.

Olumsuz olan bir bakışa karşı bir kardeşin bu ortamlarda şehadetini yakınlarına izah etmek, açıklamak zor olabilirdi.

Yine cihad etme arzusunda olan kimseler için de Tacikistan’da şehit olduğunun söylenmesi bu arzuları daha da artıracak, ümmetin dertleriyle ilgilenen müslümanların azim ve gayretlerini körükleyecekti. Tacikistan’da da böyle bir mücadelenin varlığı bir şehidin haberiyle pekiştirilecekti.

Bizim insanımız, kendi içlerinden çıkmış evlatlarının aslı kafirlere karşı savaşmasını, cihada gitmesini kolay kabullenir. İmanı gereği bu tavrı sergileyen mücahitler de hep destek görür. Bosna'ya, Çeçenistan'a, geçmişte Afganistan'a giden Türkiyeli mücahitler, müslüman halkların gözünde birer kahramandırlar. Onlar, dinin gereği olarak kardeşlerine yardıma koşan fedakar insanlardır.

Berat'ın şehadeti de böyle bir yönelişin eseri olarak sunulduğunda toplumsal duyarlılık ve ümmet bilincinin artmasında bir katkı olur diye düşünülmüştür.

Bu durum Berat'ın pratiğine de uygundur. O cihad bölgelerinde ayırım yapmıyor, nereye yol bulabilirse oraya gitmeyi düşünüyordu. Fakat şartlar onu Afganistan'da tutmuş, cihadi bölgelere gitmeyi beklerken şehadet kendisini orada bulmuştur.

Yapılanı, bir manüpile veya bir kardeşin şehadetini bazı maslahatlar için kullanma olarak görmüyorum. Veya bir gerçeğin farklı şekillere büründürerek aslından saptırılması olarak da algılamıyorum.

Berat'ın şehadeti ile ilgili bu yaklaşım, haberlerin Türkiye kamuoyuna (İslami) düşeceği kısa bir dönem için geçerlidir. Sevenlerinin ve ailesinin olayı kabullenmesi, cihad ve şehadet olgusunu daha sağlıklı değerlendirmeleri içindir.

Aksi taktirde buna bir yalan olarak bakıldığı zaman, şahitlerin çok olduğu bir haberi ne zamana kadar saklayabilir, açığa çıkmasını engelleyebiliriz?

Bazen tek bir insanın bildiği bir sır bile, vicdanların insa-

fa gelmesiyle toplumsal bir bilgiye dönüşürken böyle bir olayda bu hadisenin gizli veya olduğundan farklı kalmasını beklemek saflık olacaktır. Olayın aslını ailesi ve sevenlerine anlatanlar da yine olaya şahit olanlardır. Bizler için Rus, Amerikan, İngiliz, İsrail vs. gibi aslı kafirler tarafından şehit edilmekle, yerli kafirler, münafıklar ve uşaklar tarafından şehit edilmek arasında fark yoktur.

Bizler kendimizi Rabbimizin yolunda yürümeye, mücadeleye, fedakarlığa adarken bize isabet eden kurşunun geldiği yer önemli değildir. Bunu açıklamaktan çekinmeyiz.

“İnananların dostu Allah’tır. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin dostları ise tağuttur. Onları aydınlıktan karanlıklara götürür. Onlar ateş ehlidirler ve orada devamlı kalıcıdır.” (Bakara, 257)

“Kim Allah yolunda savaşırken öldürülür veya galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz.” (Nisa, 74)

“Müminler o kimselerdir ki, Allah’a ve Rasulüne iman ettiler. Sonra hiçbir kuşkuyla kapılmadan Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihat ettiler. İşte onlar sadık olanların ta kendileridir.” (Hucurat, 15)

Berat’la Afganistan’da iken ailesi hakkında konuşur, yaşadığı acı tatlı anıları paylaşırdık. Ben Türkiye’ye dönmek üzere yanından ayrılırken;

“Hocam! Akşehir’e yolun düşerse bizimkilerin yanına uğrarsan sevinirim. Uygun bir gerekçe bularak anne-babama selamlarımı iletir, iyi olduğuma dair bilgiler verirsin...” dedi.

Türkiye'ye dönünce bunu kendime bir vefa borcu olarak gördüm ve ailesini ziyarete gittim.

Berat'ın şehit olduğu haberi kendilerine ulaşmış ve beni de "Berat'ın arkadaşı" olarak bekliyorlardı. Birkaç telefon görüşmesinden sonra kendilerine misafir oldum.

Anne, gözleri yaşarır vaziyette içini çekerek;

"Gelin oğlum... Bunlar benim Berat'ımın arkadaşları... Sizler de benim evlatlarımsınız... Allah hayırlı ömürler versin..." derken gözyaşlarını tutamıyordu.

Baba, biraz daha soğukkanlı görünerek anneyi teskin ediyor, biraz sakinleşmesi için diğer odaya gönderiyordu.

Karşılıklı hasbihal ve tanışmadan sonra baba, Berat'la ilgili anılarına yer veriyor, özlemlerle ondan bahsediyordu. Küçük-lüğünü, okuldaki durumunu, arkadaşlarını, aralarında geçen olayları anlatıyor, erkeklik onuru diyerek gözyaşlarını saklı tutuyordu.

İçinin dolduğu zamanlar biz devreye girerek Berat'ın ve şehit olma arzusundan bahsediyor, Rabbimizin bu lütfu karşısında şükredilmesi gerektiğini söylüyorduk.

Allah'a hamdolsun! Hem anne, hem de baba, Berat'ın bu özelliğini bildikleri için şehadetini soğukkanlılıkla karşılamışlar;

"Allah'a hamdolsun çocuğumuz arzu ettiği şekilde can vermiştir. Bir hastalıktan hastanede, trafik kazasında veya bilinmez bir hadiseden de ölebilirdi. Şükür ki evladımız Allah

yolunda şehid olarak can vermiştir” diyerek huzur buluyor, yürekleri ferahlıyordu.

Fakat şehadet de olsa evlatlarını bir daha göremeyecek olmanın acısı duygularına vuruyor, gözyaşlarına engel olamıyorlardı. Berat’ın arkadaşları diyerek de bizlere muhabbetle yaklaşıyor, ellerindeki imkanlarla ikramlarda bulunmaya çalışıyorlardı.

Ben, kendilerine Berat’ın şehadetini bir arkadaştan duyduğum kadarıyla “Tacikistan’a giderken şehit olmuş” diyerek izah ettim.

Kendimin Afganistan’da Beratla beraber olduğuma dair bir algılamama olmaması için de detaylı bir açıklamam olmadı.

O gün babası Berat’la ilgili şöyle bir anısını anlattı: (Hatırladığım kadarıyla)

“Biz sanayi işiyle uğraştığımız için gerek pazarlama, gerekse alışveriş için İstanbul’a işimiz düşerdi. Gittiğimizde bir de Berat’la görüşelim, Ne yapar, ihtiyacı var mı? soralım, diyerek Berat’a “Oğlum İstanbul’a gelsek seni nasıl buluruz?” diye sordum.

Berat bana bir şeyler söylese de anlayamadığımı fark edince: “Baba İstanbul’a geldiğinde bir sakallı görürsen, “Marmara Üniversitesi’nde okuyan Berat Çokgezer’i arıyorum, onu nerede bulabilirim?” diye sor. Onlar seni bana gönderirler, diyerek cevapladı.

Aradan epey zaman geçtikten sonra İstanbul’a bir işimiz çıktı. Abisiyle trene binerek İstanbul seferine çıktık. İzmit’ten

sonra trene birkaç tane sakallı genç bindi. Birden aklıma Berat'ın söyledikleri geldi. Sorsam mı sormasam mı diye düşünüyordum.

Düşüncemi abisine açtım. O, “baba öyle şey olur mu? Berat onu lafın gelişi söylemiştir, sana şaka yapmıştır” dedi. Fakat benim içimde sormam gerektiğine dair bir his vardı. Dayanamadım ve gençlerin yanına giderek, birkaç hoşbeşten sonra İstanbul'da okuyan oğlumun olduğunu, nasip olursa onu da göreceğimi söyledim.

Adını ve okulunu açıkladıktan sonra gençlerden biri: “Amca biz Berat'ı tanıyoruz, o da bizim okulda. İsterseniz sizi onun yanına götürebiliriz” dedi. Ben gençlerle konuşmamı oğlumma (abisine) anlattım. O da inanmadı.

Baba, bunları anlatırken “Allah'ın işine bak! Konya'dan İstanbul'a gidiyoruz. Berat'ın dediği aynen gerçekleşti. Allah! Allah! diyordu.

Baba bize dönerek:

“Bizim oğlan önceden Mısır'a mı gitmiş yoksa Afganistan'a mı gitmiş bilmiyorum. Ama o sevdalanmış, okulu falan bırakmış sanırım” diyor, hafızasına gelen bir örneği anlatıyordu.

“İstanbul'da Berat'la buluştuk. Berat okula giderken biz de işimiz için Avrupa yakasına gittik. Kısa bir süre sonra biz Beyazıt Meydanı'nda gezerken bir baktık, Berat da orada. Okula ne zaman gittin, buraya dersleri bitirip ne zaman geldin? “Baba bir işim vardı” anlayacağınız bu çocuk cihada gitmeyi kafasına koymuş ve ona göre hareket etmiş” diyor,

hayır dualarla konuşmayı noktalıyordu.

Berat'ın abisiyle özel bir görüşmem oldu. Ona Berat'ın şehadetiyle ilgili bazı bilgileri aktardıktan sonra onun Afganistan'da şehit olduğunu açıkladım. Özetle:

“Olabilir ki yarın (ilerki günlerde) sizlere Berat'ın Afganistan'da şehit olduğuna dair haberler gelebilir. Bu haberler sizde bir şüphe oluşturabilir. Ben sana şimdiden söylüyorum. Berat Afganistan'da şehit olmuştur. Bu şekilde babana bir haber ulaşırsa sen haberi doğrularsın ve babana benim de öyle söylediğimi iletirsin. Ama şu an sadece sen bil. Çünkü Berat'ın vasiyeti, kendisinin Tacikistan'da şehit olduğu üzerineydi. Herhangi bir yanlış anlama olursa görüşürüz” dedim.

Berat'ın ailesinin yanına sonraki yıllarda da birkaç kez uğradım. Aramızda güzel bir bağ kurulmuştu. Annesi her zamanki içtenliğiyle:

“Oğlum! her zaman bekleriz. Sen bizim evladımızsın” diyor, ben de kendisine hitap ederken “anne” diyordum.

Babasıyla İstanbul'da olmamdan dolayı adres-telefon, alış-verişimiz olsa da ziyaretlerimiz dışında görüşmemiz olmadı. Bayram günleri kendilerini arayarak tebrik eder, hal hatırlarını sorardım. Ta ki telefonlarını kaybedinceye kadar.

Sevgili amcacığım ve anneciğim.

Ben burada Berat'la ilgili uygun gördüğüm bazı anıları zikrettim. Onun iç alemini, duygularını, özlernlerini, örneklerle vermeye çalıştım. Onun şehit olduğu andaki durumunu res-

metmeye gayret ettim.

Vücudunun değişik bölgelerine isabet eden, şarapneller, bombanın tesiriyle sakal ve saçlarının hafif yanması, bileklerinin yaranlanması, hatta bir tanesini sadece derinin tutması... gibi.

Bunlar belki sizleri üzmüş, biricik evladınızın son hali yüreklerinizde “oğlum... Berat’ım...” şeklinde burkulmalara, acılara sevk etmiş olabilir.

Burada amacım kapanmış bir olayı yeniden hatırlatmak değildir. Sizlerin Rabbimize olan tevekkülünüzü, Allah’ın takdirine boyun eğişinizi, imtihanlara sabrınızı bildiğimden, Berat’ı anlatırken son anlarını anlatmadan geçemedim.

Allah yolunda canlarını fedaya hazır diğer şehit adaylarının, şehit olmuş erlerin bu tür hallerini bilmeye hakları olduğu, talep ettikleri şeyin neler ifade ettiğini anlamaları için anlatmayı gerekli gördüm.

O, Rabbine yönelirken dilinde “La ilahe illallah” zikri vardı.

Berat gibi bir evlada sahip olduğunuz, şehit bir evladın anne babası olduğunuz için Rabbimize şükredin. Şehadete ulaşırken şehitlere isabet eden yaraların büyüklüğü önemli değildir.

Bugün Irak, Filistin, Afganistan ve dünyanın farklı bölgelerinde istişhadi eylemlerle düşman kuvvetlerine saldırılar düzenleyen nice yiğitler vardır ki vücutları paramparça olmuş, azaları her bir tarafa dağılmış, koca vücuttan torbaya birkaç et parçası toplanabilmiştir.

Gözlerinizden süzülen damlalarla dualar edin... Dünya ve ahiret saadeti için yalvarın... Rabbimizden katından nimetler ve mükafatlar isteyin. Rızasına uygun ameller için yardım ve inayetini talep edin. Oğlunuzu anlatarak torunlarınıza, genç kuşaklara şehadet aşkını taşıyın. Ümmetin kurtuluşu için mücahitlere dualar edin. Rabbe açılan ellerinizle bizleri dualarınızda unutmayın.

Ben sizden güzellik ve hayır gördüm. Muhabbet ve sevgi ile karşılaştım. Sizleri anlattıklarımla üzmüşsem hakkınızı helal edin. Rabbim yar ve yardımcınız olsun. Sabır ve metanet versin. İman üzere bir hayat ve güzel bir akıbet versin...

Selam ve dua ile

“Ey iman edenler! Sabırla ve namazla Allah’tan yardım dileyin. Gerçekten Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara, 153)

“İşte onlar sabretmelerine karşılık cennetin en yüksek makamlarıyla mükafatlandırılacak, orada hürmet ve selamla karşılanacaklardır.” (Furkan, 75)

Habib Gören (Gaziantep’li)

Afganistan’a gitmeye niyet ettiğimizde Berat: “Bir kardeş var, beraber gidersiniz, biz de bir iki gün içinde geliriz” demişti. Sefer zamanı benimle gelecek olan şahsın Habib Gören olduğunu öğrendim. Kendisini genel ortamlarda birkaç kez görmüştüm.

Afganistan’a kadar yolculuğumuz beraber geçti. Arap kardeşlerin yanındayken aynı hendekte yan yana kalıyorduk. (Hendek, dağa doğru kazılan küçük yapay mağara)

Habib, neşeli, insanlara takılarak espriler yapmayı ve muhabbet kurmayı seven, yaşadığı, gördüğü manzaralardan ince nükteler çıkarabilen bir kardeşti. Kurduğu sağlıklı ilişkiler, efendiliği, dost canlılığı kardeşlerin sevgisini kazandırmış, onunla muhabbet “ozanların atışmaları”nı andırır olmuştu.

Habib, arkadaşların artıları eksileri, sözleri davranışları, duruşları gariplikleri, ne bulduysa kendine göre yorumlar, ürettiği esprileri bizimle paylaşırdı.

Hepimizin beraber olduğu anlarda, “Habib bugün kime espri yapacak” diye bekler, oklarını kime yöneltmişse ona gülerdik. Onun bu espri ve yakıştırmalarıyla farklı lakaplarla şöhret! bulmuş arkadaşlar vardı.

Habib, kardeşlere yönelttiği ironili dokundurmaların karşılığını zamanla almış, kendisi de namı diğer “teke” lakabıyla meşhur olmuştu. O, bu isminden hiç rahatsızlık duymadı, hiç aldırmadı.

Bir gün hangi nedenden olduğunu hatırlamadığım bir gerekçeyle kamp sorumlusu arkadaş, Habib’i göstererek:

“Bu arkadaşınız biraz Teke’ye benzemiyor mu? Bana sanki Teke gibi geliyor, ne dersiniz? dedi. (gülerek)

Bu lakabı hepimiz tuttuk. Habib’e uygun olduğu kanaatine vardık. Sporda aktifliği, dağlara, ağaçlara tırmanışı, inatçılığı, bu ismi hak ettiğini gösteriyordu.

Bir ara domatesin meyve olduğunu ilimsel, bilimsel ve film-sel çabalarla ispat etmeye çalışmış, karşısındaki cephenin güçlülüğüne rağmen inatla ısrarını sürdürmüştü.

Tabi ki onun bu çabaları Habib’e niçin “Teke” dediğimizin veya bu sıfatı neden hak ettiğinin de delili olacaktı.

Bir müslüman olarak bir mümin kardeşimize veya aynı ortamları paylaştığımız bir arkadaşına kendisini incitecek, küçük düşürecek, birileri tarafından alaya alınacak isim ve sıfatlar takmaktan Allah’a sığınırız.

Kaldı ki biz bu yakıştırmaları sürekli bir lakaptan ziyade, ortamın gereği olarak çıkan espriler olarak görüyoruz. Kardeşler de bu durumdan rahatsızlık duymamışlar, kendilerini rencide eden bir durum olarak değerlendirmemişlerdir.

Sadece, bir kişilik özelliğinin, bir vasfın işareti durumunda

yapılan espriler olarak kalmıştır. Bu özellikleriyle bizleri güldüren, ortamlarımızı şenlendiren kardeşleri de Rabbim güldürsün, katından nimetlerle sevindirsün. Haddi aşarak, geçici yakıştırmaları eziyet verici sürekli lakaplara çevirmekten bizleri korusun.

“Ey iman edenler! Bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın. Belki de onlar, kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kadınlar da kadınları alaya almasınlar. Belki onlar kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi kendinizi ayıplamayın, birbirinizi kötü lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir! Kim de tevbe etmezse işte böyle kimseler zalimlerdir.” (Hucurat, 11)

Habib’i İstanbul’dan çıktığımız andan itibaren tanımaya çalıştım. Yolculuğumuzu Aksaray ve Kayseri’de verdiğimiz molalarla zenginleştirdik. Tarihi, kültürel yerleri ve şehir merkezlerini gezerek turistik bir hüviyete dönüştürdük.

Buraları gezerken Habib’in yaptığı latifeli espriler yolculuğumuzun rahat ve sıkıntısız geçmesini sağlıyor, anlayış ve zekası bende hayranlık oluşturuyordu. Bir de keskin bir gülüşü vardı ki halen aklımdadır.

Tanışırken ailesinin tek erkek evladı olduğunu söyledi. Ben kendisine takılarak:

“Sen bu gidişinle anneni çok üzeceksin. Dönünceye kadar gözünü yaşlı bırakacaksın...” dedim. Habib:

“Allah’ın izniyle ben bu gidişimle rabbimi hoşnut edeceğim. Buna karşılık olarak da rabbim anne babama sabır ve sebat

verecektir. Kavuştuğumuz zaman da gözyaşları son bulacaktır inşallah” dedi. Ben:

“Allah bilir ya! Sen nereye gittiğini de söylememişsindir” dedim.

Habib:

“Doğru söylüyorsun. İngilizce öğrenmek için Malezya’ya gideceğimi söyledim. Gidiş biraz da aceleye gelince ayrıntılı bir konuşmamız olmadı” dedi. Ben:

“Habib! Annen dese ki sana; oğlum senin yaptığını Brütüs yapmas, kadın haklıdır...” dedim. Habib:

“Hoca! Sen ayıyla adamın hikayesini bilir misin?” dedi. Ben “evet” cevabını verince,

“Şimdi açık konuş. Sen kimden yanasın? Benden yana mısın? Yoksa ayıdan yana mı? misaliyle karşılık verdi:

Hikayeye göre:

Adamın biri arkadaşına der ki:

Dağa gittiğinde ayıyla karşı karşıya kaldın. Ne yaparsın? Arkadaşı: “Dağa kaçırım” dedi. “Dağ tepelik kaçacak yer yok” der. Arkadaşı: “O zaman hızla koşarım” der. Adam: “Önünde uçurum var, koşacak bir yer yok” der. Arkadaşı bakar hiçbir kurtuluş yolu yok. Ve ne söylerse karşıdan sürekli sıkıştırılıyor, o zaman “şimdi sen ayıdan yana mısın yoksa benden yana mısın” diyerek karşılık verir.

Habib’de bana bu olayı hatırlatarak: “Ben Afganistan’a

gitmeye karar vermişim, yola çıkmışım, sen önüme setler koymaya çalışıyorsun gibi dokundurmalı bir cevap vermişti.

Cihadi bölgelere giden birçok kardeş ve ailesi arasında bu çelişkiler yaşanmıştır. Mücahit çoğu zaman, nereye gideceğini, ne zaman hareket edeceğini, neler yaptığını ailesine haber vermeksizin gizlice bir şeyler çeviriyormuş gibi hareket eder.

Aileler birşeyler sezse de çocuklarının yönelişine karşı olduklarından son ana kadar diyalogsuzluk yaşanmaktadır. Yolculuk sonrası eve bırakılan bir mektup, uzaklardan açılan bir telefon gerçeği açığa çıkarmakta, yürekler haberin şokuyla sarsılmaktadır.

İnsanlar ölümün kol gezdiği, mermilerin sağanak yağmur gibi yağdığı yerlere giderken ailelerinden habersiz böyle bir yolculuğa nasıl çıkar? Veya bir anne baba evladının böyle bir ortama gitmesine nasıl razı olur?

Bir taraftan şehadet aşkıyla tutuşan gönüller diğer tarafta biricik evlatlarını kaybetmek istemeyen aileler...

Haber verse birçok sorun yaşayacağını, gidişinin engelleneyeceğini, bilmeden yapacağı bir davranışla ailesini üzeceğini düşünenler.

Diğer tarafta çocuklarıyla konuştuğu zaman sözlerinin dinlenmeyeceğini, ne biliyorsa yapacağını, düşünce, yaşayış ve anlayış olarak çocuklarından çok farklı olduklarını düşünenler.

Bugün Türkiye'den cihadi bölgelere giderek şehit olmuş bir

çok kardeş vardır. Birçoğu ailesinin rızasını almadan, karşı çıkacaklarını bildiklerinden haber vermeden gitmişlerdir. Bir daha da ailelerine dönememişlerdir. Rabbim şهادetlerini kabul etsin.

Şimdi kalanların yüreğinde evlatlarının sevgisi, hasret ve yokluğu, hatıralarla canlanmakta, küçükken ellerine aldıkları yavrunun gördükleri son anına kadarki hayatı film gibi gözlerinin önünden geçmektedir.

Bazen yokluğunun hasreti, bazen hatıraların yoğunluğuyla yıllar geçse de gözler yaşlanmakta ve belki de: “Gitmeden önce kucaklayarak, hasretle sarılarak, öpüp koklayarak gönderseydim” denilmektedir.

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabalarınız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah’tan, Rasulü’nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe, 24)

Ne güzel olurdu;

“Anneciğim, babacığim,

Ben Rabbimizin cihad emrini yerine getirmek, müslüman kardeşlerime yardım etmek, arzuladığım şهادete kavuşmak için Bosna’ya, Çeçenistan’a, Afganistan’a, Irak’a gideceğim.

Sizlerin de rızasını ve hayır dualarınızı almak istiyorum. Sizlere karşı yaptığım hataları, saygısızlıkları, değerinizi bilme-

mevi, evladınızdandan beklemeyeceğiniz nahoş halleri affedin. Hatamı bağışlayıp hakkınızı helal edin. Dualarınızı eksik etmeyin” diyerek ellerini öpse, kucaklaşsa, ayrılık hasretiyle ağlasa...

Ne güzel olurdu.

“Evladım,

Biz senin gibi düşünmüyoruz. Buralarda da İslam’a hizmet edebilirsin. Senin gitmen bizleri üzer. Madem ki sen gideceğim diyorsun ve bunu yapacaksın o zaman bizim sana diyeceğimiz, Rabbimizin yardım ve inayetinin seninle olması, sağlık ve afiyetle dönmen, bizleri arayarak bilgi vermen, mektup yazman, bizleri unutmamandır. Hakkımız sana helal olsun, diyerek son yolculukta evlat kokusu doyasıya hissedilse, “oğlum” denilerek yürekleri saran acılar kucaklaşmalarla hafifletilse...

İki farklı anlayış en azından son anda böyle bir tabloyu yaşasa, inanıyorum ki hatıraların verdiği tatlar daha farklı olacaktır.

Gitmeden önce kucaklaştım, sarıldım, demenin rahatlığı hayat boyu gönüllerde taşınacaktır.

Allah’ın izni ve yardımıyla bu günleri yaşayacağımız gibi, evladıyla beraber cihada giden babaları, “oğlum haydi cihada koş” diyen anneleri, “senin yerin bu yatak değil, dağlardır” diyen eşleri... “Hayye alel cihad” sesine icabet eden toplulukların neşe ve cümbüşle uğurlandıklarını göreceğiz.

Kurtuluşumuzun Rabbimizin rızasında olduğunu, hayırlı ve

ebedi olanın ahiret olduğunu anladığımız zaman bu günlerde yakın olacaktır inşallah.

Biz Arap kardeşlerle beraberken Avrupa’da yaşayan Ceza-yirli bir kardeş iki oğluyla beraber eğitim için Afganistan’a gelmişti. Baba ve oğulları aynı çalışmanın içerisine dahil oluyor, bir arkadaş gibi hareket ediyorlardı. Kendi aralarındaki sohbetlerde de hep cihad etmenin gerekliliği ve şehadet üzerinde duruyorlardı. Eğitim aldıktan sonra Ceza-yir’deki direnişte yerlerini almak, mücadeleye bil fiil katılmak istiyorlardı. Allahu Ekber!

Yine Yemenli bir kardeşi babası hafız yaptıktan sonra: “Artık cihad hazırlığı yapman gerekir” diyerek Afganistan’a gönderir. Bizlerden birçoğunun ailelerinden habersiz gelmesini bu kardeş hayretle karşıladı.

Allah’ın izniyle Rabbimize olan imanımız, ahirete olan bilincimiz arttıkça, verdiğimiz her şehitten sonra kaybetmenin üzüntüsünü değil, kazanmanın sevincini yaşayacağız. Allah için fişkırın her kanın yeryüzünün damarlarına can, hayat verdiğinin idrakinde olacağız.

“Eğer Allah yolunda öldürülür ya da ölürseniz, şunu bilin ki, Allah’ın mağfireti ve rahmeti onların elde edecekleri bütün şeylerden daha hayırlıdır.” (Ali İmran, 157)

“Ancak Rablerinden sakınanlara, üst üste yapılmış, altlarından ırmaklar akan köşkler vardır. Bu, Allah’ın verdiği sözdür. Allah, verdiği sözden caymaz.” (Zümer, 20)

Habib, babasının lahmacun ustası olduğunu, damak tadı leziz lahmacunlar yaptığını söyleyince ben:

“Artık dönünce bizi unutmazsın. Beraberce o meşhur lahmacunlardan yeriz...” dedim. Habib:

“Adı mı olur Hoca! Sen yeter ki gel. Dükkan sana emanet...” derdi.

Habib, bulunduğumuz kamptaki hamur işleriyle ilgili kısımların sorumluluğunu almış, baba mesleğine orada devam etmiştir.

Günlük olarak yaptığımız ekmeklerin açılması, pişirilmesinde, leziz ekmekler yememizde Habib’in payı büyüktür. Aramızda en güzel ekmeği yapan Habib’di. Bazen lahmacun diyerek hamur arasına bir şeyler katar, fırın başında kaçamak tatlar elde ederdik. Bunu bilen arkadaşlar Habib’e yamak olabilmek için teklifler yapardı.

Habib’le lahmacun üzerine bir konuşmamız da ben dönerken yaşandı. Ben kendisine:

“Habib! Konuştuklarımızı unutmadın değil mi? Gönderdiğin mektupta babana de ki: Gelen arkadaşla ilgilen, ikramını esirgeme, falan yaz ve imzanı at” dedim. O da;

“Tabi tabi! Mektup babama ulaşır ulaşmaz gereken ilgi gösterilecektir. Sen hiç dertlenme” gibi alaylı bir şeyler söyleyince:

“Ne yazdın doğru söyle! Baban okuyunca sopayla peşime düşmesin...” tarzı esprili karşılık vermiştim.

Habib, ailesine gönderilmek üzere bana bir mektup vermişti. Berat'ın şehadetinden sonra bu mektubu benden alarak yeni bir mektup yazdı. Bana birkaç telefon numarası vererek alacağım adreslere mektubumu postalamamı istedi. Ailesiyle görüşmem hususunu istişare ettik ve sadece postalamaya kararı aldık.

İstanbul'a geldiğimde verilen numaraları aradım. Sanırım dayısı ve babasıyla görüştüm. (yanılmış da olabilirim) İsrarla Habib'i soruyorlar, endişelerini dile getirerek görüşmek istiyorlardı.

Sevgili dosttan elimdeki son yadigarı postaya vererek dileğini yerine getirdim. Bir nebze de olsa kalplere sürur veren, gönülleri muştulayan emaneti sahiplerine ulaştırmanın sevincini yaşadım.

İsterdim ki bu güzel kardeşin ailesi ile tanışarak Habib'den haberler vereyim. Hangi şartlarda yaşadığı, neler yaptığı, yediği, içtiği, morali, bilmek istedikleri ne varsa anlatayım. Mektubunda anlattıklarını açıklayayım, boş bıraktıklarını izah edeyim. Sorularına cevaplar verebileyim.

Kendileriyle tanışarak ailevi ziyaretlerimiz olsun, zorluk ve meşakkatli günlerinde yanlarında bulunayım, fakat bunların hepsi temennide kalmış, gerekli iletişim sağlanamamıştır.

Habib'in şehadet haberini aldığımda, ailesine ulaşabilecek kanallar aradım fakat başaramadım. Okuldan tanıdığı kimselere sorsam da cevaplar hep olumsuz oldu.

15-20 Kasım olaylarından sonra isminin ifade tutanaklarında geçmesi ve sonradan öğrendiğime göre babasının

terörlere mücadele tarafından sorgulanması belki kendilerine ulaşma açısından (adres) umut verse de bu da mümkün olmadı.

Bunun üzerine ben, mahkememdeki bir ifademde, basın yayında çalışan ve mahkemeyi izleyen gazetecilerden rica ederek;

“Habib Gören, Afganistan’da Amerikan işgaline karşı girilen bir çatışmada şehit olmuştur. Bunu ailesine ulaştırırsanız veya haber yaparsanız memnun olurum” dedim.

Mahkeme sonrası gazetelere bakmadım. Ailesinin öğrenip öğrenmediği hususunda bilgim yoktur. İnşallah bu satırları okuyan birileri kendilerine şehadet haberini ulaştırırlar. Ailesinin bunları bilmeye hakkı vardır diye düşünüyorum. Rabbim kendilerine sabır ve sebat versin.

Ey güzel kardeşin anne ve babası,

Allah’ın rahmet ve bereketi üzerinize olsun. Rabbim sizleri İslam üzere yaşayan ve Rabbine şükreden kullarından eylesin...

Biricik oğlunuz, can–ciğerpareniz, sevgili bebeğiniz, sarıp sarmaladığınız, titizlikle koruduğunuz, geleceği için hayaller kurduğunuz yavrunuz, Rabbimizin huzuruna şehit olarak varmıştır, (inşallah). Rabbimiz, onu, azmi, gayreti, kulluğundaki samimiyeti üzerine, katına şehit olarak almış ve seçtiği kullarından eylemiştir.

Sizler üzülmeyiniz! Rabbimizin ifade ettiği üzere “şehitler ölmez, onlar bilakis diridirler” buyruğu gereği Rabbimiz tarafından rızıklandırılmakta, cennette hayal bile edemediği-

miz nimetler kendileri için hazırlanmaktadır.

Habib için üzülmeyiniz! Gençti, yaşayamadı gibi Habib'in de hoşlanmayacağı yaklaşımlara girmeyiniz. O genç yaşına rağmen dünyayı terk ederek seve seve, aşkla bu yolculuğa çıkmış, duasını Rabbimiz kabul etmiştir.

Bir şehit yakınına yakışacak vakar ve teslimiyetle “Ya Rabbi! Bu güzel evladı bizlere bağışlayarak bizleri sevindirdin, doğumuyla evimize neşe verdin. Senin emanetin olarak bakıp büyüttüğümüz bu yavrumuzu yine istediğin bir zamanda bizlerden aldın.

Ölümü ve hayatı yaratan Sen'sin. Bizleri her türlü şeyle imtihan eden, kulluğumuzu sınavan Sen'sin. Doğduğu zaman Sana şükreden bizler, aramızdan almanla üzerimize çöken hüzün karşısında sabredeceğiz.

Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Şefkat ve merhametinle bizleri kuşat. Yavrumuza ahirette iyilik ve güzellik ver. Şehadetini kabul et. Hata ve günahlarını örtetek bağışla!

Rabbimiz! Sen Rahman ve Rahimsin. Bizlerin kalbine esenlik ve ferahlık ver. Acılarımızı, hüzünlerimizi sevgin ve muhabbetinle gidermemize yardım et. Bizlerin hata ve günahlarını bağışla. Dinini yaşama hususunda azimli ve gayretli kıl. İman üzere bir hayat ve akıbet ver. Sen her şeyi bilen ve görensın, gibi yaklaşımlarla Rabbimize dua ve niyaz ediniz. Şehidin haberini vesile kılarak Allah'a yakınlık kuracak amellerin gayretinde olunuz. Ve Rabbimizin şu ayetini de unutmayınız.

“O kimselere bir musibet isabet ettiği zaman: ‘Muhakkak ki biz Allah’tan geldik ve O’na dönücüleriz’ derler.” (Bakara, 156)

Belki bana kırgınlığınız, sitemleriniz, eleştirileriniz olabilir. Neden? Neden? diyerek aklınıza takılan sorular veya beklentileriniz de olabilir. Bu hususta hakkınızı helal etmenizi ister, evladınıza yönelik dualarınıza beni de yanına koymanızı temenni ederim.

Rabbim sizleri dünya ve ahirette arınmışlardan eylesin.

“Rabbimiz! Bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma ve katından bize bir rahmet bağışla. Şüphesiz bağışı en çok olan Sen’sin.” (Ali İmran, 8)

“Şüphesiz ‘Rabbimiz Allah’tır’ deyip, sonra dosdoğru yolda yürüyenlerin üzerine melekler iner. Onlara: ‘Korkmayın, üzülmeyin, size vaat olunan cennetle sevinin’ derler.” (Fussilet, 30)

Türkiye çıkışında pasaport işlemlerimizi bitirince, İran’a giriş işlemleri yapacağımız genişçe bir salona girdik. Burası her iki taraftan girenlerin ortak kullandığı bir salondur.

Girer girmez salondaki bir şey Habib’in dikkatini çekti.

“Hoca! Bak. Salonun bir tarafında M. Kemal, diğer tarafında Humeyni var. Humeyni amca kaşlarını çatmış, fena halde kızmış, iş tehlikeli, bir savaş çıkmadan buradan ayrılmalıyız. Yoksa enkaz altında kalacağız” dedi. Gerçekten de salona giren herkesin dikkatini çeken ilginç bir tabloydu.

Sanki kutsanan önderler yarıştırılıyor. “Benim liderim daha büyüktür” dercesine karşılıklı peşrevler çekiliyor, salvolar atılıyor.

Sınır şehri Mako’dan Tahran’a yolculuk ederken Türkiye’ye sürekli gelip giden, güzel Türkçe konuşan genç bir İranlı ile tanıştık. Bizimle ilgileniyor, işlemlerimizde yardımcı oluyordu.

Tahran’a geldiğimizde bizi otelimize kadar getirdi. Israrla; “size İran çorbası içireceğim” diyerek bir lokantaya götürdü.

İranlıların severek içtiği, sabah kahvaltısında tercih ettiği “helum” (yanlış hatırlamıyorsam) ismindeki çorbayı masamıza koydular. Sabahın erken saatlerinde sokağa çıkanlar için lokantalar uğrak yeri. Bulduğumuz lokantada büyük bir çorba kazanı ve sürekli girip çıkan insanların çokluğu dikkat çekiyordu.

Ben birkaç kaşıktan sonra yiyemedim. Damak tadı hoşuma gitmedi. Habib ise kaşıkla çorbaya saldırıyordu. Hatta benim çorbadan da epey götürdü.

İranlı genç, çorbaları içtikten sonra; “bu neden yapıyor, biliyor musunuz?” dedi ve cevabını kendi açıkladı:

“Bu çorbanın özelliği içinde kertenkele eti olmasındandır. Bu İran’a has büyükçe bir kertenkele...” Ben:

“Önceden söyleseydin zahmet etmezdik” derken Habib:

“Elhamdulillah. Allah bugün de bizi kertenkele etiyle rızıklandırdı” diyerek karşılık verdi.

Tahran'da Berat'la buluşmamızda Habib, onu aynı çorbacıya götürdü. Yediğinin ne olduğunu söylemeden iki çorba siparişi verirler. Habib birkaç kaşıktan sonra kendi çorba kasesini Berat'ın önüne uzatır. Berat iştahla hepsini bitirir. Habib yemek sonrasında gerçeği anlatır. Bunun üzerine Berat.

“Allah müstehakını versin çocuk! Seninle daha sonra görüşeceğiz” diyerek sürprizlere hazır olmasını belirtir.

Habib'in gittiği ülkenin şartlarına kolaylıkla ayak uyduran doğal bir yapısı vardı. Sanki uzun yıllar orada yaşamış birisi gibi rahat davranıyor, yeme-içme, giyim-kuşamda sıkıntı çekmiyordu.

Pakistan yolculuğumuzda yol güzergahında ne olduğunu bilmediğimiz kızartmaları, kir-pasak içinde sunulan çorbaları ve görüntüsü bize farklı gelen yiyecekleri ilk tadanlar Berat ve Habib olurdu. Onların lezzet ölçümünü yapması ve onaylamasından sonra bizler de sipariş verirdik.

Habib Afganistan'da da aynı doğallığı sergilemiştir. Misafirhane ve Arap kardeşlerin yanında pilav ve benzeri yiyecekler geldiği zaman kaşık kullanılmıyordu. Bu yüzden yemekler elle yeniliyordu (isteyen).

Habib, pilava ellerini daldırır, avucuna aldığı bir parçayı küçük bir top yapar, sonra da yedi. Bir seferinde kendisine:

“İstanbul çocuğu! Annen seni bu halde görse, bu garip yaratık da kimdir? der ve bu çocuk benim değil, diyerek reddeder...” diye kendisine takıldım. O da:

“Köy beyefendisine bak! İncelmekten aç kalacak...” der. Kahkahasıyla kendisi gibi olanların desteğini alır: “Bir gün sen de yola geleceksin” derdi.

Gerçekten insan, ilk karşılaştığında tepki verdiği: “Ben bunu asla yapamam” dediği, “olmaz böyle bir şey” diyerek kendisiyle barıştıramadığı bazı hareketleri kendisi de zamanla yapmaya başlıyor. Gönülsüz denemeye gelen birkaç hareket sonradan doğal davranışınız oluyor. Hatta geçmişe bakarak niye tepki verdiğinize şaşırıyorsunuz.

Yaşadığınız topluma ayak uydurmanın en iyi ilacı zamandır. Zaman sizin uçlarınızı, kendinize has titizliğinizi, yeme-içme, giyinme ve adab konusundaki geçmiş alışkanlıklarınızı, karşılaştığınız yeni durumla harmanlıyor, dönüşüme tabi tutuyor.

Bununla ilgili olarak Afganistan’da şehit olan bir kardeşin başından geçen şu olayı anlatmak isterim:

Afganistan’da arkadaşlarla beraber cuma namazı için bir camiye gittik. Tuvalet ihtiyacını gidermek için bir yer aradık fakat bulamadık. Caminin tuvaletini sorduk. Bize etrafı duvarla çevrili açık bir alan gösterdiler. Afganistan’da kanalizasyon sistemi olmadığı için umumi tuvaletler de yoktu. Veya büyük şehirlerde, büyük camilerde bulunuyordu.

Bu kardeş dayanamadı ve sonunda belirtilen açık alana gitti. Sonrasını kendisi şöyle anlattı:

“Harun hocam! Gittim alana, beş-on kişi farklı yerlere üzerlerine battoları (Afganlıların kullandığı büyükçe bir poşu) çekmişler, ihtiyaç gideriyorlar. Yoldan geçenler bakı-

yor, yanlarına birileri geliyor, adamların aldırdığı yok. Dayanamadım, değilse altıma edeceğim, daha fazla rezil olacağım.

Hemen kendimi bir duvara yasladım, battomu çektim ve onlar gibi oturdum. Yakınıma bir iki kişi geldi. Oturdu ama onları dinleyen kim. Tabi içimde yaşadıklarımı, çektiğim sıkıntıyı sen bana sor...”

Arkadaş bunları anlatırken hepimiz kahkahayla gülüyor “nasıl yaptın, gerçek mi söylüyorsun?” gibi hayretlerimizi dile getirerek tekrar tekrar anlattırıyorduk. Bu şekilde bir şey aramızda ilk defa yaşanıyordu.

Sonra Afgan toplumunun yapısını, gelenek-göreneklerini, ahlaki anlayışlarını, alışkanlıklarını öğrenince bu tip olaylar başınıza gelse de ilk karşılaştığınız tepki kadar olmuyor. Siz de şartların mahkûm ettiği ortamlarda onlar gibi davranmaya, ihtiyaçlarınızı gidermeye çalışıyorsunuz.

Yaşadığınız toplum sizi yeni durumlara yönlendirirken sizler de kendi çapınızda topluma bir şeyler katıyorsunuz. Burada tek taraflı bir edilgenlik söz konusu değildir.

Özellikle Arap kardeşler kendi anlayışlarını, kültürlerini Afgan toplumuna taşımışlar, kendi değerlerine karşı Afgan toplumunu duyarlı hale getirmişlerdir. Afgan halkı bir mücahitte karşılaştığı zaman, onun hakkında bildiği değere göre davranıyor, ziyaretini, ticaretini, ihtiyacını... ona göre ayarlıyordu.

Cihada giden kardeşler kültür çatışması yaşanan durumlarda amaç ve hedeflerini iyi tespit etmelidir. Kültürel fark-

lılıklar, alışık olmadığımız durumlar denilerek cihad ortamı veya eğitimi terk edilemez. Cihadı öncelememiz karşılaştığımız sorunlar karşısında sabırlı olmamızı sağlayacak, biz de kendimize has davranışlarımızla bulunduğumuz ortamda yer edineceğiz. Pireye kızarak yorgan yakma yanlışına düşmemiş olacağız. İslam'ın evrensel değerlerini, güzel hasletlerini, yaşayan pratiklerini ısrarla uygulayarak yanlışların izalesine gayret sarf edeceğiz.

“... Gerçekten Allah kendi nefislerinde olanı değiştirip bozuncaya kadar bir toplulukta olanı değiştirip bozmaz... Allah bir topluluğa kötülük istedi mi, artık onu çevirmeye hiçbir güç yoktur. Onların Allah'tan başka yardımcıları da yoktur.” (Rad, 11)

İran'dan Pakistan'a girişte karşılaştığımız sınır kasabası “Taftan” apayrı bir dünyaydı. Sanki çağlar öncesinden taşınmış gibiydi.

Aslında bu durum yolculuğumuzun her safhasında vardı. İstanbul'dan Türkiye'nin doğusuna doğru giderken ülkede iki ayrı yaşamın farklı zamanları ifade ettiğini sanırsınız. Bu durum İran, Pakistan, Afganistan güzergahında daha da belirginleşiyor ve kendinizi zaman tüneli yolculuğuna çıkmış hissediyorsunuz.

Doğuya doğru yöneldikçe, şehirleşme, konfor, modernizm veya bilim ve teknolojinin getirdiği kolaylıklar kayboluyor, kullanılan eşyalar size yıllar öncesi terk ettiğiniz hayatı hatırlatıyor.

Demode olmuş araba modelleri, oteller, üç tekerlekli arabalar, eski 302 model otobüsler, kamyonlar, tarih olmuş

meslekler, insanların uğraşları, sizin geçmişinizi yansıtırsa da doğruya doğru açıldıkça bunlar hayatın gerçekleri ve mücadele ederek hayata tutunmanın yolu oluyor.

Bir açıdan da modernizmin, tüketimin, teknolojinin esir almadığı emeğin, el becerisinin, beden gücünün, doğal şartların prim yaptığı diyarlara yolculuğun serüvenini yaşıyorsunuz.

“Taftan” kasabası insanların kılık kıyafetleri, sosyal ilişkileri, çarşıları ile de dikkatimizi çekti. Halkın bölgeye has elbiseleri, sarıklı, sakallı insanların çokluğu, ezan vakti kepenklerin kapatılması, size İslami bir atmosferi solutuyor, farklı bir aleme götürüyordu.

Bir haftalık yolculuğumuzda karşılaştığımız bu manzaralar karşısında Habib:

“Hocam! Biz bu yolculuğu biraz daha uzatırsak sanırım asrı saadete kadar gideceğiz. Gözlerimle bu manzaraları görmesem kesinlikle inanmazdım. Türkiye’den buraya sanki birkaç asır öncesine gitmiş hissediyorum” dedi.

İlerki günlerde Afganistan’a giren Habib, gördüğü tablo karşısında daha da afallayacak, Afganistan için şunları söyleyecekti:

“Burası tarihin durduğu yer. Buradan öteye daha da geriye giden zaman yoktur sanırım.”

Bu düşüncesini Afganistan’ı kuşatan Türki cumhuriyetler ve Çin’deki teknolojik varlığını ifade ederek destekleyecekti.

“Afganistan’ın doğusu ve batısı hangi tarafa yolculuk yaparsanız yapın zamanın ilerisine doğru yürüyeceksiniz. Onun için tarihin başlangıç noktası burası diyorum.”

Habib’in burada ifade etmek istediği, Afganistan’ın içinde bulunduğu koşulların yüzyılımızın gerçekleriyle örtüşmediği, aynı asırda hayat şartları olarak başka (geçmiş) bir yüzyılı yansıttığıdır.

Afganistan, bugün dünyada açlığın, yoksulluğun, sefaletin... en çok yaşandığı ülkedir. Her gün yüzlerce insan salgın hastalıklardan, sağlıklı beslenememekten, gerekli tıbbi müdahale yapamamaktan ölmektedir.

Sürekli devam eden savaşlar, aşiret kavgaları, iç çatışmalar... Halkı perişan etmiş, komşu ülkelere milyonlarca mülteci vermiştir. Savaşların getirdiği yaralı-sakat insanların fazlalığı, psikolojik, ruhsal sorunların çokluğu toplumun başka bir kanayan yarasıdır.

Ailelerini kaybeden yetim ve öksüz çocuklar, eşlerini şehit veren dul kadınlar, eli kolu bağlı çaresiz yaşlılar... Yeni savaşlara hazırlanan genç insanlar Afganistan’daki sosyal yaraların farklı açılımıdır.

Bir şehirden başka bir şehre yolculuğumuzda bile durumun ne kadar vahim olduğunu anlıyorsunuz. Yollarda ayakları kopmuş veya demir çubuk şeklinde protezli, sakat insanların dilenmeleri, kucağında çocuğuyla burkallı kadınların yardım için beklemeleri, küçük çukurları (yollardaki) ellerindeki küreklerle dolduran küçüklerin ümitle, geçen arabalardan bahşiş talepleri...

Ölümler, felaketler, salgın hastalıklar, savaşlar, sakatlıklar, yoksulluk ve sefaletler, imkansızlıklar, çaresizlikler... Velhasıl insanoğluna acı ıstırap veren, yürekleri ağlatan hadiselerin derdest edilip sunulduğu başka bir toprak parçası veya toprak var mıdır?

Bütün olumsuzlukların kabus olarak çörelendiği, mekan edindiği başka bir ülke veya halk var mıdır?

Ama her şeye rağmen Afgan halkı acılarıyla yaşamaya alışmış, azim ve kararlılığını kaybetmemiş, huzur ve refah dolu günlerin geleceği ümidini sürekli taşımıştır.

Özellikle İslam'a olan bağlılıkları, inançlarına sadakatleri zorluk ve meşakkatleri aşmalarında, manevi bir huzur sağlamalarında, sabır ve kanaat sahibi olmalarında etkili olmuş, maddiyatın yokluğunda, çaresizlik hallerinde gönüllerinde gezen manevi iklimin sıcaklığına, yaratıcının şefkat ve merhametine sığınmışlardır.

Sıcak bir tas çorba, kuru bir dilim ekmek, başını sokabilecekleri küçük bir çadır veya ıssız-sessiz yerlerde kazılmış bir hendek, ailesi ve çocuklarıyla geçen bir ömür... Onları mutlu etmiş, hayata tutunmalarını sağlamıştır.

Zenginler ise her yerde olduğu gibi aynı. Bencillik, ihtiras, kibir... Hangi toprağa düşerse düşsün sonuç değişmiyor. Hizmetkarlar, son model arabalar, saray yavrusu evler... Farklı boyutlarıyla orada da mevcut.

Rabbim, yanılarak ve çıplak halleriyle eleştirilen ve Rusya'yı dize getiren, bu zaferleriyle ümmete coşkulara yaşatan Afgan halkına, ülkelerine çullanan işgalci Amerika ve işbirlik-

çilerine karşı da zafer nasip etsin. İslam'ın esenlik ve rahmetinin kuşattığı, huzurlu, mesut, refah... bir hayata kavuşmalarını yakın eylesin.

“Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri ve sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?” (Ali İmran, 142)

“Şüphesiz ki inkar edenler mallarını, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harca-yacaklar. Ama sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlup olacaklardır. Küfründe ısrar edenler cehenneme sürükleneceklerdir.” (Enfal, 36)

“Nice az topluluklar vardır ki, sayıca kendilerinden çok olan topluluklara Allah'ın izniyle galip gelmişlerdir. Allah, sabredenlerle beraberdir.” (Bakara, 249)

Pakistan yıllarca İngiliz sömürgesinde yaşadığı için halkların çoğu özellikle şehirdekiler İngilizceyi bilmektedir. İngilizler sadece dilini değil, batı ahlak ve kültürünü de Pakistan'a taşımışlardır.

Pakistan içerisinde yolculuğumuzda Habib'in “tarzanca” şeklindeki İngilizcesi önemli görevler üstlenmiş, menzimize kolaylıkla varmamızı sağlamıştır.

Türkiye'den gelen turistlerin “ben var gitmek”, “İstanbul'a gitmek ben” şeklindeki kesik ve kelimelere dayanan diyalogu gibi Habib de tarzancasını konuşurmuş hatta bu sayede küçük çaplı dostluklar kurmuştu.

İki Pakistanlı aileye eşyalarının taşınmasına yardım etmemiz

sonucu girdiğimiz diyalog samimiyeti artırmış, aramızda küçük hediyeleşmeye vesile olmuştu.

Yine Quetta şehrinde bir imamla muhataplığımız, onun bizlere birçok yardımını sağlamış, tercümanımız Habib’le arasında adres alışverişinin olduğu bir ülfet oluşmuştu.

Yiyecek, eşya vb. ihtiyaçlarımızın karşılanmasını tarzanca-sından dolayı Habib hallediyor, bizler de tarzanca da olsa dil bilmenin anlamını kavriyorduk.

Tabi burada işaret dilini bilen arkadaşların hakkını yememek lazım. Onlar, kendilerine yönelik bir insanın kaş-göz işaretinden, el hareketlerinden, mimiklerinden... ne demek istediğini anlamışlar, kendilerinin ortaya koyduğu jestlerle iletişim kurmuşlardır.

Hatta siz muhatabınıza “ne demek istiyorsun, bir daha söyle” gibi kullandığı kelimelerden kastını anlamaya çalışırken, işaret dili mensupları cevabı baskıya vererek sahibine ulaştırmış oluyordu. Onların da tıkindığı yerler vardı ki orada tarzanca da olsa yabancı bir dile ihtiyaç kendini hissettiriyordu.

Kendimize Afgan elbisesi, sarık, batta gibi giyebileceğimiz yerel kıyafetler aldık. İlk defa giydiğimizde kendimizi farklı bir kimliğe bürünmüş hissettik. Birbirimize bakıp gülmeler, yapılan espriler... Elbisenin içindeki biz fakat görünen başka birisi gibiydi.

Birkaç gün bu elbiselerle Pakistan’da kalacak sonra da Afganistan’a geçecektik. Bir süre sonra elbiselerimizle barıştık, hangimizin daha Afganlı olduğunu tartışmaya başla-

dık.

Afganistan'a girişler cuma günleri yapılıyordu. Halk sınır bölgesinde bekler, kapılar açılınca giriş başlardı. Pakistan polisi her an, şüphelendiği yerli halk olarak görmediği kim-seleri tutuklayabilirdi. Bu açıdan doğal davranmak, şeklen de yerel halka benzemek gerekiyordu.

Bütün hazırlığımızı yaparak sınıra geldik. Cuma namazından sonra kapılar açıldı. Ben Habib'le beraberdim. Bir ara Habib'le aramız açıldı, sonra onu kaybettim. Geriye baktığımda polislerin ellerindeki sopalarla halktan birilerine rast-gele vurduklarını gördüm.

Habib ile buluşmamızda o anı şöyle anlattı:

“Ben polislerin bulunduğu yeri geçmeye yakın bir yerde polisler bir şüpheden dolayı halkın önünü kesmek istedi. Bunun üzerine halk yürüyerek barikatı dağıttı. Engel olamayan polis bu sefer elindeki sopayı rastgele sallamaya başladı. Onlardan birkaçı da bana isabet etti, diyerek Pakistan polisine birkaç göndermede bulundu. Biz de:

“Hadi hadi! Yine iyisin. O sopanın sahibi bir de içeri alsaydı o zaman görürdün sen. Nasıl sopanın Türkiye'deki coplardan farkı var mı?” diye asıldık.

Emperyalistlerin İslam ülkelerine musallat ettiği despot, baskıcı, uşak yönetimler müslüman halkları ezmiş, zulümleriyle sindirmişlerdir. Dünyanın en çok insan hakları ihlalleri, işkenceler, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler bu ülkelerde.

Bu ülkelerde yasama, yürütme, yargı, göstermelik bazı yasalara bağlanmış, adalet, hukuk belli bir avuç azınlığın inisiyatifine bırakılmıştır. Sık sık askeri müdahaleler, babadan oğula saltanat, ölümüne kadar sürdürülen kralıklar, bu ülkelerdeki özgürlük alanlarını yok etmiş, haksızlık ve zulmü artırmış, yönetimlerle halkların arasını açmıştır.

Bu tiranların yaptığı katliamlar, işkenceler, insanlık dışı uygulamalar dünya kamuoyuna yansımıştır. Hama, Halepçe, Cezayir'deki askeri müdahale, Mısır ve Tunus zindanlarındaki akıl almaz işkenceler...

Emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden bu hainler, ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yabancılara peşkeş çekmişler, ülke topraklarını askeri üslere açmışlardır. Sosyal ve kültürel sömürünün müslüman halkları kuşatmasına izin vermişler, bunun gönüllü taşıyıcısı olmuşlardır.

Batı dünyasının bilim ve teknolojideki üstünlüğü, müslüman halklarda batı hayranlığını artırmış, gelişmenin, ilerlemenin adresi batı olarak görülmüştür. İslam ülkeleri diye bilinen yerlerde yaşanan acı manzaralar bunun delili olarak gösterilmiştir.

Bu satılmış alçaklar, emperyalistlerin İslam dünyasındaki uzantılarıdır. Müslümanları geri bırakan bu yönetimlerin çıkarları için geliştirdikleri ucuz politikalarıdır. Şahsiyet ve izzetten uzak duruşlarıdır.

Halkların özgürlüğünü engelleyenler, hak ve adaletten mahrum edenler, yoksulluk ve sefalet içinde bırakanlar, bilimsel ve teknolojik gelişmelerin önünü tıkayanlar, hep uşak zihniyetli bu hainlerdir.

Sınır kapısında yapılacak küçük bir çalışma ile güvenli ve rahat bir geçiş sağlamak mümkünken, halkları bekleterek, bürokratik işlemleri uzatarak, copleyarak, aşağılayarak, hizaya getirmeyi, geçiş iznini bir lütuf olarak sunmayı uygun görmüşlerdir.

Rabbim, İslam'dan uzak bu zalim, despot ve baskı yönetimleri helak etsin. Özgür, bahtiyar ve felah içinde yaşayacağımız hakkaniyetin esas alındığı yönetimleri bizlere yakın eylesin.

**“Sakin, Allah’ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Şu kadar var ki, Allah onları (cezalandırma-
yı), gözlerin şaşkınlıktan baka kalacağı bir güne erteliyor.” (İbrahim, 42)**

“Kim zulme uğradıktan sonra hakkını alırsa, böyle hareket edenlerin aleyhine bir yol (mesuliyet) yoktur. Sorumluluk ancak insanlara zulmedenlere ve yeryüzünde haksız yere taşkınlık edenleredir. İşte böylelerine acı bir azap vardır.” (Şuara, 41-42)

“... Zulmedenler, pek yakında nasıl bir inkılapla devrileceklerini bileceklerdir.” (Şuara, 227)

Bir gün bir patlayıcı hakkında bilgi alıyor, patlayıcının ne kadar hassas bir madde olduğu üzerine konuşuyorduk. Bu amaçla eğitmen, bir fincan ve birkaç gram patlayıcı getirdi. Patlayıcının çok hafif bir şekilde ezilmesi gerekiyordu. Çünkü patlayıcı darbelere, sert bastırmalara hassas olduğundan patlayabilirdi.

En yakınında bulunan Habib’e, içinde birkaç gram patlayıcı

bulunan fincan ile tahtadan küçük bir çubuk vererek çok hafif bir şekilde ufalmasını istedi. Kendisi ders anlatıyor, Habib de hassas dokunuşlarla patlayıcıyı eziyordu.

Tam bu esnada bir patlama oldu. Habib'in elindeki fincan dört, beş parçaya ayrılarak dağıldı. Habib'in ellerine baktık, hamdolsun bir şey olmadan atlatmıştı. Aksi halde o patlama birkaç parmağı götürebilirdi.

Küçük çaplı bir heyecan ve endişe duysak da kısa bir aradan sonra kaldığımız yerden devam ettik. Patlayıcılar için hassasiyetin ne manaya geldiğini anlamış olduk. Bundan sonraki dokunuşlarımız, yoğurdu üfleyerek yemek gibi olacaktı. Çünkü yapılacak bir hata son hatamız olabilirdi.

Cihad bölgelerine hazırlık için eğitime gelen birçok kardeş benzeri kazalar yaşamış, hatta bazı kardeşler şehit olmuştur.

Biz Afganistan'da iken Arap kardeşlerin kampında bir dağ yürüyüşü esnasında dağdan yuvarlanan bir müslüman şehit olmuştu. Geçmişteki eğitim devrelerinden anlatılan:

Elindeki bombanın patlaması sonucu yaralananlar... Yanlışlık ve hata sonucu tetiğe basarak kardeşlerinin ölümüne sebebiyet verenler... Kendi içtihadı ile patlayıcılarla oynarken gözlerini ve uzuvlarını kaybedenler... Ayağı ve parmakları kopanlar...

Benim şahit olduğum bir olay da şudur:

Arap kardeşlerin yanında ders yaparken birden bir patlama sesi duyduk. Etrafımıza baktık, herkes dersteydi. Bizlerden kimse kampın dışında değildi.

Birkaç arkadaş izin alarak patlamanın geldiği yere koştuk. Ve acı bir tabloyla karşılaştık. 11-12 yaşlarında bir çocuk cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Kafasının üst kısmı parçalanmış ve beyni yere akmıştı...

Allahu Ekber!

Arap kardeşlerden biri hemen bir bez parçasıyla parçaları yerine koyarak çocuğun çenesini başıyla beraber bağladı. Ben ise gördüğüm manzaranın şokunu atlatmaya çalışıyordum.

Etrafa baktığımızda bir çocuk daha gördük. Yanına vardığımızda çocuk sürekli ağlıyordu. Hemen kamp içinden bir Afganlı arkadaş getirilerek olayın nasıl olduğu soruldu.

Çocuklar, mücahitlerin atış alanı olarak belirlediği yasak bölgeye girmişler, orada buldukları patlamamış bir havan mermisini taşıyarak kamp yakınına kadar getirmişler, uygun gördükleri bir yerde altına ateş yakarak ne olacak diye merakla beklemeye başlamışlar. Kendileri de bir taşın arkasına gizlenmişler. Bir hareketlenme görmeyen çocuklardan biri taşın arkasından kalktığı sırada bomba patlamış, dağılan şarapnelardan biri çocuğun kafasına isabet etmiş. Allah rahmet eylesin.

Kamp içerisinde bir heyet hazırlanarak çocuğun ailesiyle görüşmeye gitti. Çocuk şehit bir aileden geliyordu. Babası ve aileden birkaç erkek Ruslara karşı savaşırken şehit olmuşlar. Aile olayı soğukkanlılıkla karşılamış, karşılıklı dikkat uyarıları yapılmış, sabır ve metanet temennileriyle tatsızlıkların önüne geçilmişti. Mücahitler çocuğun fidyesini de ailesine ödemişlerdir.

Bu şekilde bir olay ilk defa yaşanıyordu. Biz de olayı değerlendirmemizde daha dikkatli olabileceğimiz durumlar tespit ettik. En azından patlamayan mermiler sonradan bulunarak imha edilebilirdi, diye düşündük.

Ümmet, savaşlarda birçok şeyi acı tecrübeler sonrası öğrenebilmiştir. Özellikle Afganlı mücahitlerin Ruslardan ganimet olarak aldığı silahları denerken birçok mücahidin kaybedildiği söylenir.

Top mermisinin atılışı esnasında arkada beklerken yananlar, havan mermisi patlamadı diyerek kafayı uzatanlar, bu da ne diyerek bombanın pimini çekenler...

Cihadi bir hazırlığa dahil olan mücahitler, eğitim programlarına uyarı ve ikazlara riayet etmek zorundadırlar. Disiplin ve ciddiyeti bozacak davranışlardan kaçınmalıdırlar.

Yapılacak bir hata birçok kardeşin hayatına veya sakat kalmasına neden olabilir. Zarar verdiğimiz gibi kalmaz, belki vicdanımıza acı verecek bir yükü taşımak zorunda kalabiliriz.

Buralardaki kayıplarımız “eğitim zayıyatı” gibi görülse de Allah’ın izniyle bu kardeşlerimiz şehit olmuşlardır. Onlar Allah yolunda ulvi bir göreve hazırlık için oraya gelmişler ve bu yolda can vermişlerdir. Amaç ve gayeleri uğrunda Rabbim bazı vesileler kılarak katına almıştır.

Onların eğitim anlarındaki şahadetleri, geride kalanlara tecrübe ve birikim sağlamış, cihadi hazırlıkların ehil ellerde ciddiyet ve disiplin içerisinde yürütülmesi gerekliliğini ortaya koymuştur.

“Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Çünkü bununla, Allah’ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah’ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir. Siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.” (Enfal, 60)

“(Ey müminler!) Hafif ve ağır olarak savaşa kuşanıp çıkın. Allah yolunda mallarınızla ve canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.” (Tevbe, 41)

“Kendisine yara isabet ettikten sonra yine Allah’ın ve Peygamber’in çağrısına icabet edenler, (özellikle) bunların içlerinden iyilik yapanlar ve sakınanlar için büyük bir ecir vardır.” (Ali İmran, 172)

“Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzer bir yara değmiştir. İşte biz zafer günlerini insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasip ederiz.) Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez.” (Ali İmran, 140)

Berat’ın şehit olması Habib’i çok etkilemişti. Kendisini o topraklara getiren, yürekte sevdiği, kendisine takılmaktan vazgeçemediği Berat’tı.

Berat, yaşadığımız günlerin ve olayların günlüğünü tutuyor, kendine yönelik yorumlarla değerlendirmesini yapıyordu. Bir kardeşe:

“Ben şehit olursam bu defteri kimse okumadan yak” der. Şehadetinden sonra defterin durumu Habib’in ilgisini çeker. Can dostunun neler yazdığını çok merak eder ve:

“Gelin defteri okuyalım. Oraya gidersek Berat’la halleşiriz. O bize hakkını helal eder” der. Fakat başarılı olamaz ve defter yakılır.

Evet, vasiyet gereği bir emanet yerine getirilmiş, şehidin son sözlerini merak, verilen sözün önüne geçememiştir.

Müslümanlar olarak hepimiz birer emanetçiyiz. Bu noktada Rabbimize vermiş olduğumuz sözler vardır. Rabbimizin bizlere bağışladığı nimetler, ailelerimiz, çocuklarımız, edindiğimiz mülkler, tattığımız lezzetler, canımız, hepsi bize Rabbimizin birer emanetidir.

Bu emanetleri Rabbimize kulluğumuz gereği korumak, O’nun yolunda harcamak, O’nun dinine adanmak zorundayız.

Ömür sermayemizi Allah yolunda harcamakla, mallarımızı infak etmekle, evlatlarımızı adanmakla, eşlerimize adaletli davranmak ve haklarına riayetle, anne-babamıza hayırlı evlatlar olmakla mükellefiz.

Hesaptan alınımızın akıyla çıkmanın yolu emanet sahibinin direktiflerine riayet, emir ve yasaklarına uymak, rızasına ve rahmetine mazhariyetle mümkündür. Bunun ölçüsü de kitabına ve Peygamberine (sallallahu aleyhi ve sellem) teslim olarak itaattir. İhlas ve samimiyetle dini Allah’a ve Rasulüne has kılmaktır.

Rabbim, sorumluluğunu aldığımız emanetlerin hesabını vermeyi bize kolaylaştırsın. Sahibine ulaştırmada azimli ve kararlı kılsın.

“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun...” (Tahrim, 6)

“Dikkat ediniz! Her biriniz çobandır ve sorumluluğu altındakilerden mesuldür. Emir, insanlar üzerine çobandır ve emri altındakilerden mesuldür. Erkek ailesi üzerine çobandır ve onlardan sorumludur. Kadın, kocasının evinde çobanıdır ve çocuklardan sorumludur. Uşak, efendisinin malında çobanıdır. Hülasa her biriniz birer çobandır ve idaresi altındakilerden sorumludur.” (Muttefekun Aleyh hadisler, 1250, Hüner Yayın)

Habib’le en son görüşmemizde kendisine Türkiye’ye dönüp dönmeyeceğini sordum. İsterse beraber gidebileceğimizi belirttim. Habib, dönmeyeceğini ifade ederek gördüğü bir rüyayı anlattı:

“Rüyamda Berat’ı gördüm. Tebessüm eden güler bir yüzü vardı. Yemyeşil bahçe gibi bir yerde etrafındaki yemişleri göstererek: Ben, Rabbimin hoşnutluğu içerisindeyim, diyordu. Sonra bana seslenerek: Habib! Sen de gel, bekliyorum, dedi. Ben de bu rüyadan sonra buralardan gitmemeye karar verdim, dedi. Ben kendisine:

“Ufukta savaş mı var yoksa! Kuzey İttifakı’na karşı savaşmayı mı düşünüyorsun?” dedim. Habib:

Bilmiyorum. Fakat şuna eminim. Türkiye’ye dönersem bir daha buralara gelemem. Çeçenistan’a yol yoksa Türkiye’de

yaşayamam. Bunun için kalmayı, mücahitlerin hizmetinde bulunmayı, cihad ortamına yol bulursam savaşmayı düşünüyorum, dedi. Ben:

“Sen bilirsin. İnşallah Rabbim muvaffak eder ve rüyan sahih olur” dedim ve vedalaşarak ayrıldım.

Şehit olan bir kardeşte şuna şahit oldum. Bu kardeşler sanki şehit olacaklarını kendilerine haber veriliyormuş gibi rüya görmüşler, rüyaları üzere arzuladıkları akıbete kavuşmuşlardır.

Rüya onlar için işaret olmuştur. Kalbe inen bu ilham onları daha azimkar yapmış, hayırda yarışan öncülerden kılmış, cepheden cepheye koşturmuşlardır.

Rabbin bir işareti olarak gelen rüya yine O’nun takdiri olarak gerçekleşmiş, gönüller şad olmuştur. Rasulün (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamberlikten bir cüz olarak bahsettiği rüya mümin yüreklerin yolunu aydınlatmış, gerçekleştirilmesiyle Rabbim sahihlemiştir.

Bu güzel dostların rüyalarını dinleyen ve anlattıkları gibi güzelliğe kavuşmalarına şahit olanlar adına, Rabbimden bizlere de işaretler göndermesini varsa da onları algılayacak basiret ve feraset sahibi kılmasını temenni ve niyaz ederim.

“Salih bir kimsenin gördüğü rüya peygamberliğin (nübüv-
vetin) kırk altı bölümünden bir bölümdür.” (Buhari, 2173,
Hüner Yayın)

“Zaman yaklaştığında mümin bir kimsenin gördüğü rüya neredeyse yalan söylemez. Mümin kimsenin rüyası pey-

gamberliğin kırk altı bölümünden bir bölümdür.” (Buhari, 2179, Hüner Yayın)

Ben Türkiye’ye döndükten sonra Habib, Arap kardeşlerin yanına giderek misafirhanelerde onlara yardımcı olur. Daha sonra sağlık hizmetinde çalışmak üzere görevlendirilir.

Cepheden veya eğitimlerden yaralı olarak gelen veya sağlık sorunu yaşayan mücahitlere hizmet vermeye başlar. Arap bir kardeşin gözetiminde iğne vurma, serum takma, kurşun çıkarma, yarayı dikme ve ilaçlar hakkında bilgiler alır. Pratik uygulamalar yaparak tecrübe kazanır. Zamanla ilk tıbbi müdahaleyi yapacak seviyeye gelir.

Bir kardeş Habib’in ilk günlerde yaşadığı bir iki tecrübeyi şöyle anlatır:

“Arap bir kardeşe penisilin iğnesi vurulması gerekiyordu. Bu işi Habib üstlendi. Arap kardeşe iğneyi batırdı ve ilacı sıkmaya çalıştı. Fakat ilaç bir türlü iğneden gitmiyordu. İğneyi çıkartıp tekrar tekrar batırdı. İlaç yine gitmiyordu. Arap kardeşin hafiften rahatsızlık duyduğunu sezen Habib: Sen biraz yağlısın, belki ondan olabilir” diyerek, yeniden denemenin yolunu arıyordu. On sefere yakın iğne batırılıp çıkarıldı. Fakat ilaç bir türlü zerk edilemedi. Habib sebebinin de anlayamadı. Durum gözetmen arkadaşına bildirildi. O da bir patates getirerek iğneyi batırdı, ilaç yine gitmedi. Bunun üzerine iğneyi değiştirerek denedi ve ilaç patatesin içine rahatlıkla sıklı. Habib sonra Arap kardeşe iğnesini vurdu. Anladı ki iğne, kullandığımız ilaç için küçük geliyormuş. Tabi ki olan, bizim sürekli iğne batırılıp çıkarışımıza sessizce sabreden, şişmanlığından olduğunu sanan Arap kardeşe ol-

muştı. Habib daha sonraki günlerde uzmanlaştı. Hatta revir veya küçük çaplı da olsa muayenehane bir dönem Habib'in kontrolüne verildi."

Yine bir sefer, kurşun çıkarmayı pratik olarak görmek için bir koyun kestik. Sonra vücuduna uzaktan birkaç el ateş ettik. Habib'e: "Haydi kurşunu çıkar" denildi. Habib, kurşunun girdiği yeri bularak yünleri kazıdı. Kurşun yerinden derinlere doğru kurşunu aramaya başladı. Kurşunu bir türlü bulamadı. Daha sonra koyunun etini yemek için alırken baktık kurşunu yine bulamadık. Herhalde kurşun delip geçmişti. Ve biz yünlerinden kurşunun çıktığı yeri görememiştik. Bunun üzerine gözetmen arkadaş: "Madem kurşunu bulamadınız o zaman dikiş atmayı göstereyim" dedi ve onun kontrolündeki koyunun derisinde dikiş atmaya çalıştık.

Üzülerek söylemem gerekir ki müslümanlar arasında cihad, gençlerin, bekarların, işini gücünü kolaylıkla bırakacak olanların, fakirlerin, dünya ile bağları az olanların işi olarak algılanmıştır.

Bir de bunu Türkiye'de, bir cemaatte tutunamamış, şartlarına uyum sağlayamamış tipler! Yakıştırmaları eklenmiştir. Böylelikle cihad asıl olmaktan çıkarılıp arızı bir amel haline getirilmiştir.

Cephenin zorluğu ortadadır. Düşman saldırıları karşısında nefislere yenilip dağılmamak, safları sıklaştırmak, yaralı, sakatlara tıbbi müdahale yapmak, şehit olanların yerini doldurmak için belirli alanlarda uzmanlaşmış, hayat tecrübesi olan kimselere ihtiyaç vardır.

Abdullah Azzam, Afgan-Rus savaşında Arap dünyasına

seslenirken:

“Bizlerin savaşçıya değil, İslam davetini, Allah’ın dinini insanlara sunabilecek davetçilere ihtiyacı vardır” diyordu. Çünkü cepheyi imani açıdan kuvvetlendirmek, savaş din adına vermek gerekiyordu.

Bugün de savaş bölgelerinde doktor, sağlık memuru, İslam davetçisi gibi olan kimselere ihtiyac vardır. Mücahitler, sahip oldukları kıt bilgilerle tıbbi müdahale yapmakta, yanlış ve hatalı operasyonlar hayatlara veya ömür boyu sürececek sakatlanmalara yol açmaktadır.

Müslümanlara hizmet amacıyla sağlık okulları ve tıp fakültelerine gidenler neden cihad meydanlarını düşünmezler?

En asgari bilgileri verebilecekleri veya tıbbi müdahaleleri öğretecekleri kadar bir dönem neden cihad bölgelerinde kalmazlar?

Ya davetçilerimiz?

Küfrün zulmü karşısında direnişi seçerek cepheye koşan insanları iman esasları ile donatmayı, cehaletten kurtarmayı neden hiç düşünmezler?

O ortamları solumak, savaşın yüreklere verdiği hissetmek, en azından cihad meydanlarını yaşamak, geçici bir süre olsa da önemli değil midir?

Habib’in örneğinde anlattığım gibi Afganistan’daki tıbbi eğitim, ilkel şartlarda ve deneme yanılma yoluyla olmaktadır. Kalifiye eleman yokluğundan az bir şeyler bilen kimseler

sorumluluk almakta, bu kimseler kendi çabalarıyla bilgilerini geliştirmektedir.

Cihad bölgelerine gitmeyi düşünen kardeşlere şunu tavsiye ederim:

Cephelerde size lazım olacak asgari bilgileri burada almaya çalışın. Kırık, çıkıka ilk müdahale nasıl yapılır? Yılan, akrep vb. sokmalara karşı alınacak ilk tedbirler, boğulmalara karşı alacağımız önlemler, iğne vurma, serum takma gibi sağlık hizmetlerini gitmeden önce pratik olarak Türkiye’de almaya çalışın. Bu bilgilerin kazanımının da cihad olduğunu unutmayın.

Doğayla (dağlar, ormanlar, nehirler...) baş başa olacağınızı, sorunların üstesinden gelirken bu şartların çok önemli olacağını bilerek hazırlığınızı yapın. Harita, yol bulma gibi teorik kısımları emeğe ve el becerisine dayanan bazı meslekleri hiç yapmadınızsa da en azından bilginiz olsun. Bazen küçük bir bilgi oralarda çok işler görebilmektedir.

Habib bu alanda kendisini geliştirirken, sıfır gittiği Arapçasını ilerletmiş, bir sene gibi kısa bir zamanda tercümanlık yapar hale gelmiştir.

Rabbim, bizleri işini güzel yapan, ehemmiyet gösteren, ümmetin faydasına sunan, ihtiyaçlarını gideren müminlerden eylesin. (Amin)

“... Ey Peygamber! Müminleri savaşa hazırlayıp teşvik et. Umulur ki Allah küfredenlerin ağır baskılarını püskürtür. Allah, kahredici baskısıyla daha çetin ve cezalandırmasıyla daha şiddetlidir.” (Nisa, 84)

“Artık bundan sonra hicret yoktur. Ancak cihad ve niyet vardır. Cihada çağırırsanız hemen çıkın.” (Sahihi Buhari, 892, Hüner Yayın)

“Müminleri, birbirine merhamet, şefkat ve sevgi konusunda bir vücut gibi görürsün. Vücudun bir organı rahatsız olursa diğer organlar uyumadan hararetle birbirlerini ona çağırırlar.” (Sahihi Buhari, 2015, Hüner Yayın)

Habib, Arap kardeşlerin yanında eğitmen olarak bulunurken yeni gelen kardeşlere sürekli:

“Kardeşler! Buraya geliş niyetlerimizi sorgulayalım. Niyetlerimizi tazeleyelim...” tarzı ifadeler kullanırdı.

Bu bir kardeşin dikkatini çeker ve içinden:

“Biz buraya birçok şeyi terk ederek sırf Allah rızası için geldik. Bu bilinmesine rağmen bu arkadaş neden sürekli bunu tekrarlıyor?” der.

Fakat ilerki günlerde çalışmaların zorluk ve meşakkati, şartların çetinliği, geride bırakılanların özlem ve hasreti nefisleri gıcıklamaya, akla “geri dönme” gibi düşünceler getirmektedir. Şeytanın vesveseleri de eklenince geliş niyetleri kaybolmaya, heva ve hevesler ön plana çıkmaya başlar.

O kardeş durumunu şöyle anlatır:

“Bende de bu tür vesveseler hasıl olmaya başlayınca Habib’in söyledikleri aklıma gelmeye başladı. Onun ısrarla neden bu konu üzerinde durduğunun farkına vardım. Niyetimi tekrar tazelemeye karar verdim.”

İslami bir ameli ortaya koymada niyetler önemlidir. Sonrası ise niyet edilen şeyde sebat göstermek, azim ve kararlılığı devam ettirmektir.

Yaşadığımız şartlar, bizi kuşatan sorunlar, sıkıntılar, kararlılığımızı zedelemekte, nefsimize hoş gelen yaklaşımlar niyetlerimizi sarsmaktadır. Bazen öyle olur ki yeni bir karar aşamasına gelmişiz.

Cihad etmenin ve cihada sarılmanın zorluk ve meşakkat getirdiğini bilmek zorundayız. Talip olduğumuz amelin, bizi alışık olmadığımız bir hayatın içine çekeceğinin farkına varmalıyız. Belki birkaç mücahitten dinlediğimiz tatlı anılar zihinimize farklı tablolar sunsa da savaş ortamının sıkıntıları dünyanın her yerinde aynıdır.

Yapacağımız amelin veya içine dahil olacağımız hayatın gereklerini bilmek bizi niyetlerimizde kararlı kılacaktır. Pratiklerde zaman zaman kaytarma, gevşeme yaşansa da kararlılığımız ileriki dönemlerde bunları izale edecektir.

Niyetlerimizin değişmesi durumunda birçok hayırdan mahrum olduğumuz gibi Allah muhafaza bu alandaki bereket kapılarını kapatma gibi bir tehlikede söz konusu olacaktır.

Niyetler halis kılındıktan sonra iç dünyamızda meydana gelebilecek kırılmalara karşı, yöneldiğimiz ameli niçin yaptığımıza yönelik sorgulamalar yaparak gelen vesveseleri bertaraf etmeliyiz.

“İnsanlar sadece iman ettik diyerek bırakılacaklarını mı sandılar? Allah gerçekten doğruları bilmekte ve gerçekten yalancıları da bilmektedir.” (Ankebut, 2-3)

“Ey iman edenler! Bir topluluk ile karşı karşıya geldiğiniz zaman sebat edin ve Allah’ı çokça zikredin ki kurtuluşa eresiniz.” (Enfal, 45)

“Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, sağlam hayvanlara ve ekinlere karşı duyulan tutkulu şehvet insanlara süslü ve çekici kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaidir. Asıl varılacak güzel yer, Allah katında olandır.” (Ali İmran, 14)

“Yedi helak edici şeyden kaçınınız. Oradakiler: Ey Allah’ın resulü bunlar nelerdir? dediler. Allah’a ortak koşmak, sihirle uğraşmak, haksız yere cana kıymak, faiz yemek, yetim malı yemek, düşmana hücum sırasında geri kaçmak, namuslu ve hiçbir şeyden habersiz mümin kadınlara zina iftirasında bulunmak, buyurdu.” (Sahih Buhari, 1 199, Hüner Yayın)

Habib’den en son aldığım haber, Çeçenistan’da şehid olan bir kardeşin aktardıklarıdır.

11 Eylül’den sonra Amerika’nın Afganistan’a düzenlediği operasyonda mücahitler dağlara çekilmiş, mücadeleye gerilla usulü devam edeceklerini belirtmişlerdir.

Amerikan uçak ve helikopterleri mücahitlerin bulunduğu bölgeleri yoğun bir bombardımana tabi tutuyor, münafık işbirlikçilerin desteğiyle mücahitlere zayıf verdiriyordu.

Bu saldırılardan biri de Habib ve beraberindeki arkadaşların bulunduğu mücahit birliğine yapılmıştı. Çatışmalar şiddetlenmiş, Amerikan helikopterleri ve uçaklarının devreye girmesiyle mücahitlerin çoğu şehit olmuştur.

Bu operasyondan sağ kurtulmayı başaran bir kardeş şöyle anlatmıştı yaşadıklarını:

“Ağır bir bombardımana tutulduk. Birbirimiz arasındaki mesafe açılmıştı. Herkes kendini korumaya aldı. Yine bir bombalama sonucu yanımdaki kardeş şehit oldu. Ben diğer kardeşlerin durumunu öğrenmek için seslendim. Kimse ses vermedi, sanırım şehit olmuşlardı.

Habib’e seslendim. Habib: “Ben ağır yaralıyım. Diğer kardeşler şehit oldu. Siz gidin” diyordu. Uzaktan araba ve insan sesleri geliyordu. Kuzey İttifak güçleri olduğunu tahmin ediyorum. Habib’e tekrar seslendiğimde: “Siz gidin, çabuk olun. Ben onları oyalamaya çalışırım” dedi. Ben yaralı halimle yürümeye başladım. Nereye kadar yürüdüm, bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda yaralarım sarılmış bir vaziyette benimle ilgilenildiğini gördüm. Ondan sonra o kardeşlerle ilgili mücahitlere sormuşsam da bir haber alamadım. (Allahu Alem) Bu kardeşler burada şehit olmuşlardır. Rabbim, şehadetlerini kabul etsin. (Amin)

Evet! Habib’den bize ulaşan en son sözü:

“Ben ağır yaralıyım, siz gidin. Çabuk olun, ben onları oyalarım” sözüdür. Allahu Ekber!

“İnna lillahi ve inna ileyhi raciun”

Ey güzel kardeşim!

Sen Rabbimizin emrine uyarak cihad meydanlarına yürüdü. Rüya ile kalbine gelen esinle, yürüyüşünü azimli ve kararlı kıldın. Rablerine söz vererek şehit olan yiğitler gibi sen de sözünde durdun.

Rabbim şehadetini kabul etsin. Sevenlerin için bereketli kıl-sın.

Sanmasınlar ki, sen savaş meydanlarında olduğun için genç yaşta dünyayı terk ettin.

Sana isabet eden bir kurşun, bir top mermisi, bir bomba, seni dünya nimetlerinden uzaklaştırdı.

Gitmeseydin daha çok yaşayacak, diğer insanlar gibi aile hayatın olacak, ölüm sana yaşlanınca uğrayacaktı...!

Hayır! Vallahi de hayır, billahi de hayır!

Bilmiyorlar mı?

Nice genç insanlar vardır hayat içerisinde, trafik kazası, yangın, hastalık ve benzeri bir vesileyle hayata elveda demiş, sevenlerini gözyaşına boğmuştur. Çocuklar büyüyemeden, gençler ihtiyarlamadan, terk etmişler dünyayı.

Nice insanlar da vardır ki, cihad meydanlarında şehadet diyerek koşmuşlar, ölümü arzulamışlar, yıllarca cepheden cepheye koşmuşlar fakat ölüm onları yataklarında, ihtiyarlıklarında bulmuştur.

Seni, güzel bir veda ile buluşturan, arzuna karşılık vererek mükafatlandıran Allah'a hamdolsun.

“De ki: Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm hepsi alemlerin Rabbi Allah içindir.” (En’am, 162)

“Hiçbir kimse yok ki, ölümü Allah’ın iznine bağlı ol-

masın. (Ölüm), belli bir süreye göre yazılmıştır. Her kim, dünya nimetini isterse, kendisine ondan veririz; kim de ahiret sevabını isterse, ona bundan veririz. Biz şükredenleri mükafatlandıracağız.” (Ali İmran, 145)

“Her ümmetin bir eceli vardır. Eceli gelince ne bir an geriye atabilirler, ne de bir an ileriye alabilirler.” (Araf, 34)

“Allah, eceli gelince hiçbir nefsi geri bırakmaz. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.” (Münafikun, 11)

Ahmet Cemal Buğdaycı (Konya - Seydişehir)

Hayatımda tanıdığım güzel kardeşlerden biridir. İlmi olarak kendisini yetiştirmiş, ilkeli bir kardeşir.

Karşısındakini etkileyen bir anlatımı, kararlı bir tavrı vardı. Tepkilerinde duygusal reaksiyonlar gösterse de akliselimle düşündüğünde doğru olana uyar, kendini hatalı görmüşse “kardeş hakkını helal et” diyerek gönül alırdı.

İstanbul Bağcılar’da kendime kiralık bir ev ararken tanıdığım bir kardeş:

“Hocam! Bu mahallede senin bir hemşerin var. Seni onunla tanıştırayım” dedi. Beraber Ahmet’in çalıştığı işyerine geldik.

Karşılıklı tanışmamızda Konya, Seydişehir, derken aynı köylü olduğumuz ortaya çıktı. Daha doğrusu, Orta-Aşağı-Yukarı Karaören olarak anılan üç yerleşim bölgesinden ben Orta Karaören, Ahmet ise Yukarı Karaören’deni. Aramızda bir km. lik bir uzaklık vardı.

Bu durum Ahmet ile aramızdaki muhabbeti derinleştirdi. Birbirimize ortak tanıdıklar bulmak için sorular soruyorduk. İmam-Hatip'ten tanıdığımız ortak isimler çıktı.

Düşünce olarak Ahmet'i kendime yakın buldum ve:

"Hemşerim! Sen böyle bir düşünceye sahipten de ben seni neden memleketten tanımiyorum" diye sordum.

Ahmet, kendisinin köyü fazla bilmediğini, ailesinin uzun yıllar önce Aydın'a taşındığını, ara sıra ziyaret amaçlı Konya'ya gittiğini belirtti.

"Peki, sen bu düşünceleri nereden ve nasıl kaptın?" diye sordum. Amacım Ahmet'i düşünce ve fikir olarak tanımak, ortak yönlerimiz varsa açığa çıkarmaktı.

Kendisi, Türkiye'nin farklı bölgelerinde birçok yurt ve öğrenci evlerinde kaldığını, farklı çalışmalara katıldığını, Arapça dersi alarak da ilmini geliştirmeye gayret ettiğini ifade etti. "Benim İslami serüvenim uzun hikaye" diyerek bu alandaki muhabbete noktayı koydu.

"Şayet mahallede bir ev bulabilirsem tekrar görüşürüz" diyerek ayrıldım. Daha sonra arkadaştan Ahmet hakkında farklı bilgiler de aldım.

İnsanın aynı topraklardan kendi gibi düşünen, hisseden birileriyle karşılaşması içini ısıtıyor. Aynı amaç ve gayeye yönelen, aynı havayı solumuş, aynı toprağın iki insanı...

Ülkemizde insanlar, aileler, beldeler ne kadar da birbirine uzak ve parçalanmış vaziyettedir.

Batıdan ithal edilen beşeri ideolojiler İslam'ın birlik ve dirliğiyle bugünlere taşıdığımız aile yapımızı, toplumsal dokumuzu bozarak fesat ve nifak tohumlarıyla aramıza düşmanlıklar ekerek birbirimizden uzaklaştırmışlardır.

Komünizm, Faşizm, Laiklik, Demokrasi, Kemalizm, Liberalizm, Ateizm... vb. birçok ideolojik akımlarla kampaşmalar oluşturulmuş, bizi biz yapan değerler parçalanmıştır.

Hepimizin müslüman olduğu, İslami değerlerin hayatımızın her alanına hakim olduğu o günler gitmiş, yerine İslam'dan uzak bir hayatın yaşandığı, ideolojilerin çatıştığı yeni dönem gelmiştir.

Resmi söylemin “irtica, gericilik...” adı altında İslami değerlere karşı uyguladığı politikalar, batı hayranlığı ve siyasi, ekonomik sömürgeciliğin taşıdığı kültürel emperyalizm, İslamı, hayatlardan uzaklaştırmış, müslümanlık sembolik bazı ibadetlerde, törenlerde hatırlanır olmuştur.

Öyle ki ben, aynı köyden kendim gibi birini bulunca seviniyor, mutlu oluyorum. Halbuki hepimizin köyünde kardeşleri, akrabaları, yakınları... var.

Müslüman bir toplumda veya beldede İslam dışı yaşantısı olanlar parmakla sayılması gerekirken bugün İslam'ı yaşayanlar tek tük sayıyla ifade edilir olmuştur.

Ne güzel olurdu;

Kardeşlerimle beraber aynı dava ve inanç adına çalışmak... İslam'ı, amca, dayı, hala, teyze ve çocuklarıyla, yakın akrabalarla beraber yaşamak.

Hepimizin İslam ahlakıyla ahlaklandığı, Allah'ın emir ve yasaklarına riayet ettiği, ibadetleriyle yarıştığı bir aile olmak...

Ya belgelerimiz!

Ahlaksızlıkla toplumsal dokumuzu bozan içki, kumar, fuhuş gibi melanetlere, ideolojilerle gelen fikrî ayrılıklara, bunların oluşturduğu suçlara ve çatışma ortamlarına... Belde halkları olarak müslüman olduğumuzu, birlik ve beraberliğimizin İslam'la mümkün olduğunu haykırarak karşı durmak ve bu küfrî politikaları püskürtmek ne güzel olurdu.

Ne yazık ki geldiğimiz nokta İslam'ın izlerinin silindiği, küfrün egemen olduğu bir toplumdaki birilerini kurtarma ve kendimizi muhafaza etme mücadelesidir.

Bunun içindir ki Ahmet'i görünce sevinmiş, onun İslami kimliğinden dolayı mutlu olmuşum.

İslami mücadelemizde üzerlerinde sorumluluğumuz bulunan aile, baba, eş, çocuk ve yakın akrabayı ihmal etmemek, Rabbimizin kaynaştırmak için oluşturduğu yakınlığı değerlendirmek zorundayız.

Rabbimiz, yakınlarımıza hidayet versin. Cehennem azabından korusun. İslam'la şereflenenlerden eyesin.

“Ey Rabbimiz! Bizi sana teslim olanlardan kıl, neslimizden de sana teslim olan bir ümmet çıkar, bize ibadet yerlerimizi göster, tövbemizi kabul et, zira tövbeleri çokça kabul eden, çok merhametli olan ansan Sensin.” (Bakara, 128)

“Rabbimiz, hesabın yapılacağı gün beni, anne - babamı ve müminleri bağışla!” (İbrahim, 41)

İstanbul Bağcılar’da Ahmet’in evine iki sokak mesafede kendime bir ev kiraladım. Ahmet’i bu dönemde daha iyi tanıma fırsatım oldu. Her gün beraber oluyor, aile ziyaretleri ile tanışıklığımız artıyordu. Kısa sürede o kadar çok şey konuştuk ki sanki birbirimizi çok eskilerden tanıyan iki dost gibiydik. Yıllarca beraber yaşayan iki insan kadar sıcak ve samimiydik.

Ahmet, Afganistan’a gitmeyi düşündüğünden hazırlığını hicret üzerine yapıyor, geçici olarak matbaa işleri ile uğraşıyordu.

Afganistan’a yönelişindeki niyeti Allah ve Resulü’ne yapılan bir hicret olarak görüyor, Allah’a tevekkül ederek, Rabbimizin ummadığımız yerlerden hayır kapılarını açacağına inanıyordu. Yeter ki niyetler halis olsun.

“Küfrün hakim olduğu bir yerde yaşamaktansa, İslam’ın egemen olduğu ve İslami faaliyet adına her imkanın sunulduğu Afganistan’da yaşamak daha iyidir. Bu kendimizin ve neslimizin korunması, İslami toplumun inşası, mücadelenin İslami değerlerle yetiştirilmiş bir nesle aktarılması, güç ve kuvvet birliğinin oluşturulması açısından önemlidir” diyordu. Hicret etmenin gerekliliğini ayet ve hadislerle delillendiriyordu.

Hicret!

Allah’a ve Rasulü’ne yöneliş... Küfrün egemenliğinden İslam’ın hakimiyetine yürüyüş... Kötülüklerden iyiliklere ka-

çış... Zorlu, meşakkatli yolculuk... Bir medeniyet inşasının başlangıcı... Sürgünde büyüyen filiz... Fetih hareketlerinin dinamiği... Zafere doğru atılan adım... Hayatı Allah ve Rasulüne has kılmak.

Allah'a hamdolsun ki,

Sistemin İslam'dan uzak eğitimine, halkların İslam'dan kopukluğuna, gayri İslami düşüncelerin çokluğuna rağmen Rabbimiz bizlere merhamet etti ve bizi iman edenlerden kıldı. O'nun bağışlaması ve merhameti olmasaydı bugün hallerine acıdığımız, üzüldüğümüz kimselerden olurduk.

Hepimizin İslami çizgiye gelişinin bir hikayesi vardır. Rabbimizin hidayeti bir vesile ile bize ulaşmış, dini öğrenmedeki çaba ve gayretlerimizle de Rabbimizin dinini yaşamada il-mimiz, azmimiz, kararlılığımız doğrultusunda mesafe almış-ızdır. Hepsini Rabbimizin yardım ve inayetiyle...

Hidayet bulduktan sonra da iş bitmiyor. Kendisinden kurtulmakla şükrettiğimiz hayat bütün olumsuzluklarıyla bizleri kuşatmakta, canhıraş davet etmektedir.

Yine hidayetleri ile sevindiğimiz, mutlu olduğumuz birçok kardeş azim ve kararlılıklarını zamanla kaybederek hayatın dişileri arasında erimeye başlamışlar, cahiliyenin tuzaklarına düşmüşlerdir. (Allah muhafaza)

Ya çocuklarımız!

İslami değerlerle yetiştirip Allah ve Rasulüne adayacağımız çocuklarımız... Küfrün karşısında mücadele azmi çetin, çelik birer yiğit olarak çıkaracağımız çocuklarımız... Kendimizden

daha samimi, ihlaslı, itaatli, ilimli, mücadeleci görmek istediğimiz çocuklarımız...

Ne yazık ki;

Bugün birçok müslümanın çocuğu cahili eğitimin ve yaşantısının kıskacında, ahlaki erezyon ve gayrimeşru davranışlarının tehdidi altındadır. Evlatlarımız, çaresizlik içinde arınmak istediğimiz toplumun bireyleri olma yolunda ilerlemektedir.

Ahmet, bütün bunları görerek şöyle diyordu:

“Yaşadığım hayatı ve çektiklerimi ben bilirim. Kaybolan yıllarımın neler ifade ettiğini de... Yarınlarda Allah’ın dinine adanmayı düşündüğüm çocuklarımın gözlerimin önünde erimelerine, gayemden uzaklaşmalarına dayanamam. Sadece bu nedenle bile Afganistan’a hicreti gerekli görürüm.”

Kendimiz ve çocuklarımızın Allah yolunda olmasını ne kadar önemsiyoruz?

Allah rızası için nefislerimize hoş gelen bir şeyi terk etmek, kötü bir alışkanlığı bırakmak, şüpheli bir amelden sakınmak, hafifseyerek işlediğimiz günahlardan arınmak... bizler için ne kadar önemli ve gerçekten kendimizi başarılı görüyor muyuz?

Bunların terkini ve güzel olana hicreti ne ölçüde gerçekleştiriyoruz? Heva ve hevesimiz, yaşantımız, düşüncelerimiz bize ait ne varsa Allah ve Rasulünün getirdiklerine ne kadar uyumlu, bunun muhasebesini yapıyor muyuz?

Geçen yıllarımıza baktığımızda artan sürekli gelişen şeyle-

rimiz nelerdir? Mal varlığımız, kazancımız, yaşayış biçimimiz... veya ilmimiz, itaatimiz, teslimiyetimiz, ibadetlerimiz... Hangisi? Daha çok hangi şeyin peşinden koşmuşuz?

Yaşayışımız Allah Rasulü'nün yaşantısına, kazancımız infak ve sadakalara, imanımız ibadet ve taate, ilmimiz hayır ve hasenata bizleri yöneltmiyorsa hayatımızda Allah rızasına uygun olmayan niyetler, ameller, beklentiler var demektir.

Kendi dünyamızda Allah ve Rasulüne hicret etmemiş bireyler olarak küfrün ve zulmün azgınlığı karşısında nasıl tutunabilir, mücadeleyi sürdürebiliriz?

Ya çocuklarımız için neler düşünüyoruz?

Onların okuyarak ileride doktor, mühendis, bilim adamı olmalarını istediğimiz kadar ilimle donatılmış, Kur'an ve Sünnet'le aydınlanmış kimseler olmalarını da önemsiyor muyuz?

Onların gelişimleri için (bilgisayar, yabancı dil, özel yetenekler vs. gibi) gösterdiğimiz çabayı dini eğitimleri için gösteriyor muyuz?

Kendimize samimi olarak sorsak;

Çocuklarımız için ortaya koyduğumuz gayretler daha çok onların dünyalarına yönelik mi? Yoksa ahiretlerine yönelik midir?

Yedi yaşındaki çocuğunuz namaz kılıyor mu? Kur'ani kavramlardan haberdar mı? Yoksa ileriki dönemlerde karşılaşılabilecek bir hoca efendiye, arkadaş çevresine mi havale ettiniz?

Yoksa cihadi, şehadeti ne zaman öğrenecekler? Evladınızın hayrını, akıbetini düşünen ebeveynler olarak siz öğretmezseniz kim öğretecek?

Sorular... sorular...

Ahmet, bütün bunları düşünerek İslam toplumuna hicreti gerekli görmüştü. Türkiye’de bozan, ifsat eden, dejenereye uğratan, yozlaştıran, ahlaki erozyona sürükleyen bir toplumsal yapıdan, İslam’ın emir ve yasaklarının icra edildiği, ıslah edici, bilgilendirici, ahlaklandırıcı, güzellikleriyle fertleri kuşatıcı bir topluma yönelik ve geleceğine sahip çıkış... Hicret...

Sanmayalım ki;

Allah Rasülü’nün hicreti sadece Mekke’den Medine’ye yapılan bir yolculuktur. Zulüm ve işkenceden kaçıştır. Rahat edecek yeni mekanlar arayışıdır.

Bilakis hicret öncelikle teslimiyettir. Görünürde bazı sebepler olsa da Rabbimizin emrine boyun eğıştır. Ahireti, dünya ve içindekilere tercih etmektir. Zorluk ve meşakkatleri göğüsleyerek teslimiyeti “yolculuk” ile ifade edmiştir.

Bizim yolculuklarımız, yürüyüşümüz nereye?

Vicdanlarınızı sıkıan, size iklimler yaşatan, kerhen yapmaya zorunlu bırakan, inançlarımızla çelişkiler oluşturan hallerinizi arındırmanın yolu Rabbimize teslimiyetle yapacağımız yolculuktur.

Rabbim tüm müminleri, şirk ve küfür bataklığından ruhen

ve bedenlen arındırmayı, İslam'ın sıcak iklimine yol almayı nasip etsin. (Amin)

“İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cihad edenler, şüphesiz bunlar Allah'ın rahmetini umarlar. Şüphesiz ki Allah Gafur'dur, Rahim'dir.” (Bakara, 218)

“Allah yolunda hicret eden kimse yeryüzünde gidilecek çok yer ve bolluk bulur. Her kim Allah ve Rasulü uğrunda hicret ederek evinden çıkar da sonra ölüm kendisine yetişirse artık onun mükafatı Allah'a aittir. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.” (Nisa, 100)

“Ameller niyetlere göredir. Herkese niyet ettiği şey vardır. Kimin hicreti Allah ve Rasulüne ise hicreti Allah'a ve Resulünedir. Kimin de hicreti elde edeceği dünyaya ve evleneceği bir kadına ise hicreti, hicret ettiği şeye olur.” (Buhari, 50, Hüner Yayın)

Ahmet'in konuşmalarında, bir konuyu müzakere edişinde veya birileriyle girilen tartışmalarda dikkat ettiği en önemli unsur “delil” idi. Konuşmanın herhangi bir yerinde araya girer:

“Hocam! Bu söylediklerinin delili nedir? Hadisler sahih midir? Neye ve hangi usulü göre konuşuyorsun?” tarzı soruları açıklamalar isterdi.

Arapçayı bilmesinin, yıllarca ilim tahsili yapmasının bunda etkisi vardı. Fakat Ahmet bunu aldığı eğitime bağlamazdı.

Müslümanların özellikle bu dönemlerde kendilerine ulaşan bilgileri, fetvaları, ilmi sunumları iyi tahkik etmek gerektiğini, kaynaklar sağlamsa kabul edilebileceğini söylerdi.

Bir kardeşle tartışmasında delil istemiş, kardeş zaman talep etmişti. Bir hafta sonrası buluşmamızda kardeşin getirdiği kaynağın zayıf olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu hususta bir kardeş yaşadığı bir olayı şöyle anlatır:

“Yolda yürürken tanımadığımız bir kimse yanımıza geldi. Bize bir hadis söyleyip anlatmaya başladı. Sanırım sakallı olmamızdan böyle bir şeye girişti. Biz sükunetle hadisi ve hadis hakkındaki yorumları dinledik. Fakat hadis ve anlattığı yorumlar içime sinmedi.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’e atfedilen bir söze karşıda ileri geri konuşmak istemedim. Bunun üzerine adama sordum: “Bu anlattığın hadis sahih mi?” Adam biraz afalladı, ne dediğimi anlamadı. Ben tekrar: “Bu hadisin kaynağı nedir?” diye sordum. Adam şaşkın bir şekilde; “bilmiyorum” dedi.

Bugün İslam adına ortaya konulan o kadar gariplikler vardır ki kaynaklarını sahihlemeden inanmak mümkün değildir.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)e atfedilen zayıf ve uydurma sözler... Evliyaların sözü ve kerametleri olarak ortaya konulan uçukluklar, delilsiz, mesnetsiz verilen fetvalar... Şeyh ve hoca efendilerin “nas” gibi kabul edilen beyanatları... Halk arasında yaşayan hurafe ve bidatler...

Çağdaş hurafecilerin “Kur’an’da şu yok, bu yok...” diyerek

kestiği ahkamlar... ve daha niceleri.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileriyle İslam'a yönelik uygulanan ehlileştirme, resmileştirme programları yeni anlayışlar ortaya koymakta, İslam olarak sunulmaktadır.

Geleneksel İslam, ılımlı İslam, Anadolu İslam'ı, Türk İslam'ı, Radikal İslam, Kur'an içerisine sokulan İslam dışı unsurlarla "sahih İslam anlayışı" gölgelenmektedir.

Kadınların da erkeklere imam olabileceği, cenaze namazlarını erkekle beraber kılmaları, tavuktan kurban kesimi, Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) (haşa) sosyal demokrat ilan edilmesi, kadınlarla tokalaşmanın, neredeyse öpüşmenin cevazı gibi saçmalıkların yanında kitaplara geçmiş, sohbetlerde söylenen meşhur (!) olmamış nice sapıklıklar...

Bizlerin bilinçli olarak ortaya konulan bu faaliyetlere karşı uyanık olması, bilmeden taşıyıcılık yaparak alet olmaması gerekir. Tahkikini yapmadan kitaplardan okuduğumuz bir söz, bir sohbette vaizin -hocanın- söylediği bir kelam, bizler vasitasıyla başkalarına taşınır da gerçeği öğrenince pişmanlık duyarız.

Bu aşamaya gelmeden önce delillerin sahihliğini sormak, araştırmak ve ona göre aktarım yapmak zorundayız.

Bu konuda önemli bir hususta Selef'in ortaya koyduğu "Ehli-Sünnet" anlayışını iyi bilmemiz gerektir.

Geçmişte olduğu gibi bugün de, İslam inancına yönelik saldırılarda ve bunların püskürtülmesinde dayanağımız Ehli-

Sünnet anlayışı olacaktır.

Ehli-Sünnet'in itikadı, delillere yaklaşımı, usulü bilindiği zaman sonradan türeme pıtrakların etkisi azalacak, projeleri iflas edecek, İslam, aydınlığı ile karartıları yok edecektir.

Bizler muhataplarımızdan “delil” istediğimiz gibi kendimizin konuşmaları, din adına yaptığı açıklamalarda delilli olmalıdır. Dini asli kaynaklardan öğrendiğimiz gibi birine izahatta da aynı kaynakları ölçü almalıyız.

Din adına bildiğimiz yanlışları, taassup haline getirdiğimiz meseleleri, mezhebi ve cemaatsel eğilimleri, bu ölçüye göre değerlendirmeli sahih ve doğru olan kabullenilmelidir.

“Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, mümin erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab, 36)

“Bu kendisinde şüphe olmayan, muttakiler için yol gösterici bir kitaptır.” (Bakara, 2)

“Andolsun sizin için, Allah'ı ve ahireti umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah Resulü'nde güzel bir örnek vardır.” (Ahzab, 21)

Sonraki günlerde Ahmet'le beraber cep telefonu üzerine “cep market” isimli bir satış yeri açtık. Belirli bir müşteri potansiyeline ulaşıncaya veya işletme ayakta durabilecek bir konuma gelinceye kadar Ahmet hicret fikrini erteleyecek, amaç hasıl olursa devir veya farklı bir usulle ayrılacaktır.

Burasını gitmeden önce kendisine ekonomik bir gelir olur diye düşünüyordu. Daha sonraları çaldırduğumuz birkaç telefon ve işlerin verdiği sıkıntı, kendisini bu düşünceden uzaklaştırarak gitme kararını erkene almasını sağladı.

11 Eylül'de uçakların ikiz kuleleri vurmasıyla Ahmet'in rotası tamamen belli oldu: Afganistan.

11 Eylül'de okyanuslarla korunan, teknolojik imkanlarla donatılmış ABD kendi evinde vurulmuş, güçlü karizması çizilmiştir. Hollywood filmleri ile kutsanan ABD imajı dağılmış, rüya ve hayallerin ülkesi korku ve endişelerin yaşandığı travmalar ülkesi olmuştur.

Özgürlük, insan hakları, demokrasi gibi kavramlarla süslü mutlu ülke havası, emniyet ve güvenlik gibi endişelerle kısıtlamalar, hukuksuzluklar ülkesi olmuştur. Yaptıkları haksızlık ve zulümlerin bedelini ödemeyeceğini düşünen Amerika ağır bir bedeli kendi evinde vurularak ödemiştir.

O dönemlerde Amerika'nın sürekli Afganistan'ı tehdit etmesi Ahmet'i heyecanlandırıyor; "benim acele çıkmam lazım" diyordu. Kendisine, gelişmeleri takip etmesini, mücahitler uygun görürse gitmesini tavsiye ettim. Çünkü o günlerde Afganistan'a giden mücahitlerin bir çoğu ülkelerine dönüyor ve Afganistan dışına çıkıyordu. Benim bu sözlerime Ahmet şöyle karşılık verdi:

"Hocam! Ben bundan önce de Çeçenistan'a savaşmak için gittim. Benden önce giden arkadaşlar çok rahat giderlerken biz beklemek zorunda kaldık. Sürekli Çeçenistan'a girebilmek için yol arıyor, yeni usuller deniyorduk. Sonunda bizi yakaladılar ve sınır dışı ederek Türkiye'ye gönderdiler.

Çeçenistan'a giden bir çok kardeş şehit oldu. Ben ise hâlâ buralarda beklemekteyim. Afganistan'a da geç kalarak fırsatı kaçırmak istemiyorum. Amerika'nın saldıracağını düşünüyorum. Kara harekati başlatılırsa Amerikan kafirleriyle savaşıma imkanımız olur. Ben içeri gireceğim. Mutlaka çıkılması lazım derlerse dönerim..."

Ahmet, yüreğinde Çeçenistan'a gidememenin acısını yaşıyor, Afganistan'ı ise kendisine sunulmuş bir fırsat olarak görüyordu. Belki de hatasını telafi etme imkanı.

Amerika ve Taliban arasındaki karşılıklı beyanlar savaş rüzgarlarını hissedilir derecede estirmiş, Ahmet'in geç kalma endişesini ve gitme heyecanını artırmıştı.

Afganistan ve Taliban'a duyduğu sempati ve yakınlık ile kibir ve küstahlık abidesi Amerika'ya duyduğu kin ve nefret cihad arzusunu daha da kamçılıyor:

"Hocam! Allah'ın izniyle gidebilirim, bir daha Türkiye'ye dönmem, şehit oluncaya kadar cephelede kalırım..." diyordu.

Bu nasıl bir ruhtur ki, başlamamış bir savaşa zamanından önce varmayı bir görev addediyor, fırsat olarak görüyor? Beklemek, vicdanlara derin izler bırakan bir durum oluyor.

Akıllar, savaş olacak mı, olmayacak mı, cihad çağrısı yapılırmı, sonucu ne olur? gibi sorulara cevap ararken şehadete endeksli ruhlar yürüyüşe çoktan geçmiş oluyordu. Onlar savaşa değil ötesine yürüyorlardı.

Beklese, ömrü belki birçok savaşlar görebilir, bir sonrakine

iştirak edebilir, denilebilir belki ama onlar kavuşmanın işaretlelerini almış “fırsat” diyerek altını çizmişlerdir.

Cihada katılmayı rabbimizin bir fırsatı olarak gören, bu arzu ve aşkla hazırlanan etrafınızda kaç kişi görüyorsunuz?

İşini, eşini, çocuğunu... her şeyini bırakıp cephelerle nişanlanan kaç mücahit tanıyoruz?

Bunlar bir elin parmakları kadardır. Onlar cihadı fırsat olarak görmüş, Rabbimiz de onları katına alırken seçilmişlerden kılmıştır.

Peki! Bizim hayatımızın fırsatları nelerdir? Kaçırduğumuz hangi şeye “ah” diyerek yandık? Karşımıza çıkan hangi fırsatlara bu kaçınılmaz diyerek karşılık verdik?

Kelepire getirdiğimiz bir villa, daire... Biraz daha imkanımız olsaydı ucuza kapatacağımız bir araba... Birkaç soru daha çözssek gidebileceğimiz daha iyi bir okul... Ekonomik göstergeleri iyi okuyarak kazanca dönüştürdüğümüz yatırımlar... Krizlerden kıl payı kurtularak başarı grafiğimizi yükselterek gelen başarılar... Siyasi hayatta hamlesini ustalıklı attığımız adımlar... Zenginliğimiz, mesleğimiz... Nedir bizim kaçırduğumuz veya kaçırmayacağımız fırsatlar?

Yaptığımız bir hata ve yanlıştan dolayı “özür veya helallik dileme” fırsatını kaçırduğınızı düşündünüz mü? Ya:

Günahlarınıza tevbe etmeyi... Yarınları ertelediğiniz amelere hemen başlamayı... Gaflet halini, tembelliği terk etmeyi... İbadetlere gevşemeden devam etmeyi... Kulluğunuzun gereğini yapmayı bir fırsat olarak gördünüz mü?

Halbuki Rabbimize yönelemeden ecel bizi bulabilir, yarın-lara ertelediğimiz amelleri, af ve bağışlanmaları yapmadan ölüm kapımızı çalabilir.

Rabbimiz her nimetiyle bize fırsatlar sunmakta ve bunun edasının yapılmasını istemektedir.

Gençliğimiz, sağlığımız, zenginliğimiz, zamanımız... Hayatımız edasıyla mükellef olduğumuz nimetlerdir. Bunların kıymetinin bilinmemesi fütursuzca kullanılması hesap gününe yönelik kayıplarımızdan olacaktır.

Rabbim, kendisine bir peygamber ve daveti ulaştığı halde iman nimetini reddeden, nankörlük eden, toprak olduktan sonra “keşke tekrar diriltsek” diyen fırsat tepicilerden kılmasın. İman ve gereği gibi amel etmeyi nasip etsin.

“Siz hacılara su vermeyi ve Mescid-i Haram’ı onarmayı, Allah’a ve ahiret gününe iman edip de Allah yolunda cihad edenlerle bir mi tutuyorsunuz? Halbuki onlar Allah katında eşit değillerdir. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe, 19)

“Beş şey gelmeden evvel beş şeyin kıymetini bilin. İhtiyarlık gelmeden evvel gençliğin, hastalık gelmeden evvel sağlığın, fakirlik gelmeden evvel zenginliğin, sıkıntı gelmeden evvel rahatlığın, ölüm gelmeden evvel hayatın” (Hakim)

Ahmet’in gitmeden önce çözüme kavuşturmak istediği bir olay da şuydu:

Marmara Üniversitesi’nde okuyan Abdulvahhab isminde, benim de sima olarak tanıdığım genç bir kardeş, Çeçenistan’a

cihada katılmak ister. Bunun için hazırlık yapar. Tanıdığı bir hoca efendiye giderek, kendisinin yardımını talep eder.

Hoca efendi, gitmesine sıcak bakmadığını, düşünmesi gerektiğini birçok açıklama yaparak anlatmaya çalışır. Bu konuşmaların arasında şu talihsiz cümleyi kullanır:

“... Git patates sat...” Konuşmanın içinde patates geçtiği kesindir.

Bu kardeş Çeçenistan’a gider ve kısa bir dönem sonra şehit olur. Allah şahadetini kabul etsin.

Bu ifadelere şahit olan ve duyan birileri (kim olduğu bilinmiyor) kardeşin şahadetinden sonra Hoca efendinin evine patates çuvalı bırakır.

Hoca efendi mesajı anlamış, kimin yaptığı hususunda zan yaparak Ahmet’in ismini telaffuz etmiştir.

Ahmet, yaşananlardan habersiz kendi işleriyle uğraşırken bu olay ismiyle beraber kendisine ulaşır. Birçok kereler açıklama getirse de patates çuvalını gönderenin Ahmet olduğu dillerde dolaşmaya başlar.

Ahmet bununla ilgili şunu söylüyordu:

“Bunun benimle bir ilgisi yok. Bunu kim akledip yapmışsa o sözlerden sonra güzel yapmıştır. Öyle bir konuşma sonrası benim de aklıma gelseydi yapardım.”

Hatta toplu bir oturumda Ahmet’e hoca efendinin sitemi iletilmiş, “kardeşim git, konuş, helallik dile, bitsin...” gibi laflar edince:

“Kardeşim ben konuşmaktan çekinmem. O benim hocamdır. Haber salarak benim gelmemi isteseydi, ben kendisine gider, konuşurdum. Olaylar da bu boyuta gelmezdi. Benim haberim olmadan bir şeyler yapılıyor ve yapılan iş benim üzerime kalıyor.

Değilse ben hakkımda çıkan her dedikoduya, zanna dayalı her bilgiye açıklama yapmaya yetişemem. Burada yapılması gereken, hoca efendi, benden şüphelendiği zaman beni çağırıp sormak olmalıydı” diyerek karşılık verdi.

Ahmet’le birçok kere hoca efendinin yanına gidip konuşmaya karar verdik. Hatta gitmesine birkaç gün kala da gitme kararı aldık. Fakat elimizde olmayan sebeplerden dolayı kararlarımız ertelenmiş, görüşme gerçekleşmemiştir.

Olayın esprisi ise acı gerçeklerimiz açısından düşündürücü, ortaya koyuş biçimiyle güldürücüdür.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) biz müslümanları diğer kardeşlerimize göre tanımlarken şöyle buyurur:

“Müslüman, elinden, dilinden emin olunan kimsedir.” (Müslim, 64, İrfan Yayın)

Hal böyle olmasına rağmen birbirimiz hakkında bilgiye dayanmayan zanlar, talihsiz beyanlar kalpleri soğutmakta, gönülleri yaralamaktadır.

Birbirimize karşı göstereceğimiz küçük bir hoşgörü, genişlik, müsamaha diyalogları daha sağlıklı zemine çekebilecekken ortaya koyduğumuz tavırlar kırgınlıklara neden olmaktadır.

Hakkında bilgi sahibi olmadan beslediğimiz zanların beyan edilmesi ise birbiri ardına gelen hatalar zincirine, t hmetlere, haksız suçlamalara, bazen de iftiralara kadar gidebilmektedir.

K f r n attığı tezgah türü haberlere balıklama atlayan kimi müslümanlar, din kardeşleri hakkında yaptıkları değerlendirme ve yorumlarla onları mahkum etmiş, talihsiz beyanlarda bulunmuş, zanna dayalı karar vermişlerdir.

Afganistan'da Taliban yönetimi ve uygulamaları hakkında söylenen ve daha çok Batı ve Kuzey ittifakı merkezli haberler sahipliği araştırılmadan zihinlere yerleştirilmiş, propaganda- ların parçası olunmuştur. Oyle ki Taliban'ın Amerikancılığı, kuklalığı, uşaklığı... kimi İslami çevrelerce seslendirilmiştir.

Amerika ile mücadele eden el-Kaide ve lideri hakkında aynı senaryo işletilmiş, geçmişteki m cahitlikleri CIA ajanlığıyla irtibatlandırılarak Amerikan çıkarlarına hizmet eden bir örgüt olarak sunulmuştur.

Yıllarını cihadi faaliyetlere veren, hayatı cihad olan, müslümanlara yardım amacıyla cepheden cepheye koşan bu fedakar insanlar ve İslam'ı Afganistan'da hakim kılan, bir cihad ve hicret yurduna dönüştüren bu izzetli hareket hiç de hak etmedikleri iğrenç nitelemelerle Amerika'ya hizmetle suçlanmışlardır.

İmanın kavgasını verenler, din kardeşleri tarafından k f r n gönüllü hizmetkarı olarak takdim edilmişlerdir. Halbuki yapılması gereken fasıkların haberlerini araştırmak, doğru olanı bulmak için gayret sarf etmek olmalıydı.

Kurgulu kafaların masalarına ajanslardan düşen haberler, uluslararası ilişkiler uzmanı sıfatlarıyla yorumlanarak, Batı kaynaklı birkaç belgenin eklenmesiyle hükme varılmaktadır. Küfrün, politik süreçte ortaya koyduğu belgeler, düşüncelerin doğrulanması için sahiplenmektedir.

El insaf!

Rabbimiz bize zandan kaçınmayı, fasıkın haberini araştırmamızı, güzel öğüt ve hikmetle davet etmemizi, hak ve adaleti gözeten kimseler olmamızı emreder.

Rabbimiz, talihsiz beyanların, zanna dayalı ifadelerin, fitne fesat yayan söylemlerin, iftiraya varan karalamaların hesabını mutlaka bir gün soracaktır. Hesap gününde yüzleri kızaranlardan olmamak için af ve bağışlanmayı dileyerek iltica edeceğimiz merci Rabbimizdir.

Rabbimiz bizleri basiret ve ferasetiyle hareket eden, müminlerin emin bildiği kullarından eylesin. (Amin)

“Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa sataşılırsınız da sonra yaptığınıza pişman olursunuz.” (Hucurat, 6)

“Birbirinize kızmayınız, birbirinize hasetlik yapmayınız, birbirinize küsmeyiniz. Ey Allah’ın kulları kardeş olunuz. Hiçbir müslümana üç günden fazla kardeşine küsmesi helal olmaz.” (Sahih Buhari, 2031, Hüner Yayın)

“Zandan sakınınız, çünkü zan sözün en yalanıdır. Kulak hırslılığı yapmayınız. Gizli mahrem konuları incelemeyiniz. Al-

mayacağına malın fiyatını artırmayınız. Birbirinize hasetlik yapmayınız, kızmayınız. Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz.” (Buhari, 2032, Hüner Yayın)

Ahmet tüm hazırlığını yapmış, yolculuk için biletleri almıştı. Bir akşam vakti Haydarpaşa'dan kalkan trenle İran'a gidecekti. O gün geldiğinde uğurlamak ve bu güzel dostu son bir kez görmek için tren garına gittim.

Kılık kıyafetinin farklılığı ve traşlı haliyle bana yabancı biri gibi geldi. Hatta kendisine espri yaparak;

“Hoca! Seni tanımasam bu bir aynasızdır diye düşünürdüm” dedim. O da:

“Deme ya! Bilsedim aynasızlara (polis) benzeteceksin, karşına daha farklı çıkardım” diyerek nazire yaptı.

İstasyonda birkaç kez turladık. Karşılıklı temenni ve dualardan oluşan son sözlerimizi ilettik.

Yürekten kucaklaşmalar ve dolgun gözlerle birbirimize hak-kımızı helal ederek vedalaştık.

Kendisinden duyduğum en son sözü (telefonda):

“Hocam! Biz yarın Afganistan'a geçeceğiz. Kardeşlere selamlarımı söyle. Sen de hakkını helal et. Allah'a emanet olun” oldu.

Bu gidiş nereye?

Mevziler sığınağın, dağlar meskenin olacak

Barut kokacak hava, ölüm kusacak namlular
 Tekbir sesleri ile düşecek bir beden toprağa
 Uzanacak elin, kardeşim diye...
 Tetiğe basan elin intikam alacak...
 İşaret gelince Rabbinden
 Düşen sen olacaksın toprağa...
 Allahu Ekber.

“Müminler içinde Allah’a verdikleri sözde duran nice erler vardır. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir, kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir.” (Ahzab, 23)

“Kim cihad etmeden ve cihad etmeyi arzulamadan ölürse münafıklıktan bir şube üzerine ölmüş olur.” (Müslim, 1910, İrfan Yayın)

Ahmet ve beraberindeki arkadaşlar Afganistan’a girer girmez mücahit birlikleri arasına katılır. Taliban güçlerinin şehir savunmasından dağ gerillası tarzı mücadeleye dönmesiyle mücahitler dağlarda düşman kuvvetlerine karşı mevzilenmeye başlarlar.

Böyle bir çekiliş esnasında Ahmet ve beraberindeki kardeşler Amerikan hava saldırısına uğrarlar. Çok yakınlarına kadar düşen bombalardan yara almadan kurtulurlar.

Daha sonra Yahya (Habib Gören) ile birleşirler. Beraberce bir şehirden diğer şehre nakil esnasında (gece vakti) Amerikan uçak ve helikopterlerinin ağır bombardımanına maruz kalırlar.

Bu çatışmadan kurtulan kardeşin anlattıklarına göre ki bu kardeş de Çeçenistan'da şehit olmuştur:

Kendisi mücahitlerin ismini söyleyerek seslenmiş, kimseden cevap alamamıştır. Sadece Yahya (Habib): “Ben yaralıyım, diğer kardeşler şehit oldu... Siz gidin..” diyebilmiştir.

Bu kardeşin seslendiği kardeşlerden biri de Ahmet'tir. Bu kardeş, Ebu Talha diyerek seslendiğini fakat kendisinden cevap alamadığını belirtmiştir. (Ebu Talha, Ahmet'in ismidir. Oğlu Talha'dan dolayı böyle isimlendirilmiştir).

Sonraki günlerde Ahmet'in de o çatışmadan sağ çıktığına dair haberler gelse de bu güne kadar bunu doğrulayan işaretler olmamıştır. Bende oluşan kanaatte Ahmet'in bu çatışmada şehit olduğudur.

Olayı anlatan kardeşin oradaki Afganlılardan duyduğu, çatışma sonrası Kuzey İttifak güçlerinin bölgeye giderek yaralı mücahitleri öldürdüğü haberleri bu kanaati pekiştirmektedir.

Rabbim bu güzel ve candan dostun şehadetini kabul etsin. Yakınlarına ve ailesine sabrı cemil versin.

“Allah müminlerden, canlarını ve mallarını, cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler, öldürülürler. (Bu) Tevrat'da, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir.

Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır? O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte bu, büyük bir kurtuluştur.” (Tevbe, 111)

“Allah yolunda ölümlere sakın ölümler demeyin! Bilakis onlar diridirler, fakat siz onu hissedemez, anlayamazsınız.” (Bakara, 154)

Ahmet'in ailesini bir ziyaretimizde, çocukların kendi aralarındaki konuşmalarda:

“Bak bu babamın kitabı...” “Benim babam geldiğinde bana ... alacak...” gibi ifadeler geçiyordu.

Küçük yavrular baba hasretiyle dile gelirken, ben onların durumuyla ilgili düşüncelere daldım.

Bu çocukların İslami eğitimleri nasıl olacak?

Babalarının arzu ettiği gibi evlatlar olacaklar mı?

Hayatın zorluk ve meşakkatleri karşısında neler yapacaklar? Bunların hepsi meçhuldü.

Bu soruların cevabını daha çok, üzerlerindeki sorumluluğun arttığını hisseden anneler düşünüyordu. Onlar sadece annelik görevini değil, evlatlarının bütün ihtiyaçlarının giderilmesi görevini de omuzlarına almışlardır. Hayatın kendilerine sunacağı sürprizlere yolculukta evlatlarıyla baş başadırlar. Rabbim kendilerinin yardımcıları olsun ve hayırlı evlatlar yetiştirme görevinde kendilerini başarılı kılsın.

Cennetlerin ayaklarının altında olduğu... Kendileriyle iyilik

ve güzellikle muamelenin tavsiye edildiği, kendilerine “öf” bile denilemeyeceği, şefkat, merhamet ve sevginin timsali, evlatları üzerinde en fazla hak sahibi... anneler.

İnanıyorum ki evlatlarımıza karşı titreyen yüreğiniz, onları İslam düşmanlarına ve küfür odaklarına karşı koruyacak, babaları gibi Allah yolunda mücahit olmaları için gereken hassasiyeti gösterecektir.

Sabır ve sebatla... Dua ve niyazla... Azim ve kararlılıkla, yılmadan, gaflete düşmeden, bu ulvi görevde bir neslin inşası sorumluluğunu yüklenen omuzlarınız, Rabbimizin rahmet ve bereketine mazhar olacaktır.

Çocuklarımızı Rabbimizin yoluna adayarak yapacağımız her faaliyetin ahirette kendimiz için hayır kapıları olacağını unutmayalım. Onları koruyucu, kuşatıcı, eğitici ve öğretici yönlerimizi geliştirerek sürekli kılalım. Yakıtı insan ve taşlar olan cehennem ateşinden koruyalım.

Bu hususta tek dayanağımız Rabbimiz olsun. Tevekkülümüz O'na olsun. Yardımı talep ettiğimiz, zorluk günlerinde şefkat ve merhametine sığındığımız, rahmet ve bereketiyle güldüğümüz tek merci Rabbimiz olsun.

Ya Rabbi! Senin dinin yücelsin diyerek cihada koşan, mazlumların yanında yer alan mücahitlerimizin çocuklarını koru! Onları ümmete layık evlatlar eyle!

Ya Rabbi! Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Katından vereceğin rahmet ve bereketle bu yavrularımızı bağışla! Onları kendi yolunun müdavimlerinden eyle!

Ya Rabbi! Biz onları Senin dinine adadık. Onlara hidayet ver. Yarınlarının kahraman ve cesur mücahitleri kıl.

Ya Rabbi! Sen bilen ve görensindir!

Senin yardım ve inayetin olmadan biz bu acziyetimizle bu sorumluluğun üstesinden gelemeyiz. Senin rahmet ve bereketin olmaz ise bizler başaramayız. Senin merhamet ve şefkatin olmazsa dayanamayız.

Ya Rabbi! Senin vaadin için koşan, canlarını ve mallarını cennet karşılığı satan şehitlerimizin yavrularını bağışla! Onlara merhamet et! Onları birer İslam savaşçısı kıl! Babaları gibi Senin yolunda şehit olanlardan eyle! (Amin)

“Ey Rabbimiz! Doğrusu Sen, kimi cehenneme koyarsan, artık onu rüsvay etmişindir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur.

Ey Rabbimiz! Gerçek şu ki, “Rabbimize iman edin!” diye seslenen bir davetçiyi (Peygamberi, Kur’an’ı) işittik ve iman ettik. Artık bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, ruhumuzu iyilerle beraber al.

Rabbimiz! Bize, peygamberin vasıtasıyla vaat ettiklerini ikram et ve kıyamet gününde bizi perişan etme! Şüphesiz Sen vaadinden dönmezsin!” (Ali İmran, 192-194)

Suudlu Yasir

Pakistan’da bir evde kaldığımız sırada, kendisini Suudi Arabistanlı olarak tanıtan yirmi-yirmi beş yaşlarında uzun boylu, evli ve bir çocuk babası Yasir isminde bir kardeş vardı.

Çeçenistan’a gitmek için hazırlık yapıyor, bizden bilgi istiyordu. Biz yolların kapalı olduğunu, bu nedenle de Afganistan’a doğru geldiğimizi belirttik. O yine de:

“Allah’ın izni ile bir yol bulup Çeçenistan’a gideceğim” diyordu.

Konuşmalarımız cihad, Allah yolunda şehadet ve Rabbimizin şehitlere hazırladığı nimetlere gelince Yasir’in gözleri birden ışıdamaya, göz ferlerinin etrafı sulanmaya başlıyordu.

Ondaki bu durumu fark eden kardeşler Yasir’le karşılaştıkları zaman:

“Yasir şehit inşallah... Cennet... Huriler...” şeklinde kelimelerden oluşan kesik Arapçalarıyla takılır, Yasir her seferinde sanki oraların kokusunu alıyormuşçasına, aynı coşkuyla karşılık verirdi.

“Ahi... Dua inşallah... Ene şehit... Fil cenneh...”

Bizler bir çok hoca efendinin veya kardeşin sohbetlerinde Allah yolunda cihad, şehadet gibi konuları dinlemiştir. Veya bu konularla ilgili kitaplar okumuştur. Hafızalarımızda bu konular büyük bir yer tutmuş da olabilir.

Ama bu kardeşin ışıltılı parlayan gözlerinde “cennet, huri” lafızlarını duyunca dışarı vuran heyecanında görmek daha farklı oluyor. Bu halin insan zihninde bıraktığı izleri unutulmuyor.

Okunulan kitaplardaki bilgiler zamanla unutulsa da bunun pratik yansımalarını gördüğüm Yasir’in gözlerini, şehadete olan aşkını unutacağımı sanmıyorum.

Yasir’i ondan sonra görmediğim gibi, hakkında da herhangi bir bilgi alamadım. Ben inanıyorum ki bu kardeş cihad top- raklarına gitmiş ve şehit olmuştur. (Allahu Alem)

Allah’ın takdirine boyun eğer ve her şeyin Rabbimizin elinde olduğuna inanırız. Zahirde olanın bize yansımalarını düşündüğümde:

“Yasir bu dünyanın kirliliği karşısında kalmayacak kadar temiz bir kardeşti. Sanki bu dünyaya ait değildi.”

Okuduğumuz hangi kitap veya hangi bilgi bu kardeşteki güzellikleri verebilir? Nefsimizde olanı değiştirme, Allah’ın dinine olan samimiyetimizi gözden geçirme duygusunu aşılayabilir?

Onun davranışları ve halleri karşısında kendinizin daha çok

mesafe alması, imanınızın ziyadeleşmesi için daha çok hayırlar peşinde koşması gerektiğini düşünürsünüz.

Ölüm sevdalısı bu kardeşin yanında ölümün endişe ve korkuları bir bulut gibi dağılırken, ölüm bir aşk haline geliyor. Çevrenizde bir Yasir değil de, Yasir'ler olsaydı bizler nice olurduk?

İşgal, saldırı ve sömürülerle karanlık bir dönem yaşadığımız bu günlerde, gençlerimize örnek olacak Yasir'ler çıksaydı bizler o kadar sessiz kalabilir, olduğumuz yerde hareketsiz durabilir miydik?

Bizleri de bu yolun yolcusu yapan, sahabenin hayatını okurken onların gösterdiği sabır, fedakarlık, cihad aşkı, şehadet arzuları gibi tablolar halinde sunulan hayatlarına biraz olsun, dalmamız veya öğrendiklerimizin onlar tarafından yaşanılır kılındığı değil midir?

Yasir'e kırk Arapça ile:

“Yeni evlisin... Bir de bebeğin var” diyorum. O, uzunca bir anlatımdan sonra:

“Fesubhanallah... Ahi, ahi, cennet, cennet” diyor, onları Allah'a emanet ettiğini belirtiyordu.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke döneminde müminleri hep Rabbimizin “cennet ve nimetleri” ile müjdelemiştir. Sıkıntı, zorluk ve meşakkatlerin, iman ehli olmanın karşılığı peş peşe inen ayetlerle “cennet” olduğu Rabbimiz tarafından bildirilmiştir.

Sonraki dönemlerde gelen cihad emri ve bu emre müminlerin rağbeti Rabbimiz tarafından alış veriş olarak değerlendirilmiş, canlar cennet karşılığı satılmıştır.

Rabbimiz, ayetlerinde, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) hadislerinde cennet ve nimetlerini tasvir etmişler, imanlı kalplere karşılaşacakları manzarayı bir nevi resmetmişlerdir.

“Cennetin dereceleri (Adn, Firdevs, Naim...) nehirleri, pınarları, yiyecek ve içecekleri, döşekleri, yaygıları, divanları, koltukları, tahtları, kadınları, hurileri, oradaki yaşamın özellikleri, zevkleri...” bütün albenisi ile anlatılmış, müminler ebedi aleme hazırlanmıştır. Aynı şekilde:

“Hurilerin özellikleri, eşlerine düşkün yaşıt bakireler olduğu, hiçbir şeyin kendilerine dokunmadığı, otağlar içinde sahiplerini beklemeleri, minderlere yaslanmaları, göğüslerinin tomurcuk gibi kabarmaları, ceylan gözlü, parlak tenli olmaları, eşlerine karşı arzulu oluşları, sürekli onlarla meşgul olmaları, sürekli güzelleşmeleri...” ayet ve hadislerle dile getirilmiştir.

Ben Yasir’in o halini hatırlayınca Rabbimizin bize vaat ettiği cennet ve nimetlerini gereği gibi algılayamadığımız ve idrak edemediğimiz kanaatindeyim.

Dünyadaki benzerlerini birçok zorluk ve meşakkatten sonra tattığımız, kimine ulaştığımız ve diğerlerine de sahip olmak için gayret ettiğimiz nimetlerin daha güzeli, bolu, çeşidi, ebedi alemde başılsanırken bizler Rabbimizin emir ve yasaklarından nasıl gafil olabiliriz? Rızasını kazanmak için adımlar atmakta nasıl tereddütlü davranabiliriz?

Veya cennet ve içindekiler için, daha aşağısı olan dünya nimetlerini terk etmekte zorlanıyor, onlarla oyalanabiliyoruz. İş hayatı, eş, çocuk, zenginlik, vs. gibi oyun ve eğlence yerinden ibaret olan dünyanın bize sevdirilen nimetlerini cennete tercih ediyor, Rabbimizin emirleri karşısında yerimizde çakılı kalabiliyoruz?

Yunus Emre'ye atfedilen:

Cennet cennet dedikleri

Birkaç köşk ile birkaç huri

İsteyene ver onları

Bana Seni gerek Seni

mısralarında toplumumuzda yanlış algılamalara neden olduğu, Rabbimizin ve Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ısrarla üzerinde durduğu cennet ve nimetlerine yönelik idrakimizin körletildiği düşüncesindeyim.

Cennet, Rabbimizin müminlere rahmet ve bereketi olarak dünyadaki yaptıklarının ahiretteki karşılığıdır. Mükafat ve ödüllendirmesidir. Rızasına uymanın, emir ve yasaklarına riayetini, katından bereketlendirmesidir.

İman üzere mücadele ederken Rabbimizin iman ehli için hazırladığı, türlü nimetlerle süslediği, cazip ve albenili hale getirdiği ebedi kıldığı cenneti, Kur'an'dan ve hadislerden okuyarak doğru algılamak ve yakini bir idrake doğru anlamını geliştirmemiz lazımdır.

İnanıyorum ki o zaman gözlerin parıltısı, amellerin huşusu,

şehadetin coşkusu, cennete kavuşmanın arzusu, kalplerin titremesi daha hissedilir olacaktır.

“İman edip iyi hareket ve davranışlarda bulunanlar için, içlerinden ırmaklar akan cennetler olduğunu müjdele! O cennetteki bir meyveden kendilerine rızık olarak yedirildiği vakit: Bu dünyada daha önce bize verilenlerdendir, derler. Ve bu rızık onlara (bazı yönlerden dünyadakine) benzer olarak verilmiştir. Onlar için cennette tertemiz eşler vardır. Ve onlar orada ebedi kalıcıdır.” (Bakara, 25)

“Oralarda gözlerini yalnız eşlerine çevirmiş dilberler vardır ki, bunlardan önce onlara ne insan ne de cin dokunmuştur.” (Rahman, 56)

“Cevherlerle işlenmiş tahtlar üzerindedirler, karşılıklı olarak onların üzerine yaslanırlar. Çevrelerinde (hizmet için) ölümsüzlüğe ulaşmış gençler dolaşır, Main çeşmesinden doldurulmuş testiler, ibrikler ve kaselerle. Ki bu şaraptan ne başları ağrıtılır ne de akılları giderilir. (Onlara) beğendikleri meyveler, canlarının çektiği kuş etleri, saklı inciler gibi iri gözlü huriler. Yaptıklarına karşılık olarak (verilir). Orada boş bir söz ve günaha sokan bir laf işitmezler.” (Vakıa, 15-25)

“Ey mutmain olmuş nefis! Rızı olmuş ve rızı edilmiş olarak Rabbine dön. (Seçkin) kullarımın arasına, cennetime gir.” (Fecr, 27-30)

Afganlı Abdulhakim

Ruslara karşı savaşmış mücahitlerdendi. Aldığı mermilerden dolayı ayağı sakatlanmıştı. Hafif sekerek yürüyor, o günleri yad ederken yaşadığı ve gördüğü manzaralardan dolayı haline “elhamdulillah” diyerek şükreliyordu.

Cihad hazırlığı için gelen mücahitlerin konakladığı misafirhanenin birinde aççılık yapıyordu. Şen şakrak bir mizacı vardı.

Kendisinin o haliyle hizmet yaptığını gören mücahitler, elinden işini almaya, kendisini istirahate davet ettikleri zaman:

“Benim görevim mücahitlere hizmettir” diyerek kendini “Hizmetu’l Mücahidin” olarak nitelendirirdi.

Farklı ülkelerden ülkesine yönelen cihad arzusundaki gençleri görmek onun da hoşuna gidiyor, onların kendisine yönelik ilgisi nefisini okşuyordu.

“Ya Abdulhakim! Bize cihattan anlat” denildiğinde hemen geçmişe döner, başlardı anlatmaya. Anlattıklarını yeniden yaşıyormuşçasına dillendirir, bazen dinleyenler beklemedikleri anda gelen tepkilerden irkilirdi.

Kendisine en çok sorulnlardan biri de ayağına ne olduğuydu. Merak konusu olan cihad dđnemlerine ait olup olmadığıydı.

Belki de Abdulkhakim'in en çok cevap verdiği soru da buydu. Her seferinde, soğukkanlılığıyla cihad dđneminden kendisine hayat boyu unutmaması gerektiği bir nişane olduğunu belirtir; "bu benim Rabbime karşıda bir işaretimdir inşallah" derdi. Ve başlardı hikayesini anlatmaya. Özetle:

"Mđnafıklar tarafından kendisi ve beraberindeki mđcahitlerin bulunduğu bir topluluk Ruslara ve Afgan komđnist gđçlerine ispiyonlanıır. Tuzağa dđřerek saldırıya uğrurlar. Beraberindeki herkes şehit olur. Abdulkhakim hemen lđ numarası yaparak yere yatar. Yanına gelen askere ani bir saldırı dđzenleyerek etkisizleştirir. Silahını alarak kaçmayı başarıır."

Abdulkhakim bunları kendi üslubu ile anlatırken sesi birden yükseliyor, askeri etkisizleştirme en yakınındaki mđcahidin boynunu sıkma refleksiyle gđsteriyordu. Allahu Ekber!

Ayağındaki sakatlık da o çatışma anının işaretiydi. Beraberindeki şehit olan arkadaşlarının ismini sayarken gđzleri dolar "inşallah şehittirler ve Rabbim onları rızıklandırmaktadır" diyerek dua ederdi.

Cihad dđneminde Afgan halkının yaşadığı zorlukları, çektikleri çileleri, kayıplarını, sđnen ocakları, Rus mezalimini, komđnist rejimin uygulamalarını, bir mđcahit gđzyle ondan dinlerdik.

Yıllarını cephede geçirmesi, mđcahitlerin problemlerini bizzat yaşayarak şahitliği onda cihad ehline karşı bir sevgi ve muhabbet oluşturmuştu.

Misafir ettiği gençlere içten bir samimiyetle yaklaşıyor, cihadın İslam'ın zirvesi olduğunu nasihatleriyle aktarıyordu.

“Siz gidin eğitiminizi alın ve Allah düşmanlarıyla gazi veya şehit oluncaya kadar savaşın. Sizin yaptığınız faziletli bir ameldir. Kimse cihad edenin ameline ulaşamaz. Ben de burada cihad için gelen yiğitlere hizmet ediyorum. Kimse benim işime karışmasın...” şeklinde sözlerini Arapça “Hizmetul Mücahidin, Hizmetul Mücahidin” diyerek tamamlardı. Elleriyle kendisinin olduğuna dair işaret verircesine göğsüne vururdu.

O yaptığı hizmetten hiç sıkılmamış, bunu ulvi bir görev olarak kabul etmiştir. Giden her mücahidin belleğinde Abdulhakim'in ellerini göğsüne vurarak söylediği “Hizmetul Mücahidin” lafzı kalmıştır.

Rabbim hizmetlerinin karşılığını katından nimetlerle ödüllendirsin.

Yine inanıyorum ki bu eski mücahit, Amerikan saldırı ve işgalinden sonra da vatan savunmasına geçmiş, yaşı ve sakat haline bakmadan cihatta yerini almıştır. Yaşlılığın, sakatlığın kutsal değerler uğruna cihadın önüne geçemeyeceğini yüklediği misyonla kuşaklara aktarmıştır.

Yirmi yaşlarındaki bir gencin, babası hatta daha fazla yaşlarda bir mücahitle karşılaşması, sakat haline rağmen cepheyi terk etmemesi, cihad ve şehadet arzusuyla koşması, el ele, gönül gönüle ilayı kelimetullah için... Bu manzaranın tahayyülü bile insanın gözlerini dolduruyor.

Cihadı ve mücahitleri gereği gibi değerlendirenler, onlara

hizmet etmekten, onların bir ihtiyaçlarını gidermekten, bir yaralarına merhem olmaktan mutluluk duyarlar.

Onlar bilirler ki cihad, bu dinin zirvesidir. Amellerin en faziletlisidir. Dinin ikamesi için elzem olan bir ameldir. Müminlerin küfür karşısında izzetli duruşunu devamlı kılabilmesi için gereklidir. İşgal, saldırı, zulüm... vb. felaketlerin önlenmesi için kaçınılmazdır. Rabbimizin teşvik ettiği, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in övdüğü kutsal bir iştir. Yine bilirler ki,

Mücahit, Rabbiyle alışveriş yapan, ilayı kelimetullah için her türlü fedakarlığı gösteren, amellerini kanlarıyla, kesik, kopuk uzuvlarıyla süslemeye çalışan bir öncüdür. Onun Allah yolundaki cihadı, diğer müslümanların yapmış olduğu amellerden üstündür.

Bunun içindir ki cihada ve mücahitlere toz kondurmadıkları gibi sevgi ve muhabbetle onlara hizmeti de borç bilirler. Ağaran saçları, seken ayaklarına rağmen... Mücahidin dili, ırkı, ülkesi fark etmeksizin bu hizmet aşkla sürdürülür.

Ne yazık ki,

Cihad alanlarından ve cihad düşüncesinden uzak müslümanlarımız hep bu ameli, hem de mücahitleri küçümsemiştir, küfrün nitelendirmeleri ile bu gayretleri mahkum etmeye çalışmışlardır.

Cihadın kendilerine olumsuz yansımalarını, cihad önderleri hakkındaki spekülasyonları, mücahitler arasına ekilen fitne, fesat tohumlarını dillendirerek haklılıklarını ortaya koymaya çalışmışlardır.

Allah için yapılan cihadi faaliyetleri Amerika ve Rusya gibi süper! güçlerin hizmetine sunmak, mücahitleri piyonlaştırmak, çıkar ve menfaat savaşına dönüştürmek, yapılan eylemleri terörizmle nitelendirmek, imaj ekseninde yıkıcı faaliyetler olarak görmek, İslam'ın algılanmasına zarar vermekle değerlendirmişlerdir.

Mücahitler ise ne oldukları, kime hizmet ettikleri belli olmayan, arkalarında gizli güçlerin, istihbarat elemanlarının bulunduğu, kendi ülkelerinde ve İslami çevrelerde tutunamayan macera düşkünü kimseler olarak görülmüştür.

Yine bir takım kimseler açıkça belirtmeseler de zımnemden öne çıkardıkları görüşleriyle cihada olumsuz bakışlarını ters bir zamanda açığa vurmuşlardır.

Cihadın devlet işi olduğu, sadece savaşmak olmadığı, sosyal-kültürel faaliyetlerle de cihad edilebileceği, dünya dengelerinin iyi okunması gerektiği, olayların medeniyetler çatışmasına sürüklenmemesi, öncelikle müslümanların bilim ve teknikte kendilerini geliştirmeleri, nefisle olan mücadeleyi unutmamaları gibi yaklaşımlar mücahitlerin önüne set olarak çekilmiş, yanlış yorum ve tevillerle mücadelenin potansiyel desteği kırılmaya çalışılmıştır.

Bu tür faaliyetleri düzen adına, birilerinin çıkarı adına seslendiren uşak zihniyetli, satılmış kalemşörleri ve patent sahibi resmi ağızları zikretmeye gerek bile duymuyorum.

Küfürle mücadelede müslümanların yanında onlara destek olması gerekenler bilerek veya bilmeyerek aksi bir kulvarda yer almışlardır. İlimlerini, çalışmalarını, söylemlerini cihad karşıtı oluşumun istifadesine sunmuşlardır.

Kimse size “mücahitlerin hizmetçisi” olun demiyor, “çalışmalarınızı, faaliyetlerinizi bırakın” da demiyor. Sizin duygu ve düşüncelerinize ters gelen bir davete icabette beklemiyor.

Ama en azından “müslüman hukuku” açısından “destek olamıyorsan, köstek olma” sağduyusunu beklemek hakkımızdır diye düşünüyorum. Kendi içimizde olayların değerlendirmesini, yanlışlığını, zararlarını ifade edebilir, farklı ve ayrı durduğumuzu belirtebiliriz.

Müslümanların “imdat” feryatlarının afakı kapladığı, küfrün zulümlerinin yürekler parçaladığı bir zamanda en azından “susma” erdemini bu çevrelerden beklemek hakkımızdır.

Rabbim, beğenmediğimiz düşünce, usul, amel ve yönetime sahip müslümanların küfürle mücadelelerinde, elimizle, dilimizle küfre destek olabilecek söylem ve amellerden bizleri korusun. Hata, yanlış ve gafletlerimizin istismarına karşı susma erdemi versin. (Amin)

“Ey iman edenler! Sizler, inkar edenler gibi yeryüzünde sefere çıkan veya savaşan kardeşleri hakkınızda: Eğer bizim yanımızda kalsalardı ölmezler, öldürülmezlerdi, diyenler gibi olmayın. Allah bu kainatı onların kalplerine (kaybettikleri yakınları için onulmaz) bir hasret (yarası) olarak koydu. Canı veren de alan da Allah’tır. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görür.” (Ali İmran, 156)

“O zaman münafıklarla kalplerinde hastalık bulunanlar, (sizin için); bunları dinleri aldatmış, diyorlardı. Halbuki kim Allah’a dayanırsa, şüphesiz Allah mutlak galiptir, hikmet sahibidir.” (Enfal, 49)

“Müminler ise, düşman birliklerini gördüklerinde: İşte Allah ve Rasulü’nün bize vaad ettiği! Allah ve Rasulü doğru söylemiştir, dediler. Bu (orduların gelişi), ancak onların imanlarını ve Allah’a bağlılıklarını artırmıştır.” (Ahzab, 22)

Ürdünlü Ebu Hemmam

Genelde cihad bölgelerine düşen kardeşlerimiz, cihadı kafalarında tahayyül ederken cihadın geri planındaki hizmetleri pek görmezler. Onlara göre cihad;

“Elindeki makineli silahlarla düşman kuvvetlerini taramak, roketatar vb. silahlarla helikopter ve uçaklara yayılım ateşi açmak, mevzilerde düşman güçleriyle göğüs göğüse çarpışmaya girmektir...”

Cihadın ayrılmaz parçası olan, yaralıları, sakat kalmaları, kopan uzuvlar, dayanılmaz acılar, fazlaca düşünülmez. Şehadetin hemen geleceği, savaşın da cephede ve silahlarla sınırlı olduğu sanılır.

Bunun içindir ki cihadın geri kalanında hizmet edenler, aşçıları, su ve malzeme taşıyıcıları, lojistik destek sağlayanlar, hatırlanmaz bile. Cephede savaşmanın yanında bu işlere talip kimseler de kolay kolay çıkmaz. Öyle ya:

Onlar cihada savaşmak ve çarpışmak için gelmişlerdi. Bu işleri her yerde yapabiliyorlardı. Bu kadar yolu meşakkatlerine katlanarak bunun için mi gelmişlerdi?

Cepheye diye gidip mücahitlere açılık yapmak, sularını

taşımak, geri hizmetlerde kalmak, nefislere zor gelen bir durumdur.

Arap kardeşlerle kaldığımız kısa dönemde, Ürdünlü, güzel huylu, mülayim, sessizce hizmet peşinde koşan, Ebu Hemmam isminde bir kardeş dikkatimi çekti.

Ebu Hemmam da diğer mücahitler gibi programlara dahil oluyor, üzerine düşen görevleri yapıyordu. Onu diğerlerinden ayıran özellik ise sessizce bütün hayırları toplamasıydı.

Elinde el arabası ile temiz içme suyu için sessiz ve yalnız seferler yapar, mücahitlerin içme suyu ihtiyaçlarını karşılardı. Belirli mekanlara konulan topraktan yapılmış derin testilere doldurur ve bunu her gün yılmadan tekrarlardı.

Belki onun bu gayreti olmasa bu bir görev haline gelecek ve mücahitler arasında sıraya konulacaktı. Öyle ya! Herkesin savaş hazırlığı yaptığı, silahlarla meşgul olduğu bir ortamda bu işleri yapacak birileri mutlaka görevlendirilecekti.

Ebu Hemmam bunu kendisine ecir kapısı olarak görmüş, Allah yolunda mücahitlerin bir sıkıntısını gidermeyi, ahireti için bereket olarak algılamıştı.

Yine sabahları banyo ihtiyacı olabilecek müslümanlar için sıcak su hazır edilmeliydi. Bu o günün nöbetçilerinin göreviydi.

Ebu Hemmam her gece sabaha yakın bir zamanda kalkar, nöbetçiden o görevi devralarak kendisi hallederdi. Daha başka işlerde, bazen elinde küreği ve kazması, bazen sırtına yüklendiği bir yükü onu görüyordum.

Rabbimizin hayır kapıları olarak nitelendirdiği amellere sarılan bu kardeşler, yaşadıkları ortamın da harcı olmuşlardır. Vazife ve görevlendirme ile yapılacak işlere talip olmuşlar, günahları örtenin, hayırları çok yapanın, amelleri küçümsemeyenin kazanacağını davranışlarıyla göstermişlerdir.

Onların bu hareketleri diğer kardeşlere örnek olmuş, hem nefisler bu güzel davranışlardan payına düşeni almıştır. Ebu Hemmam'ı bu işlerle görevli olarak kabul eden kimi kardeşler olayın aslını öğrenince ona gıptayla bakmışlardır.

“Biz bugüne kadar bir sefer bile su taşımadık” diyerek zorla Ebu Hemmam'dan bu işi birkaç günlüğüne devralan kardeşleri hatırlıyorum.

Daha sonraları duydum ki Ebu Hemmam Ürdün'de istihbarat tarafından yakalanmış, kendisine yapılan ağır işkenceler sonrasında duyma özelliğini kaybetmiştir. Sonrası için, işkencede şehit olduğunu söyleyenler olduğu gibi serbest bırakıldığını belirtenler de olmuştur.

Bugün Irak'da her türlü zulüm ve işkencelerin yapıldığı, şehirlilerin bombalanıp hayalet kentlere dönüştürüldüğü, namusların kirletilip pazarlandığı, Ebu Gureyb'de yaşananların ayyuka çıktığı bir zamanda Ebu Hemmam'lar hareketsiz duramaz.

O, Ürdün zindanlarında şehit olmadıysa da Rabbim onu Irak'da, değilse farklı bir mekanda katına şehit olarak alacaktır inşallah.

Iraklı direnişçilerin işgal güçlerine ve uşaklarına yönelik sürekli artan saldırıları, birbiri ardına patlayan arabaları, istiş-

hadi eylemleri görünce hep aklıma “bunlardan biri de Ebu Hemmam’dır” şeklinde bir düşünce gelir, duygularımı harmanlayarak Rabbinden onları mükafatlandırması ve zafere ulaştırması için dua ederim.

Bu güzel dost sanki oralardan gelen direniş haberleriyle bana tebessüm yollar, bir göz atar, selam çakar gibidir. Yaşadığımız, koştığımız, oturduğumuz, beraberliğimiz olan o yerlerin silüetini hayallerime taşır, zaman yolculuğunda o günleri tekrardan yaşatır.

Rabbim kendisini seçtiği kullardan eylesin.

Türkiyeli müslümanlar olarak cihad bölgelerine gerekli ehemmiyeti vermediğimiz gibi o bölgelere giden müslümanların emanetlerine de gerekli hassasiyetleri gösteremedik.

Ebu Hemmam’lar cihadın içerisinde geri hizmetlerde ecir peşinde koşarken biz, genel manada cihadın destekçisi bile olamadık.

Şehitlerimizin ailelerine, sakat ve yaralı gazilerimize, cihada gitmeye aday gençlerimize yardımı çok gördük.

Bir şehidin ailesine bakmanın, bir mücahidi donatmanın, cihada ortak olmak olduğunu Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in hadislerinden duymamıza rağmen sessiz ve hareketsiz kaldık.

Acıları paylaşmanın, müslümanların yardımına koşmanın dini bir vecibe olduğunu bilmiyormuşuz gibi davrandık.

Çeçenistan’da Rusların, Irak ve Afganistan’da Amerikalıla-

rın zulmüne maruz kalan, yok edilen halklar bizim kardeşlerimiz değildi sanki.

Savaşın içindeki insanlardan daha fazla korku ev endişelerimiz oldu.

Sanki malını, çocuğunu, sevdiklerini kaybedenler bizmişiz gibi sinmişlik çöktü üzerimize.

Şeytan amellerimizi süslü göstererek, yapılması zaruri amel-lerimizin üzerini kapattı. Ve öyle oldu ki cihada gidemediğimiz gibi malımızı da cihada sarf edemedik.

Rabbimiz, ümmet şuru ve bilincinden yoksunlarımıza cihada mali yardımı nasip ettirmedi.

Geçmişte gösteriş ve reklam amaçlı yapılan yardımların bereketsizliği düşünülürse tek dayanağımızın Rabbimiz olduğu, müminlerin dostunun ancak Allah olduğu ve yalnızca O'na güvenmemiz gerektiği ilahi fermanın çalışmalarda sürekli canlı ve diri tutmamız kaçınılmazdır.

Allah, dostlarını karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Şeytan ve dostlarına karşı da inananları muzaffer kılacaktır.

Herkesin yaptığı veya yapmadığı kendinedir. Rabbimiz yapılan her hayrın veya ihmal edilen her amelin karşılığını bir gün elbet verecektir.

Unutmayın!

Size kadar gelen bir feryat, zulüm ve işkence altında yükselen imdat çağrıları, şahit olduğunuz bomba ve patlama sesleri, yürekleri sızlatan görüntüler, hep sizin için.

Görünürde onların size ihtiyacı varmış gibi olsa da ebedi alemdeki hesaplaşma için sizin de onlara yardıma ihtiyacınız vardır. Rabbimizin işaretlerle ilettiği mesajını mümin kalplerin duyarlılığı ile değerlendireceğinizi ümit ederim.

“Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik edin. Şüphesiz Allah iyilik edenleri sever.” (Bakara, 195)

“İman etmiş kullarıma söyle: Alışverişin ve dostluğun olmadığı o gün gelmeden evvel dosdoğru namazı kılsınlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli ve açık infak etsinler.” (İbrahim, 31)

“Kim Allah yolunda gazaya çıkan kimseyi donatırsa o da savaşa çıkmış gibidir. Kim de cihada çıkan kimsenin geride bıraktıkları (ailesi) ile ilgilenirse o da cihada çıkmış demektir.” (Sahih Buhari, 1229, Hüner Yayın)

Tunuslu Ebu Nasır

Cihada adanmış bir hayat ve sabırla şehadeti bekleyen bir yürek.

Uzun boylu, siyah, gür sakalı ve sevecen tavırlarıyla klasik bir mücahit tipi.

Ebu Nasır'la bir minibüs yolculuğunda tanıştık. Bizi Kabil'den Host şehrine götüren kervanın içinde o da vardı.

Afganistan'daki bazı şeyler bize geldiği için kendi aramızda konuşuyor, yaptığımız esprilerle gülüyorduk. Afganlıların otobüslere doluşmaları, abdest ve ihtiyaçlarını giderme şekilleri, temizlik anlayışları... vs. bize yabancı olduğundan hayretle karşılıyor, kendimizi o hal üzerine düşündüğümüzde gülüyorduk.

Ve bu durum arabada yaptığımız karşılıklı tatlı atışmalarla kolektif bir dalgaya dönüşüyor, Arap kardeşlerin de dikkatini çekiyordu.

Ebu Nasır aramızdaki muhabbeti görüyor, fakat anlamıyordu. Bunu kendi diliyle yakıştırarak bize;

“Maşallah! Etrâk gırgır kesir, gırgır kesir” yani Türklere gırgır çok” diyordu. Biz onun bu söylemleri karşısında da gülüyor, dilimiz döndüğünce izah etmeye çalışıyorduk.

Ebu Nasır, minibüs yolculuğundan sonra bizden iki arkadaşı veya topluluğu konuşurken, sohbet ederken görse hemen:

“Etrâk gırgır kesir” der, latife yaparak bize takılırdı.

Ebu Nasır’ın Türkiye’deki mücahitlere karşı bir sevgisi vardı. Bosna cihadına katılmış, oradaki Türkiyeli mücahitlerle birlikte olmuştu. Bize oradaki anılarından anlatır, Türkiyeli müslümanlardan bahseder, isimlerini sayarak selamlarını sunardı. Tabi biz onları tanımadığımız için bir şey diyemedik.

Bosna’ya cihada giden Türkiyeli mücahitler hakkında, Ebu Nasır gibi hayır ve güzellikle anan, onlara sevgi ve muhabbet besleyen biri de Ebu Huld isminde bir kardeşti.

Ebu Huld, Bosna cihadında kafasından kurşun yemiş, Rab-bimizin lütfu ile şifa bulmuştu. Bosna’daki Türkiyeli mücahitleri anlatırken:

“Maşallah, maşallah! Etrâk ceyyid, ceyyid (Türkler, iyi, güzel)” diyordu.

Ebu Nasır belki de Bosna’daki kardeşlerin de tesiriyle bizlere karşı rikkat ve yumuşaklık sergiliyor, esprileriyle takılarak gönlümüzü alıyordu.

Bazen öyle oluyordu ki biz Ebu Nasır’ı gördüğümüzde ondan önce davranıp: “Ebu Nasır! Gırgır, gırgır” diyorduk.

Bosna'ya ve birçok cihad bölgesine giderek savaştığını, şehadet yolunda vesileler aradığını fakat Allah'ın, yakınındaki arkadaşları ve kardeşleri teker teker katına alırken kendisinin kaldığını söylüyordu.

Mücahitlere hizmet etmek amacıyla Afganistan'a döndüğünü belirtiyor, umut dolu gözlerle;

“İnşallah Rabbim bana da şehadet nasip eder” diyordu.

Arada sırada bizim sabahleyin yaptığımız sportif faaliyetlere katılır, diğer günlerde ise mutfak sorumluluğunu üstlenirdi.

Bir gün arkadaşlarla beraber mutfağa yardım için seçildik. Patates, soğan gibi sebzelerin soyulması ve doğranması ile tatlı için hurma çekirdeklerinin ayrılmasını yapıyorduk.

Ebu Nasır da, ocakların ateşi, suların kaynatılması, yemeğin hazırlanması gibi mutfak işleriyle uğraşıyordu. O esnada düdüklü tencereden ses gelmeye başlayınca Ebu Nasır oraya doğru gitti.

Biz bir patlama sesiyle irkildik. Ne oluyor demeden üzerimize yemek artıkları ve sıcak sular düşmeye başladı. Hemen Ebu Nasır'ın yanına koştuk.

Elhamdülillah ki tehlikeli bir durum yoktu. Hayati tehlike sözü konusu değildi. Düdüklünün kapağı Ebu Nasır'ın kafasına ve suratına isabet etmişti. Yüzünde, sakalında ve saç uçlarında yanıklar vardı.

Gerekli müdahaleden sonra Ebu Nasır dinlenmeye alındı. Kendisini sonraki günlerde gördüğümüzde:

“O kadar savaştın şehit olamadın, bir tencere seni götürecekti” diyerek takılır, teslimiyet ifade eden şu cevabı alırdık:

“Subhanallah... Takdiri ilahi ne derse o olur...”

Ebu Nasır, mücahitlerin naklinde, misafirhanelerde ilgilenilmesinde görevler alır, zaman zaman cepheye giderek savaşın atmosferini solurdu.

Mücahitlerin çocuklarına yakın ilgi gösterir, “bunlar geleceğin mimarları” diyerek sevgiyle kucaklardı. Bir ara çocuklardan oluşan bir mangaya da spor ve askeri dersler veriyordu.

Ebu Nasır!

Cihadın her cephesi ve alanında seyri sefer halinde geziyor, hayatını cihad kılıyordu. O, cihadı müslümanlara yardıma koşmak, mazlumların feryadına yetişmek gibi yaklaşımların ötesinde cihad amelinin önem ve ehemmiyeti, İslam’ın ikaresi ve küfrün zilleti açısından kıymeti üzerinde yoğunlaşmış ve cihadın topraklarını hiç terk etmemiştir.

Bazen cephede bir savaşçı, bazen cephe gerisinde bir aşçı... Bazen yaşantısıyla mücahitlere örnek olan, moral depolayan bir eğitmen, bazen de çocuklarla neşelenen bir bakıcı...

Görevin küçüğü büyüğü demeden emre amade misyon adamı...

Hayatı; sabır, fedakarlık, yardımlaşma, meşakkat, zorluk, tevekkül gibi güzel hasletlerle örülü savaşçı.

Rabbim amellerinin karşılığını, rahmet ve bereketiyle versin.

Çok arzuladığı şehadetle katına alsın.

Ben inanıyorum ki;

Rabbim cihad amelini Ebu Nasır gibi mücahitleri vesile kılarak ayakta tutuyor ve müminlere bu tür hayatları göstererek azim ve kararlılık aşıyor. Şöyle ki:

Dünyanın farklı bölgelerindeki cihadi faaliyetlere katılan, bizzat savaşan ve gazi olarak dönen birçok müslüman vardır. Bunların sayısı da oldukça kabarıktır. Fakat savaş sonrası hayatlarını cihadi faaliyetler için geçiren mücahitlerin sayısı azdır.

Üzülerek söylemek gerekirse, Allah rızası için cepheye koşan kimi mücahit kardeşimiz savaş sonrası dönemlerde bu hassasiyetlerini kaybetmişler, bu günleri nostalji gibi anar olmuşlardır.

Aşk ve şevkle Bosna'ya yönelenler... Çeçenistan'ın yolunu aşındıranlar... Hayatın meşgalesi, aile sorunları, gelecek endişesi gibi kuşatmaların altında ezilerek sıradan birer kimse olmuşlardır. Sanki cihad bir seferlik yapılan ve sorumluluğu kalkan bir ibadetmiş gibi hareketsiz beklemekte. Afganistan ve Irak'ta yaşananlar sadece izlenmektedir. Bu özellikteki kardeşleri yaşananların vahameti bile harekete geçirememiştir.

Allah muhafaza içlerinde İslami ibadetlerden uzaklaşan, eğlence hayatına yönelen, ahlaken çöküntü yaşayanlar da olmuştur maalesef.

Rabbimizin imtihanı bir ameli yapmak veca ecrini kazan-

makla bitmiyor. Can, sahibine teslim edilinceye kadar mümin yaratıcısı tarafından sınanmaktadır.

Bu gerçeğin bilinç ve şuurunun algılayamayan nefisler, yaptıkları amellerin nefislerini şişirmesinin altında ezilerek zihni karmasha ve bulanıklık hali yaşamışlardır çoğu zaman.

Herkesin veya her mücahidin Ebu Nasır gibi sürekli cep-helerde veya yeni cephe hazırlıklarında olması elbette beklenemez. Ama en azından cihadın duyarlılığı, Rabbimizin bu husustaki emirleri sürekli canlılığını korumalıdır. Yeni cephelere hazır olunmalıdır. Ümmetin yükselen feryatları, yardım çağrıları karşılıksız bırakılmamalıdır.

Ben, Afganistan'da aileleriyle cihadın içinde cephede savaşan, eğitim alan, evladını hazırlayan mücahitler gördüm ki, onların cihadi hayat olarak benimsemeleri sayesinde kuşaklar bu hayırlı amelle buluşacak ve Allah'ın izniyle ümmetin sırtı yere gelmeyecektir.

Ben, cihadi düşünen kardeşlere, bu amelin önemini, Rab-bimiz katındaki değerini ve devamlılığını iyi düşünmelerini, adım attıktan sonra azim ve sabırla cihadi duruşlarını sürdürmelerini, acizane tavsiye ederim.

Bir mücahit kardeşin anıları, içinizdeki savaşma arzusu, ümmete yardıma koşma duygusu veya başka bir sebep sizleri böyle bir yolculuğa vesile kılarak sevk etse de zamanla bu ameli anlamlandırmak, sürekli bir ibadete dönüştürmek lazımdır.

Cepheden kopsanız da düşünceniz, fikriniz, çaba ve gayretleriniz sürekli cihatta olmalı, imkanlarınızla bu faaliyetlere

katkı sağlamalısınız.

Rabbim, şeytanın nefislerimize sağdan yaklaşmasına karşı bizleri muhafaza etsin, ayaklarımızı dini üzere sabit kılsın. (Amin)

“Müminlerden özür olmaksızın oturanlarla Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler eşit değillerdir. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vaat etmiştir; ama mücahitleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Onlara kendinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayandır, esirgeyendir.” (Nisa, 95-96)

“Kim Allah’a inanarak vaadini doğrulayıp tasdik ederek Allah yolunda bir at bulundurursa, şüphesiz atın yediği yem, içtiği su, dışkısı ve idrarı kıyamet günü o kimsenin mizanına sevap olur.” (Sahih Buhari, 1235, Hüner Yayın)

Mısırlı Ebu Ubeyde

Mısır'da müslümanlara yapılan baskılardan kaçarak Almanya'ya iltica etmiş, orada İslami kimliğinden dolayı cezaevine atılmıştı. Cezaevinde kendi içinde aldığı;

“Çıkarsam Allah'ın izniyle cihada gideceğim” kararıyla yolu Afganistan'a düşmüştü. Kültürlü, tecrübeli, yaşça olgun biriydi. Parmaklarından biri yoktu. (Şu an bunun nedenini hatırlayamıyorum.)

Beraber olduğu kimselere İslami hareketler konusunda değerlendirmeler yapar, ülkelerin bu alandaki anatomisini çıkarırdı. Cehd ve gayret aşıl原因an İslami Mücadeleyi aşkla sunan bir yapısı vardı.

Kamp içinde üçlü, beşli öbekler halinde oturan, muhabbet eden müslümanların yanına izinlerini alarak yaklaşır, hal ve hatırlarını sorar, dua ve hayır temennilerini alarak ayrılırdı.

Ebu Ubeyde kamp içinde doğal bir ağabeylik yapıyordu. Birilerinin sıkıntısını çözmesine, fikri karışıklığına, hissiyatına farklı cephelerden yaklaşarak yardımcı oluyor, bunu bir ibadet anlayışıyla ortaya koyuyordu.

Müslümanların kendi içindeki anlaşmazlıklar, tatsız hadiseler, sitemli, küskün dargınlıklar onu çok rahatsız ediyor, yaşayanlardan daha fazla etkileniyordu.

“Subhanallah! Kardeşler neden böyle davranıyor? Kur’an ve Sünnete ittiba etmede nefislerinin önüne geçemiyor,” gibi serzenişlerle hareke geçiyor, kaynaştırıcı, ıslah edici tavırlarıyla yürekleri birleştiriyordu.

Ebu Ubeyde’nin şahit olmadığı bir çok özel hadise bile kendisine ulaştırılıyor, onun yardımıyla hal yoluna koyuluyordu. O, bulunduğu ortamda bir harç görevi yapıyor, müminleri birbirine yaklaştırıyordu.

Empati yapmayı (kendisini başkasının, muhatabının yerine koymayı) bilen biriydi. Problem yaşayan kişiler arasında böyle bir iletişim sağlayarak yanlış anlamaların, diyalogsuzluğun, hatalı algıların giderilmesini nasihatleri ve uyarılarıyla destekleyerek çözüme kavuşturuyordu.

Onun bu özelliğinden dolayı kamp yetkilileri içe yönelik meselelerde Ebu Ubeyde’yi görevlendirmişlerdir. Onun yaklaşımını, yardımını görmüşlerdir. Birçok problem Ebu Ubeyde ve onun gibiler sayesinde merkeze ulaşmadan çözülmüştür.

Cihad bölgelerinin imtihanları da farklıdır. Sosyal hayatta sıradan, önemsiz olan şeyler, oralarda önem arz edebiliyor. İncir çekirdeğini doldurmayan tartışmalarla birçok güzellik alınıp götürülebiliyor.

Bir bardak çayın, bir tas çorbanın, bir parça kuru ekmeğin, küçük bir kaçamağın olgunlaşmamış olan ham nefislerde bıraktığı olumsuz izler her zaman olmuştur.

Allah'a hamd olsun ki,

Güzel ahlakı, yapıcı insani ilişkileri, oturmuş kişilikleriyle öne çıkan kardeşlerin örnek davranış ve tutumları, zamanla nefislerde olanların hayırlarla değişmesine yanlışların giderilmesine katkı sağlamıştır.

Biz Kabil'e taşındığımızda Ebu Ubeyde'nin savaş bölgesinde belirli sayıda Arap kardeşe komutanlık yaptığını duydum. Sonra aldığım haberlerde ise Kuzey İttifakı'na karşı yapılan bir operasyonda şehit olduğudur. Rabbim şehadetini kabul etsin.

Tesbih taneleri gibi dağılan ümmeti bir araya getirecek, ortak hedefler doğrultusunda yardımlaşma ve kaynaşmanın tesiriyle yürekleri birbirine sevdirecek, bir imame gibi tesbih tanelerini birleştirecek önderlere ne kadar ihtiyacımız var.

Zulmün en koyusunu yaşadığımız bu günlerde bile yeni parçalanmalara, kardeşliğimizi zedeleyen tavırlara, heva ve heveslerimize uyarak ayrılıklara neden oluyoruz.

Bu genelde böyle olduğu gibi mensubu olduğumuz camialarda, hukukumuzun sürdüğü müslümanlarla ilişkilerimizde, hatta ailevi hayatımızda basit gerekçelerle sorunlar çıkmakta, kalpler kırılmakta, dargınlık ve küslükler yaşanmaktadır.

Kendi iç alemimizde ve ailemizde başlayan huzursuzluk genişleyerek yayılmakta, müslümanlara yönelik sevgi ve muhabbet duyguları virüsler tarafından kemirilmektedir.

Üretkenliğimize, çaba ve gayretimize, geleceğimize ipotek koyan bu duygular zamanla bencilliğin, bireyselliğin, vur-

dumduymazlığın kollarına doğru bizleri sürüklemektedir.

Halbuki Ebu Ubeyde gibi birileri yanımızda, aile hayatımızda, müslümanlarla kangren olmuş birçok sorunu halledecek ve başkaları için de güzel bir ibret dersi olacağız.

Sanki bizi kuşatanlar mutluluğumuzu, ortaya koyduğumuz azmi, sevgi ve saygımızı istemiyorlar gibi ayrılıklar körüklenmeye, fitneler büyütülmeye, pire deve yapılmaya çalışılıyor.

Cehalet, taassup, hırs, ihtiras, maddiyat arzusu, cinsiyet ve irsiyet bağlamındaki körlük, bizleri hak-hukuk tanımazlığa, küstahlığa, ukalalığa sevk ederek hayır adına koyacağımız tüm güzellikleri de yok etmektedir.

Eşler arasındaki bir meselede zamana bırakılarak çözülecek, nasihat ve tecrübe ile geçiştirilebilecek basit bir sorun “senin kızın”, “benim oğlum” tarzı yaklaşımlarla ailelerin dağılmasına, şefkat ve merhametin parçalanmasına neden oluyor.

Ebu Ubeyde’ler aranmaz mı?

Geniş yürekleriyle bizim adımıza dert ve sıkıntı çekecek nefislerimizin ıslahını kendilerine gaye edinecekler. Felahı sadece kendilerinde değil aynı kimliği sahip müslümanların da temizlenmelerinde görecekler.

Kendi evlerinin önünü süpürdükleri gibi, ihmalden, tembellikten, şımarıklıktan, inatçılıktan görevini yapmayanların da evlerinin önünün temizlenmesi için gayret sarf edecekler.

Ey Ebu Ubeyde!

Allah sana rahmet etsin. Mekanını nimetlerle bezenmiş Firdevs, Adn, Naim cennetleri kılsın.

Rabbim, müminler arasında Ebu Ubeyde'lerin sayısını çoğaltsın, aramızdan varlıklarını eksik etmesin. (Amin)

“O vakit Allah’tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi. Şu halde onları affet; bağışlanmaları için dua et; iş hakkında onlara danış. Artık kararını verdiğin zaman da Allah’a dayanıp güven. Çünkü Allah, kendisine dayanıp güvenenleri sever.” (Ali İmran, 159)

“Allah ve Rasulüne itaat edin. Birbirinizle çekişmeyin, sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.” (Enfal, 46)

“Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir yapı gibi saf bağlayarak savaşanları sever.” (Saf, 4)

Cezayirli Muaz

Avrupa'dan cihada katılmış, halim selim, ilişkilerini nezaketle yürütmeye çalışan derin anlayışlı bir kardeşti.

Arap kardeşlerin yanına gittiğimizde kısa süreliğine bize silah dersi vermişti. Bu nedenle kendisiyle kısa zamanda samimiyetimiz ilerlemiş, genel gidişatla ilgili değerlendirmeler yapmışızdır.

Arap kardeşlerin arasında Cezayirli kardeşlerin genel özelliği, itikatlarının sağlam olması, mücadelecilik kimlikleri, mizaçlarının sert olmasıydı.

Avrupa'dan gelenlerin bazılarında ahlaki zafiyetlerin bulunması, ego ve benliklerin ön plana çıkması kardeşler arasında bazı sorunlara neden oluyordu. Bu yönüyle Cezayirli kardeşlerin hanesine yazılan, olumsuz bir durum söz konusuydu.

Bu özelliğe sahip Cezayirli kardeşlerden biri, haksız olmasına rağmen karşı tarafı suçlamış ve kamptan uzaklaştırılmıştı.

Yine bir başkası yemek, kahve, sigara gibi mevzulardan dolayı uyarılmış, bir çay faslı esnasında bir bardak çay için çıkardığı gürlütden dolayı gönderilmek durumunda kalmıştı.

Afganistan'a uzun ve meşakkatli yolculukları aşarak cihad

hazırlığı için bu kardeşlerin hamliğini görünce üzülyorum, bu davranışlarının kendilerini cihattan uzaklaştırmaması ve ıslah olmaları için dua ediyordum.

Muaz, kamptaki Cezayirliiler hakkında uzaktan gözlemler yapar, gerekli gördüğü arkadaşlarla özel görüşmelerde bulunurdu. Onun nöbetçi olduğu bir ortamda yanına gittim. Karşılıklı muhabbetten sonra kendisine:

“Ya Muaz! Avrupa’dan gelen bu kardeşler hakkında ne düşünüyorsun? Yapılanları doğru buluyor musun? Yaşananları nasıl değerlendiriyorsun?” diye sordum. Muaz:

“Ahi Ahmet! Öncelikle cihada gelmiş bir kardeşimizde ahlaki zafiyet, disiplinsizlik veya itikadi durumunda bir sapma varsa bu sadece bölge insanının değil, buradaki tüm müslimanların çözmekle mükellef olduğu bir görevdir.

Bu kardeşlerin davranışlarını ıslah öncelikli olarak bizde olsa da bu senin veya bir başka kardeşin de vazifesidir. Ben de yaşananları tasvip etmiyor, kardeşlerin hatalı olduğunu kabul ediyorum.

Lakin şunu da görmemiz lazımdır. Bu kardeşler Avrupa gibi gayri İslami düşünce ve hayatın yaşandığı diyarlarda hidayet bulmuşlar, kardeşlerin çalışmalarıyla cihadi düşünceye sahip olmuşlardır. Bu arzu ve iştiaqla da buraya gelmişlerdir.

Sağlıklı bir İslami dönüşümü sağlayamadıkları için, birçok olumsuzluğu terk edememiş, cahiliye unsurlarını üzerinden atamamışlardır. Heva ve heveslerine uyararak kardeşleri rahatsız edici bencil, saldırgan ve İslam ahlakına yakışmayan davranışlar sergilemişlerdir.

Biz Cezayirli kardeşler olarak bu arkadaşların ıslahı hususunda beraberce ders yapıyor, sohbet ve ikili diyaloglarla çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bazı kardeşler için daha fazla zamana ihtiyacımızın olduğunu düşünüyorum.

Diğer bölgelerden gelen kardeşler, bu arkadaşların durumlarını, özel şartlarını bilmedikleri için tepki vermekle haklılar. Bu nedenle hoşlanmasak da tatsız olaylar yaşanabiliyor.

Ümidimiz yaşanan bazı olayları ölçü alarak bölgeselci bir değerlendirmenin yapılmamasıdır. Cezayirli kardeşlere yönelik olumsuz özelliklerle nitelenen suçlayıcı, bir yaklaşımın olmamasıdır.

Bizler bir ümmetiz ve dinde kardeşleriz. Beraber olduğumuz, yürek koyduğumuz, mücadele verdiğimiz her yerde sorunlar, üzüntüler, sevinçler... hepimizindir.

Gönderilen kardeşlerle de ilgilenmeye devam edeceğiz. Birkaç hatalı ve yanlış çıkışlarından dolayı onları cahiliyenin, Avrupa'nın pislğine terk etmeyeceğiz. İnşallah kazanacağız.

Ben bunlar gibi hatta daha olumsuz kardeşleri gördüm. Bulduğumuz mekanları, söz ve davranışlarıyla bize dar edenler oldu. Bize, yeter artık, dedirtenler çıktı. Ama sonunda gördüm ki, bu kardeşlerin çoğu şehit oldu. Birçoğu Cezayir'deki hareketin içerisinde mücadele etmektedir. Allah'ın izniyle bunları da Rabbimizin yolunda mücadeleye kazandıracamız. Sen görür müsün bilmem..." dedi.

Muaz, haklı ve sağlıklı bir değerlendirme yapmıştı. Ona o günden sonra saygım ve hürmetim daha da arttı. Onun söylediklerini doğrulayan bir olay da şuydu:

Kamp yerine bizimle beraber Zekeriyya isminde Avrupa'dan Cezayirli bir kardeş de gelmişti. Kendine buyruk, dik başlı bir havası vardı. Ben bilirim anlayışındaydı. Silah eğitiminde eğitmenin söylediklerini dinlemez, kendisine göre hareket ederdi. Hatta arkadaşlarla "bu böyle giderse işimiz var" diyorduk.

Sonraki günlerde Zekeriyya, efendiliği, saygılı kimliği, azim ve gayretiyle ön plana çıkmaya başladı. Cezayirli kardeşlerle yaptığı sohbetler, ikili diyaloglar, onun maneviyatına etki etmiş, davranışlarını güzelleştirmişti. Zekeriyya'daki bu hali görünce, ön yargıların, erken değerlendirmenin insanı yaniltabileceği, yanlış kanaatlere sevk edeceğini yaşayarak anlamıştık.

Zekeriyya ile dostluğumuz beraber olduğumuz son güne kadar devam etti. Kendisine yönelik sevgi ve muhabbetimiz sürekli arttı. Sanırım o da bize karşı aynı duyguları beslemekteydi.

Bir soruna bizim demek... Bir kardeşin hatasını örterek ona zaman tanımak... Sabırla ecirler umarak tahammül etmek... Kardeşlik ve dostluk çerçevesinde yılmadan ıslah çalışmalarına devam etmek... Bir an kendimizi o kardeşlerin yerine koyabilmek... Yapıcı, onarıcı çalışmalarla Rabbimize tevekkül etmek... Çoğu zaman en başta yaptığımız şeyi en son yapmak, dışlamak...

Şayet bizleri aşan bir durum varsa yıkmadan daha sabırlı, anlayışlı, kuşatıcı çevrelere havale etmek... Bir kardeşi kazanmak... Bir müslümanın inşasına ibadet anlayışı ile bakmak...

Rabbimiz! Bizim hata ve günahlarımızı bağışla! Bizim hata ve yanlışlarımıza maruz kalan kardeşlerimizi rahmet ve merhametinle kuşatarak ıslah eyle...

Burada şunu da belirtelim ki yanlış anlama olmasın.

Bu kardeşlerin kamp dışına çıkarılmalarını yanlış bulmuyorum. Bilakis o zatlar için de gerekli bir durumdu. Genel atmosfere verdikleri zararın önüne geçilmezse daha büyük sorunların yaşanmasına yol açabilir, farklı beklentilerle gelen müslümanları olumsuz etkileyebilirdi. Ciddiyet, disiplin isteyen çalışmaları laçkalaştırabilir, ciddi bir yönetim krizi yaşatabilirdi.

Kaldı ki bu kardeşler birkaç kez affedilmiş, uyarılmıştır. Kendilerine yapılanlar haksızlık olsaydı diğer kardeşlerden itiraz edenler, adaletli davranılmasını isteyenler çıkabilirdi.

Burada söylemek istediğim, bizlerin beraber aynı ortamı paylaştığımız kardeşlerin durumlarını, konumlarını, kendilerine has özelliklerini... iyi tanımamız, sağlıklı analizler yapabilmemizdir. Sorumluluğu kendi omuzlarımıza yükleyebilmemizdir.

Muaz gibi bu kardeşler hakkında derinlemesine bilgi sahibi olan onların davranışlarındaki etkenleri iyi analiz edebilen kardeşler olsaydı sanırım bu tip olaylar idareye intikal etmeden küçük çaplı birkaç hadiseden sonra kendiliğinden yok olacaktı.

Rabbim birbirine hakkı ve sabrı tavsiye eden, uyarı ve ikazları yüreklerimizde karşılık bulan kullarından eylesin.

**“Hep birlikte Allah’ın ipine (İslam’a) sımsıkı yapışın, parçalanmayın. Allah’ın size olan nimetlerini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmiş ve O’nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz ateş çukuru-
nun kenarında iken oradan sizi kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız.**

Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü men eden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (Ali İmran, 103-104)

İlmi olarak kendisini yetiştirmiş, hareket planında mücahitlerin yaşamlarından kendisini koparmamış, kırk yaşlarında bir kardeşimizdi. Yüzündeki sevecenlik ve latifeli takılmaları kendisini akranımız gibi görmemize sevk eder, davranışlarımızı doğallık getirirdi.

İlk konuşmamızda fasih ve belagatli konuşmasıyla dikkatimi çekti. Arap kardeşlerin çoğu kendi aksanlarıyla konuştukları için kelimelerin telaffuzlarını anlamakta zorluk çekiyor, iletişiminde kopukluk yaşıyorduk.

Hüsam’ın Arapçası bize onun Arap olmadığı hususunda izlenim verdi. Yine Arap kardeşlerin, kendilerine yönelik nereli oldukları, nerede yaşadıkları, tanıdıkları, gibi özel bilgiler sorulması karşısında “emniyet” diyerek kestirip atmaları Hüsam’ın Türk olabileceğine dair bir şüphe de uyandırdı. Çünkü nerelisin? diyoruz, cevap: Emniyet, oluyordu.

Bu “emniyet” lafı öyle bir hal aldı ki, her şey emniyet diyerek kestiriliyor, sonucunda da komik espriler çıkıyordu. Hatta biz, Arap kardeşlerin bize herhangi bir sorusu kar-

şısında “emniyet” diyor, olur olmaz söylenen bu cevapla meclisi güldürüyorduk. “Emniyet” gizemli, sırlı kelime.

Hüsam’ın bizde Türk olabileceğini uyandıran bir husus da Türkiye’yi iyi biliyor olmasıydı. Fasih Arapçasıyla bize İstanbul’dan adresler soruyordu.

Onun ilmi alanlarda çalışması, Kur’an ve Sünnet üzerine araştırmalar yapması konuşma diline de yansımıştı. Dilindeki fasihliğe bu çalışmaların etkisi vardı.

Sorduğumuz sorulara delilleriyle cevap veriyor, kaynaklardan yerlerini gösteriyordu. İtirazlarımıza “delil” diyerek mukabele ediyor, Kur’an ve Sünnetteki delillere teslimiyet için telkinlerde bulunuyordu.

Zaman zaman yaptığı şaka ve esprilerle bizden biri oluyor, ortamına göre davranarak ilişkilerini geliştiriyordu. Sevgisi bütün kardeşlerin yüreğinde yer bulmuş, bir mesele olduğu zaman Hüsam aranır olmuştu.

Tebessüm ve gülüşünü esirgemez, sıcak tavırlarıyla mıknatıs gibi kardeşleri yanına çekerti. Onun olduğu yerde sorular ve cevaplarla şekillenen ilim meclisleri kurulurdu.

Bazen elinde bir kitap ders anlatırken, elinde silah Cuma hutbesi verirken bazen de bir kardeşle güreş tutarken görürdük.

Bir sefer bizden bir kardeşle güreş tutmuştu. Çetin bir mücadeleye verirken diğer (Türk) arkadaşların da Hüsam’a saldırmamasıyla Hüsam:

“Etrâk (Türkler) hatir, etrak hatir (tehlikeli)” diyerek feryadı basmıştı. “Fesubhanallah” diyerek soluklanmış, “Etrâk bunu unutmasın” diyerek rövanşını saklı tutmuştu.

Bazen bizlerle birkaç gün beraber olur, bazen de bir bakmışsınız, kaybolmuştur. Her gelişinde kendisine hasretle sarmalılar ve etrafında halkalar olurdu.

Onunla ilmi ve fikri diyaloglara girer, müslümanların hareket planları üzerine karşılıklı değerlendirmeler yapardık. “Ahmet” olarak koyduğum isminin önüne “Hacı” kelimesini ekler, “Hacı Ahmet” olarak hitap ederdi.

O dönemlerde bile kafasına Irak’ı koymuştu. Müslümanların Irak’a yönelik hazırlık yapmalarını, örgütlü bir çalışmaya girmelerini söylerdi. Bu yüzden Türkiye’den gelen mücahitlere önem veriyordu.

Birçok hadisin işaret ettiği manalardan yola çıkarak Irak’ın ümmetin geleceğinde önemli bir yer tutacağını belirtti. Kendilerinin Irak üzerine çalışma başlattıklarını, oralarda güzel gelişmelerin olduğunu tekrarlardı.

Kendisinden aldığım son haber Kuzey Irak’ta Ensar el-İslam çatısı altında Talabani peşmergelerine vurulan ağır bir darbede şehit olduğudur.

Rabbim şehadetini kabul etsin.

Ey Hüsam!

Allah şahittir ki biz seni Allah yolundaki çaba ve gayretinle tanıdık. İlmini, zamanını, müslümanların hayrına, onların

sorunlarının çözümüne kullandın. Rabbim de bu amellerinin karşılığını fazlasıyla vererek seni mükafatlandırsın.

Hüsam ve onun gibi ilim sahibi kimselerin cihad meydanlarına koştuğunu gördükçe aklıma hep Abdullah Azzam gelir.

Abdullah Azzam, üniversitede öğretim görevlisi olarak, İslam ümmetinin problemlerini anlatıyor, küfre karşı ilmiyle mücadele ediyordu. O bununla da yetinmemiş, istifa ederek cihadın topraklarına hicret etmiştir.

Mücahitler gibi yaşamış, onların sorunlarını yaşayarak hissetmiştir. Afgan cihadının dış dünyadaki sesi olmuştur. Yazdığı kitap ve risalelerle cihadı anlatmıştır. Şehit oluncaya kadar cihadi faaliyetlerini sürdürmüştür. İlimiyle amel, her yönüyle ümmete örnek bu mümtaz şehidimizin şehadetini Rabbim kabul etsin. (Amin)

Hüsam da aynı eksen üzere hareket etmiş, ilmi kendisine cihad meydanlarında olması gerektiğini söylemiştir. İlim adına cephelerden kaçmamış veya ilmi çalışmaları bahane olarak sunmamıştır. Hüsam, kendisini ehli Şam olarak nitelendirirdi. Evli ve üç dört çocuk babasıydı.

Ülkemizde resmi kanalla doğ., prof. niteliğinde ilahiyat kaynaklı hoca, molla, alim sıfatıyla medrese kökenli tanınmış ilim adamları yetişmiştir.

Bu insanlar TV ekranlarını, gazete köşelerini, radyo programlarını, panel, sempozyumları, açık oturum gibi etkinlikleri doldürmüşlardır.

Bugün bu ülkede din adına konuşan, İslami davet yapan,

İslam'ın farklı konulara bakışını dile getiren, çağın getirdiği sorunlara şeri ölçüler içerisinde çözümler bulmaya çalışan insanlarımız vardır.

Onların Allah rızası için ortaya koyduğu her çabayı takdirle karşılıyoruz. Onlar Allah'ın dininde ilerlesinler ki bizler de ilimlerinin ışığında yürüyelim.

Lakin şu da bir gerçektir ki bu ümmet çeyrek yüzyılda Bosna, Çeçenistan, Afganistan ve Irak savaşını gördü. Buralarda müslümanlara reva görülen insanlık dramlarına şahit oldu. Sürgünler, toplu mezarlar, katliamlar, patlayan bombalar, ortalığı saçılan cesetler ve her geçen sene kafirlerin başka bir coğrafyaya saldırmaları yeni acıların yüreklerle düşmesine neden olmuştur.

Ümmetçe karşılaştığımız bu zorluklara, küfrün İslam diyarlarını işgallerine karşı koymak öncelikle dinde söz sahibi olan bu insanların görevi değil midir?

Bugün cihattan, küfürle mücadeleden, direnişten, özgürlükten bahsetmek daha çok ilim ehlinin sorumluluğunda değil midir?

Kafirlerin küstahlığına kaşı, cihadı şenliğe, ölümü aşka çevirmek yeni destanların temelini atmak, varımızı yoğumuzu bu uğurda seferber etmek gerekmiyor mu?

Eldeki kalemlerin, dildeki kelimelerin bir kılıç olup küfrün kalbine saplanması, müminleri coşturması bugün değilse ne zaman olacaktır?

Aynı acıları bizler de yaşayınca mı feryad edeceğiz?

Etrafımıza bakıp, müslümanlar nerede, niye yardıma koşmuyorlar, diyeceğiz

Ey ilim ehli!

Ümmetin yaşadığı bu felaket tablosu karşısındaki sessizliğiniz neden?

Bunca tuğyan karşısındaki suskunluğunuz neden?

Sizler ki peygamberin varislerisiniz. O peygamber ki Allah'ın kitabı ile müslümanları kardeş kılmış, birinin başına gelecek beladan diğerlerini sorumlu tutmuştur.

Neden Allah'ı zikreden dilleriniz, yazan kaleminiz gençlerimizi cihad meydanlarına koşturmaz?

Neden “işgal edilen İslam toprağını savunmak müslümanlara farzdır. Bu nedenle Afganistan ve Irak'ta kafirlere karşı savaşmak ümmete vaciptir” şeklinde bir fetvanız olmaz?

Neden Cenk kalesinde Afgan esirlere yapılanlar, Guantamo üssüne gönderilen tutsaklar, Ebu Gureyb'deki iğrençlikler yaşanırken silahlar kuşanılmaz yiğitler cihada teşvik edilmez?

Fıkıh, muamelat, adab alanında kitap üstüne kitaplar, mustakil eserler yazılır da cihad, şehadet, Allah yolunda mücadele adına eserler çıkmaz?

Söyleyin ey ölü toprağa serpilenler?

Sizleri harekete geçirmek için neler gereklidir?

Cihattan, şehadetten yazmanız, konuşmanız için ne yapmamız gereklidir? Söyleyin...

Yeni Iraklar... Ebu Gureybler mi yaşanmalı?

Siyonistler Kudüs'ü, Amerikalılar kiblegahımız Kabe'yi işgal mi etmeli?

Bütün kutsalları tahrip eden kafirler sürüsü sizin uyanmanız için buraları da mı kirletmeli?

Sahi... O zaman ayağa kalkar mısınız? Cihattan bahseder misiniz?

Madem bizlerle olmuyorsunuz, hiç değilse karşımızda da olmayın.

Dinler arası diyalog diyerek kalplerimizde kafirlere karşı beslediğimiz öfke ve kinleri törpülemeyin.

“Cihad savunmadır” diyerek bizleri hareketsiz yığınlar olmaya sevk etmeyin.

“Nefisle cihad en büyük cihattır” diyerek savaş meydanlarında mustazaf mazlumlara yardım için atan yüreklerimizi mistikliğin bahçesi haline getirmeyin.

Siz yine...

Enflasyon miktarınca alınan para faiz olur mu?

Kadın erkeklerle beraber cenaze ve Cuma namazı kılabilir mi?

Altın yüzük takmak erkeğe haram mı?

Faizsiz bankacılık caiz mi?

Örtüsüz namaz kılınabilir mi?

Bu soruları cevaplandırın. İlmî araştırmalarınıza devam edin!
Tatlı su Müslümanlarına sıkıştıkları yerlerde yardımcı olun.

Mademki cihada yönelemiyorsunuz veya cihada yönelik bir
ihsanınız yok o zaman gölgenizde olmasın.

Sizler olmasanız da Rabbim kendi dinine yardım edenle-
ri katından destekleyecek, kafirlere karşı zaferi inananlara
bağışlayacaktır.

Allah bu ümmeti, kitap yüklü merkeplerden kurtarsın. İlmî-
ni saklayan, zalim yöneticilerin kullanımına sunan, Allah'ın
ayetlerini az bir paha karşılığı satan, konuşması gerektiği
yerde susan... Zavallı acizler guruhundan uzak eylesin.

İlmiyle amel, müslümanlara önder alimler nasip etsin.

**“Allah’ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizleyip onu az
bir paha ile değişenler var ya, işte onların yiyip de
karınlarına doldurdukları, ateşten başka bir şey de-
ğildir. Kıyamet günü Allah ne kendileriyle konuşur ve
ne de onları temize çıkarır. Orada onlar için acı bir
azap vardır.” (Bakara, 174)**

**“Kendilerine Tevrat yükletilen sonra onu taşımayan-
ların durumu, koca koca kitaplar taşıyan eşeğin du-
rumu gibidir. Allah’ın ayetlerini yalanlamış olan kav-
min durumu ne kötüdür. Allah zalimler topluluğunu
doğru yola iletmez.” (Cuma, 5)**

“... De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür.” (Zümer, 9)

“İnsanlar içinde ancak alimler, Allah’tan (gereğince) korkarlar. Şüphesiz Allah üstündür, çok bağışlayandır.” (Fatır, 28)

Rabbim bu çalışmamızı hayırlara vesile kılsın. Selam ve dua ile

Harun İLHAN

1 nolu F tipi Kapalı cezaevi
Bl 3. 44 pk 50 Kandıra / Kocaeli
Temmuz 2005

ŞEHİD ŞEYH AHMET YASİN'İN VASİYETİ

“Allah’ım! Ümmetin suskunluğunu sana şikayet ediyorum!

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah! Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrümün son demlerinde, türlü hastalıkların yaktığı ve üzerinde zamanın belalarının estiği biriyim!

Tek isteğim, benim gibi Müslümanların zaaf ve aczinden müteessir olanların yazmasıdır! Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölüler!

Hala kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felaketler karşısında? Bir halk yok mu? Hiç kimse yok mu, Allah için ve ümmetin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak! Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken?

Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken!

Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış! Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilatları ve bariz şahsiyetleri, Allah için kızmaz mı? Tümünü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye; “Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü’min kullarına yardım et!” diye çağıramaz mı? Buna da mı gücünüz yetmiyor?

Yakında bizim büyük ölümlerimizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak;

“BİZLER İLERİ ATILDIK ve KAZANDIK”

Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek! Onları, bu suspus ve bön ümmete yakıt yapacağız!

Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın!

Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz, Allah’ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır! Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! Allah aşkına, bari aleyhimize olmayın!

Ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları!

“Allah’ım! Sana şikayette bulunuyorum... Sana şikayette bulunuyorum... Gücümün azlığını, imkanımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikayet ediyorum.

Sen mustazafların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun? Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

Allah’ım! Akıtılan kanlar, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yıkılmış evler ve ifsad edilmiş ekinler aşkına Sana şikayette bulunuyorum.

Sana şikayette bulunuyorum! Gücümüz dağıldı. Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı... Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip, düşmanı yenmedeki aczini Sana şikayet ediyoruz...”

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYETİ

Yüce Allah'ın Rahmetine muhtaç Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın vasiyetidir.

Kahraman komutan Celaleddin Hakkani'nin evinde ve 1406 Şaban ayınının 12. günü (20 Nisan 1986) Pazartesi ikindi vaktinde şu sözleri yazıyorum:

Hamd yalnız Allah'ındır. Ona hamd eder ondan yardım diler, mağfiretini isteriz. Nefislerimizin şerlerinden Allah'a sığınırız. Her kime hidayet verirse onu saptıracak yoktur. Her kimi saptırırsa ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiç bir ilah yoktur. O bir ve tek-tir. Onun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasülü'dür. Allah'ım senin kolay kıldığından başka kolay yoktur. Ve sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bu günden kolaylık gününe kadar cihadın nihai şerf hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tevbe suresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tevbe suresini okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu olduğumuzu görüyoruz. Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesheder (kılıç ayeti) Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak edinmek isteyen veya bu

muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delaleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise:” **Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir. ”** Ayetiyle: “**Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tövbe eder, namazı kılar, zekatı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir.**” (Tevbe 5)Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak, bir takım gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayı, evinde oturmaya razı olması bir oyun bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'an nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emr olunmuş bulunuyoruz. **“Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın”** Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi, arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

Mescid-i Haramda mucavirlik yapmak ve onu imar etmek dahi Allah yolunda cihad etmekle kıyas edilemez. **“Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haram'ı imar etmeyi Allah'a ve Ahiret gününe iman edip, Allah yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden hicret eden, mallarıyla canlarıyla, Allah yolunda cihad edenlerin derecele-**

ri Allah katında en üstündür. İşte kurtarıcı onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler de bulunan cennetleri de müjdeler. Orada ebedi kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır.” (Tevbe 19-22) ayetleri Müslim'in sahihinde belirtildiğine göre Ashab-ı Kiram'ın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ın imar edilmesi diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu ayet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden, daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastr.

Özellikle nüzul sebebi bu mesele hakkında Ashab-ı Kiram'ın ihtilaf etmelerine sebep olmuştur. Nüzul sebebinin şekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey bin İyaz'a şu beyitleri yazıp gönderen Abdullah bin el Mubarek'e Allah rahmet eylesin: “Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi. Bizleri görersen keşke. O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün. Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi, bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor.” Fakih ve muhaddis Abdullah İbni Mübarek'in söylediklerini gördünüz. Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların payimal edildiği, Allah'ın dininin kökünden yeryüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o, Allah'ın dini oyuncak edinmek olarak görmektedir.

Evet, yeryüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp, sadece “la havle” ve “innalillah” deyip uzak-

tan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi itmeden, bunları yapmamız, gerçekten Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duyguların bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir. Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca. Ben "Müslüman topraklarını savunmak Farz-ı Ayınlardan da önemlidir" adlı eserimde yazdığım gibi, Benden daha önce, Şeyhu'l İslam İbni Teymiye'nin kaydettiği, şu görüşü paylaşıyorum.

Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı ber taraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiç bir farz yoktur. Yani ben Allahu Alem bu gün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile, namazı orucu ve zekatı terk eden kimse arasında hiç bir fark görmüyorum. Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce Alemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihinin önünde, büyük sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim. İster davet, ister teklif, ister eğitim ve ister başka bir şey olsun, hiç bir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim. Ben bugün yeryüzünde her müslümanın boynunda, Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmemek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim. Bu konuda kendisini mazur gösterecek herhangi bir illeti olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allahu Teala'ya kavuşan her kesin Allah'a günahkar olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise, Farz-ı Ayın'dır.

Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara Farzı Ayındır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahdır. Çünkü farz işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir. Ben şu kanaatteyim. Cihadı

terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu Alem şunlardır: Kör, topal, hasta, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup, cihad için bir çare ve bir yol bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan ettiği yere gide-meyen ve buraya giden yolları bilemeyen kimselerdir. Savaş ister Filistin’de, ister Afganistan’da, isterse de kafirlerin çiğ-nediği ve pislikleriyle kirlettiği her hangi bir bölgede olsun, savaşmayı terk ettikleri için tüm müslümanlar günahkardır. Ben bu gün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiç bir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşüneyim.

Babanın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin ver-mesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrenci-sine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez. Bütün tarih dönemlerinde ümmetin bütün alimlerinin icmâi budur. Böyle bir durumda, “Çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar.” Bu konu ile ilgili olarak kim muğalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah’tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksı-zın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan sulandırılmasına imkan olmayan ve hiç bir kimse-nin, bunu oyuncak edinmesine veya te’vil etmesine imkan bulunmayan gayet açık ve net bir meseledir ve ceza bekle-mektedir. Artık ey müslümanlar sizin hayatınız cihaddır He-definiz cihaddır. Varoluşunuz akıbetiniz cihad ile alakalıdır.

Ey davetçiler, sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, Tağutların mülkünü, kafir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedik-çe, sizin hiç bir değeriniz yoktur. Cihadsız, savaşsız, kansız, sakatsız, Allah’ın dininin muzaffer olacağını zanneden kim-seler bu dinin tabiatını idrak etmeyen kimselerdir. Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin heybeti, davetin şevketi

ve müslümanların izzeti savaşız olamaz.”Allah düşmanlarının kalplerinden, sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehen bırakacaktır. “Vehn nedir Ey Allah’ın Rasulü” diye soran Ashab’a: “Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir” diye buyurur. Başka bir rivayette ise: “Savaş tiksintisidir” diye cevap vermiştir. **“Sen Allah yolunda savaş, (Kimse seninle beraber savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Mü’minleri de savaşa teşvik et, Allah daha güçlü, cezası daha çetin olandır”** Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı kuşatacak ve egemen olacaktır. **“Fitne yeryüzünden kalkıncaya ve din bütünüyle, Allah’ın oluncaya kadar, kafirlerle savaşın”**. Fitne ise şirkdir. Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır: **“Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah’ın adının çokça zikredildiği meşidler harab olur giderdi.”** Ey İslam davetçileri: Ölüm tutkunu olunuz ki size hayat bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldatıcılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafiler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan, basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. “Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz....” Cihad konusunda hiç kimseye itaat etmeyiniz. Cihada çağırarak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır.

Ey İslam alimleri! Şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz. Dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda

engel teşkil eder. Ey müslümanlar uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler, azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Şairin şu beyitleri ne anlamlıdır.” Zillet içinde uzundur uyuduğumuz Nerde arslanca haykırışlar! Azgınlar çetesi kartal kesildi. Bizse, zincire boyun bükmedeyiz, hor, hakir. Yoksa demirin ona vurulması değildir. Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz? Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere? Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks cihadın düşmanıdır. Çünkü o rahat ve lüks beşerin ruhunu telef eder. Temel ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz. Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe, kahramanlığa ve cihada alıştırmınız. Bu esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz arslan yuvalarını andırsın. Tağutlar tarafından boğazlansın diye, yiyip semiren tavukların kümesi olmasın.

Çocuklarımızın kalbine cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz. Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak, savaş alanlarında at koşturmak arzularını, aşkını yerleştiriniz. Müslümanların problemlerini yaşayınız. Haftada en az bir gün muhacirlerin mücahidlerin hayatlarına benzeyen bir gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı katık yapın. Ey İslam yavruları, bombaların nameleri, topların gürültüleri, uçakların uğultuları, tank sesleri, eğitiminizin nağmeleri olsun. Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır. Ve sen Ey müslüman hanım, sana anlatmak istediklerim çok pek çoktur. Muhammed’in annesi, Allah bana ve müslümanlara yaptığı hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde versin. Uzun süre benim sıkıntılarıma dem katar. Hoş, hanım arkadaşlarıyla oturup, kalkıp,

dünya imkanlarından çokça yararlanmayıp, dünya ehlerinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir.

Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi firdevste de bizi bir araya getirsin. Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenemedim. Evet, sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki? Müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu unutturdu. İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi yaşamanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır.

Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz. Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini, sapmaktan koruyacaklarım ümit ediyoruz. Özellikle, Celaleddin, Ahmet Şah Mes'ud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Ferit ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embukez gibi dahildeki komutanları da unutmayınız. Allah'ım Seni bütün eksikliklerden tenzih ederim. Sana hamdederim. Senden başka hiç bir ilah olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe

ederim. Kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim. Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serin kanlılıkla hayat süremezdim. Müslümanların başına gelen haller herkesin kalbi veya azıcık aklı bulunan herkesi izdiraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım. Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kab konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise, yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizleri zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim. Size selef akidesini, Ehli Sünnet ve'l Cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sanlıınız. Sakın aşırılıklara kaçmayın. Kur'an'ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan menetmeye veya hatta kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştırmaya ve davet etmek noktasında geri koymaya, sizleri süslemeye eğlenmeye teşvik etmeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur.

Allah yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Atıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimlidir. Yavrularım, annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz. Ona saygı gösteriniz birbirinizi seviniz. Büyük anneniz ve büyük

babanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz. Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmet yar, Rabbani ve Halis'e önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini, sapmaktan korunacaklarını ümit ediyoruz. Özellikle Celaleddin, Ahmed Şah Mes'ud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Ferit ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, S eyyid Muhammed Hanif, Embukez gibi dahildeki komutanları da unutmayınız.

Allah'ım seni bütün eksik ve noksan sıfatlardan tenzih ederim. Sana hamedederim. Senden başka hiçbir ilah olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.

Şehid Alim Abdullah AZZAM (Rahimehullah)

ŞEHİD USAME BİN LADİN'İN VASİYETİ

Bismillahirrahmanirrahim

Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve resulüh

Ve sonra

Müslüman ümmetim! Seninle beraber bu büyük tarihi olayı takip ediyoruz

Sevincini, mutluluğunu ve neşeni paylaşıyor, sevincinle seviniyor, üzüntüne üzülüyoruz.

Kazançların kutlu olsun. Allah şehitlerine rahmet eylesin, yaralılarına şifa versin ve esirlerini kurtarsın

Ve sonra

İslam evlatlarının asaleti zuhur etti Arap ülkelerinde yöneticiler meçhule karıştı

Arşlar ortadan kalktı ve ardından müjde ve seçkinlik belirtileri bulunan bir haber geldi

Ümmet yüzünü doğudan müjdeleri gelen zaferi gözetlemek için o yöne çevirmişken devrim güneşi batıdan çıkıverdi. Devrim Tunus'tan ışık saçtı ve bu ışık ümmeti sevindirdi, halkların yüzlerini aydınlattı. Yöneticilerin boğazları tıkanıdı, Yahudiler vaadin yakınlığı korkusundan dehşete düştü.

'Zorbaların düşmesiyle aşağılanma, boyun eğme, korku ve çekinme düşünceleri de ortadan kalktı. Yerine özgürlük, onur, cesaret, yiğitlik fikirleri ayaklandı. Özgürlük isteğiyle değişim rüzgarları esti. Tunus ilk başarıyı elde eden oldu.

Mısır yiğitleri de yıldırım hızıyla Tunus'un özgürlerinden fikir aldı ve Tahrir Meydanı'na yürüdü. Büyük bir devrim başladı. Hem de ne devrim!

Ümmetin tümü için kader devrimi

Eğer Rabbi'nin ipine sarılırsa hem Mısır hem de ümmetin tümü için kader devrimi! Bu devrim yemek ve giyecek için yapılan bir devrim değil. Aksine izzet, reddetme, sarf etme ve verme devrimiydi. Baştan sona Nil'in şehirlerini ve köylerini aydınlattı.

Onların asaleti İslam'ın gençlerine kendisini gösterdi. Dedelerinin dönemine özlem duydular. Zalim rejimleri alt etmek için Kahire'de Tahrir Meydanı'ndan bir meşale aldılar. Haksızlığın önüne dikilip ellerini karşısında kaldırdılar.

Onun askerlerinden korkmadılar. Sözleştiler ve sözlerini perçinleştirdiler. Azim yükselmekte yardım kolları artmakta. Devrim umut verici. Her taraftaki o özgür devrimcilere sesleniyorum:

Girişim dizginlerine tutunun. Diyaloğtan sakının. Hak ehli ile batıl ehlinin yolun ortasında buluşması gibi bir şey olmaz. Haşa ve asla! Allahu Teala'nın size nimetlerde bulunduğu günleri hatırlayın. Sizler o günlerin atlıları, komutanları idiniz. Dizginler ve liderlik elinizdeydi. Ümmet sizi bu önemli olay için sakladı. Yürüyüşü tamamlayın, zordan korkmayın.

Hedefe doğru yürüyüş başladı.

Hür olan ilerlemekte kararlıdır

Hür olan eğer yürüyüşe başlamışsa ne bitkinlik hisseder ne de durur

Allah'ın izniyle ulaşılmaya çalışılan hedefleri, arzulanan umutları gerçekleştirmedikçe durmaz. Devriminiz yaralıların ve mağdur kalmışların umudu, merkez noktası oldu.

Ümmetin büyük bir sıkıntısını giderdiniz. Allah da sizin sıkıntınızı gidersin. Büyük umutları gerçekleştiriyorsunuz Allah da sizin umutlarınızı gerçekleştirsin. Yol sizi gece misafiri gibi bırakmadı. Ümitsizlik arkada, umut önde. Elden alınan onur, kanla geri döndürülüyor.

Aslan, sığınağını korumak için ölümüne de olsa kendini tehlikeye atar. Yüce ruhu onların batılını defetmek için Rabbi yolunda harcayan nasıl ayıplanır?!

Ey Müslüman ümmetimin evlatları önünüzde tehlikeli bir yol ayrımı ve ümmet olarak ayaklanmak, yöneticilerin dine aykırı meyillerine, beşeri kanunlara, Batı'nın egemenliğine kulluktan kurtulmak için çok büyük, tarihi ve nadir bir fırsat var.

Ümmet Konseyi oluşturun

Ümmetin onlarca yıldır beklediği bu fırsatın kaçırılması büyük günah ve büyük bir cehalettir. Bu fırsatı değerlendirin ve putları kırıp yerine adaleti ve imanı dikin. Bu noktada dürüst kimselere şunu hatırlatıyorum: Müslüman halklara tüm önemli konularda görüşlerin sunulması ve istişare için bir konsey kurulması şer'i bir vaciptir.

Erken vakitte bu zalim rejimlerin kökünün kazınması nasihatinde bulunan, Müslüman toplumlar arasında geniş ölçüde güvenilirliği bulunan ve dinini seven bazı kimseler var ki bu projeyi onların başlatması ve zalim yöneticilerin egemenliğinden uzak bir şekilde ve acilen bu konseyi ilan etmeleri gerekir.

Araştırma Merkezlerinden yardım alın ve strateji belirleyin

Zorbaları devirme yolunda mücadele eden halkı kurtarmak için milletin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak; olaylara ayak uydurup olayların seyriyle paralel çalışacak bir ameliyat odası kurulmalıdır. Tağutlarını düşürme uğrunda mücadele eden ve evlatları öldürülen halkları kurtarmak için ümmetin akıl sahiplerinden de istifade edilmeli, işinin ehli araştırma merkezlerinden ve bilgi sahibi zeki insanlardan yardım alınmalıdır.

Aynı şekilde yöneticilerini ve bazı dayanaklarını düşüren halklara da devrimlerini korumaları ve hedeflerini gerçekleştirmeleri için atılması istenen adımlar aracılığıyla yönlendirmelerde bulunulmalıdır. Henüz devrimleri başlanmayan halklarla da hareketin başlangıç vaktinin belirlenmesi ve devrim öncesi gerekli olan her şeyin hazırlanması için

yardımlaşılmalıdır. Gecikme, fırsatın kaçırılmasına, vaktinden erken hareket etmek de kurbanların sayısının artmasına yol açar.

Değişim rüzgarlarının Allah'ın izniyle tüm İslam dünyasını kaplayacağını umuyorum. Gençlerin, lazım olan her şeyi hazırlaması, orta çözümlerden ve zalimlerin ikiyüzlülüğünden uzak olan tecrübe sahibi dürüst kimselere danışmadan bir şey yapmamaları gerekir.

Zira şöyle denmiştir:

Görüş, cesurun cesaretinden öncedir, o öncedir, diğeri ise (cesaret) ikinci sıradadır

Müslüman ümmetim, bundan onlarca yıl önce de insanların sevindiği çeşitli devrimlere tanık oldun. Sonra çok geçmeden acılarını tattılar. Öyleyse ümmeti ve devrimlerini hatalardan ve zilletten korumanın yolu, uyanış devrimi başlatmak, tüm alanlarda özellikle de esaslarda kavramların düzeltilmesidir.

“Düzeltilmesi Gereken Kavramlar” kitabı rehberiniz olsun

Bu esasların en önemlisi de İslam'ın ilk rüknüdür. Bu alanda yazılmış en güzel kitap Şeyh Muhammed Kutub'un 'Düzeltilmesi Gereken Kavramlar' isimli kitabıdır. Yöneticilerin uzun yıllardır yaydıkları hatalı kültür nedeniyle ümmetin evlatlarının birçoğunda görülen bilinç eksikliği, en büyük musibettir.

Ümmetin başına gelen diğer belalar da bu musibetin acı meyvelerinden meyvedir. Zillet, önemsizlik, boyun eğme ve yöneticiye mutlak itaatin yerleştirilip oturtulması kültü-

rü, Allah'tan ayrı olarak onlara tapmak, en önemli dini ve dünyevi haklardan onlara taviz vermektir.

Değerlerin, prensiplerin, insanların onların feleğinde dönmesi, insana insanlığını kaybettirir, kendisini ve iradesini hiç fark etmeden ya da düşünmeden yöneticinin arkasında koşar kılar. İki arada bir derede bir insana dönüşür.

İnsanlar kendisine iyilik yaparsa o da iyilik yapar, kötülük yaparsa kötülük yapar. Bu hali de onu, yöneticilerin kendisine istediklerini yaptıkları değersiz bir eşya gibi kılar. Bunlar, ülkelerimizdeki adalet ve zulmün kurbanları, yöneticiler tarafından isimlerini bağışmaları ve hendeklerinde kendileriyle beraber olmaları için çıkardıkları kimselerdir.

Yöneticiler insanların Allah tarafından kendilerine verilen en önemli haklarından vazgeçmeleri için uğraşmaktadır. Kendilerine meşruluk havası kazandırmak için devletin din ve medya organlarının harcadığı çaba yardımıyla ümmetteki akıl sahiplerinin önünü kapatıp önemli işlerde rol almalarını engelleyip kenara ittiler.

İnsanları, iradelerini, akıllarını büyülediler. Yöneticinin putlaştırılmasına daha da yaygınlık kazandırdılar. İnsanlar ona saygı duysunlar, nefislere ekilsin, büyükler yüceltsin, küçükler de eserinden kurtulamasın diye din ve vatan adıyla onu yalan yanlış temeller üzerine kurdular.

O küçükler bizim boyunlarımızda emanettir. Fitrat üzerine doğmuşlardır ancak onlar vicdansız ve rahmetsizce çocuklarımızın fitratlarını öldürmüşlerdir. Büyük yaştaki bu hal üzere yaşlandı, küçük bu hal üzere gençleşti.

Zalimin zulmü, mazlumun zayıflığı arttı. Öyleyse ne bekliyorsunuz? Kendinizi ve çocuklarınızı kurtarın. Özellikle de ümmetin gençleri devrimin yükünü, sıkıntısını, zalimlerin kurşunlarını, işkencelerini göğüsledikten, fedakarlıklarıyla yolu hazırladıktan, kanlarıyla özgürlük köprülerini kurduktan sonra önünüzde elverişli bir fırsat var.

Ömrünün baharında bir gençlik!

Zillet ve zulüm dünyasını terk ettiler. İzzeti ya da kabri istediler. Acaba yöneticiler, halkın çıktığını ve Allahu Teala'nın izniyle vaatleri gerçekleştirene kadar bir daha da dönmeyeceğini anlayabiliyor mu?

Son olarak: Ülkelerimizdeki büyük zulüm iyice arttı. Bizse bu zulmü reddedip değiştirmekte çok geciktik.

Başlayan bitirsin.

Allah ona yardım eder.

Kim de başlamamışsa iş için hazırlığını yapsın. Allah Resulü'nün şu sahih hadisi şerifini tefekkür edin: 'Benden önce Allah'ın hiçbir ümmete gönderdiği peygamber yoktur ki, o peygamberin ümmetinden havarileri ve sünnetine tabi olan emrine uyan ashabı olmasın. Kıssa şu ki, sonra onların ardından yapmadıklarını söyleyen ve emrolunmadıklarını yapan bir takım kötü nesiller meydana çıkar.

İşte kim bunlara karşı eliyle mücadele ederse o mü'mindir.

Kim onlara karşı diliyle mücadele ederse o mü'mindir.

Kim onlara karşı kalbiyle mücadele ederse o da mü'mindir.

Ama bunun ötesinde imandan bir hardal tanesi yoktur.' (Müslim).

Aynı şekilde, şehitlerin efendisi Hamza Bin Abdulmuttalip; zalim imama iyiliği emredip kendisini kötülükten nehyettiğinden dolayı öldürülen adamdır' buyurmuştur. Öyleyse bu yüce niyetle çıkanlara kutlu olsun. Öldürülürse şehitlerin efendisidir. Yaşarsa da izzet ve onur sahibidir.

Son Sözlerim:

Hakkı savunun gerisini önemsemeyin.

Zalime karşı hakkı söylemek izzettir, müjdedir.

Bu dünya ve ahretin yoludur.

İster köle olarak öl! İster hür olarak!

Allah'ım dinine zafer kazandırmak için uğraşanlara apaçık bir fetih ihsan eyle. Onlara sabır, istikamet ve yakın nasip eyle.

Allah'ım bu ümmete; itaat ehlinin izzetli kılındığı, isyan ehlinin zelil kılındığı, iyiliğin emredildiği ve kötülükten alıkonan bir kurtuluş yolu nasip et.

Allah'ım bize dünyada ve ahirette iyilik ver ve bizi ateş azabından koru. Allah'ım zayıflarımızı güçlendir. Parçalanmışlığımızı düzelt, toparla.

Allah'ım yerli ve uluslararası zulüm önderlerinin hakkından sen gelirsın, Kafirler kavmine karşı bize yardım et.

Son duamız elhamdulillah rabbilalemin.

IRAKLI NUR BACININ MEKTUBU

EY MÜSLÜMANLAR!

Bizi öldürün

Bismillahirrahmanirrahim...

Allah için bizleri öldürün!

Halkıma, Ramadi'nin, Halidiye'nin ve Felluce'nin insanlarına; erdem ve onurlarını kaybetmeyen tüm dünyadaki insanlara...

Bu size, Amerikan Siyonist hapisanesi Ebû Garib'ten kardeşiniz Nur'un mektubudur. İnanın buradaki aşağılanmayı, sefaleti ve haysiyetsizliği size nasıl anlatacağımı, kelimelere nasıl döneceğimi bilemiyorum.

Siz sıcak evlerinizde karınlarınızı doyurup, sevdiklerinizle bir arada otururken, sizler derin uykuda iken Amerikalıların bize yaşattığı uykusuz geceleri, sizler giyinirken bizim yaşadığımız çıplaklığı, bizi soyup önlerinde sıraya dizmelerini nasıl anlatabilir, nasıl kelimelere dönebilirim!..

Ey kardeşlerim!

Amerikalıların elinde ne ıstıraplar çektiğimizi, ne acılar yaşadığımızı, Allah aşkına, nasıl anlatıp nasıl kelimelere dökeyim!

Kardeşlerim!

Allah'a yemin ederim ki, yaşadıklarımızı dile getirmekten acizim. Bundan ar ediyorum. Ama yine de kelimelere sığarak olanları size anlatacağım. Amerikalıların bizlere yaptığı haysiyetsizlikleri, çektirdiği eziyeti, işkenceyi ve aşağılanmaları elimden geldiğince anlatacağım...

Hayvanî zevklerinin aracı olmadığımızda, kendimizi şehvetlerine teslim etmediğimizde bizi nasıl öldüresiye dövdüklerini ifade etmeme izin verin...

Siz ey bizim dinî liderlerimiz olarak ortalarda tozup gezenler! Amerikalıların bize reva gördüğü bu cinsel ve hayvanî eziyetler karşısında hala nasıl oluyor da açık alınla ortalarda görünebiliyorsunuz?!

Peygamber Efendimiz'in "en değerli hazineniz" buyurduğu haysiyet ve şerefınızı çiğnetmekten pek sıkılmış gibi görünmüyorsunuz.

Bizi ve kendinizi birkaç dolar kısıntısı karşılığında pazarlardaki köleler gibi Amerikalılara ve Siyonistlere mi sattınız? Haysiyet ve şerefınızı ne çabuk kaybettiniz?..

Amerikalılar, Ebû Garib'te namusunuzu her gün ayaklar altına alıyor. Mektubumu okuyanları, Allah adına, Ebû Garib Hapishanesi'ndeki vahşiliklere dur demeye çağırıyorum. Buradaki insanlığa sığmayan işkenceleri durdurmak için sesinizi yükseltmeye davet ediyorum. Burada yapılanlar, Siyonistlerin hapishanelerde Filistinli gençlere ve kadınlara yaptıklarından daha berbat. Orada fizikî işkence yapıyorlardı. Oysa burada her gün ırzı-

mıza geçiyorlar. Vahşi, kana susamış hayvanlar gibi bedenlerimize saldırıyorlar. Avazımız çıktığı kadar çığlıklar atıyoruz; ama kimsenin bizi duyduğu yok!..

Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!! Biz çoktan ölüme razıyız. Burayı yerle bir edin!

Hepimizin karnında onların çocukları var! Çoğumuz hamileyiz! Biz dünden ölüme razıyız! Size yalvarıyoruz; gelin ve kurtarın bizleri! Size, ailelerimize ve ülkemize daha fazla utanç vermemek için ölmek istiyoruz! Bizi öldürün! Size yalvarıyorum; Allah için bizleri, Amerikalıları ve onların çocuklarını öldürün!

Allah rızası için! Size yalvarıyoruz...

Bacınız... (Irak'lı Nur)